

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUSU

TEM/AGUS
1984
Sayı: 58
100 TL.

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

Türk devletinin büyüyen ekonomik çıkışması ve sürdürülen tartışmalar üzerine kısa notlar

Emperyalizme bağımlı Türk ekonomisinin çıkışını derinleştiriyor. Sözde çıkış için uygulanan ekonomi politikalarının ifası, her gün daha da belirgin hal alıyor. Öyle ki, bu politikanın mimarı - jahı başarısızlıklarından bazılarını kalemlemek zorunda kalmış ve söz konusu politikayı kıyıdan, köşeden o sarma çabalayla, bunalımı söylemeye çalışıyorlar. Bugün çok açık bir tarzda görülen gerçeklerden biri şudur ki; büyümeye hizmet en alt seviyelerde muazzam bir girdapın çıkışını içinde debeleniyor. Hakim sınıfların çeşitliliğini ve hatta cuntacı kesim dahı, bu probleme parmak basarak, kara kara düşünüyor. Hakim sınıfların çeşitliliğini verdikleri beyanatları sanayi

Bütün yatırımların oranlarının iktisadi
çalışma ihtiyacının çok gerisinde ol-
duğundan sizlerinizi yorumlar. Ve bizzat
kendi istatistiklerinden verdikleri ör-
neklerle, İmalat Sanayiindeki yatırımla-
rin sabit fiyatlarla değerinin 1977'de
3,4 milyar iken, 1983'te 2,2 milyar dol-
ara düşüğünü, yani % 35 bir azalma-
um söz konusu olduğunu açıklıyorlar.

Öyle ki, imalat sanayii, her yıl bir öncekinin gerisine düşme vaziyetinde seyrediyor. 1983'teki imalat sanayii, 1974 seviyesini dahi asamamustur.

Hakim sınıf klinikleri mevcut iktisadi krizin sebeplerini izah eden açıklamalarında sözkonusu sonucun nedenini imalat sanayii vâtimindaki daralma-

dan görüyorlar. Erzinda hakim sınıflar çeşitli sonuçların sistemin özü ile olan ilişkisini bu tanıklaştırmaya çalışarak, düzeni akılama çakıyor ve bazı başarısızlıkların nedenini uygulanan "kötü politikeler", veya "kötü devlet adamlarında" arıyorlar. Oysa gerçek bu değildir. Örneğin sanayinin gelişiminin öndeği engel nedir? Açıkta ki, ülkemizde iç dinamiglikle gelişen bir sanayili emperyalizme ve onun yetili sosyal dayanakları kösteklemektedir. Ve geliştiği söylenen sanayili emperyalizme göbekten bekendi olan kompador sanayidir. Bu da montaj sanayidir. Uretken olmayan, tüketime dayak bir olgudur. Emperyalizm ve sosyal dayanakları üretim güçleri ve ilişkilerinin gelişimi önünde barikat oluşturmaktadır. Ve eesa fonksiyon olarak; geri üretim ilişkilerini konuma, muhafaza etmek rolü oynamaktadır. Böylelikle sanayinin gelişmesini frenleyen esas faktörün ne olduğu sorunu açıktır. Peki bu neden böyledir? Emperyalizm doğası icabı çok daha kâr ve sömürüyü amaçlar. Oysa kendisine bağımlı bir ülkeye gelisebilecek bir makinalandırma, sömüründeki payını azaltır. Makinalandırma olgusu diğer yönde artı değer ve kâr oranının düşmesine yol açmaktadır. Değişen sermaye (yani emek), değişmeyen sermayeye (makinâ hâmmedde vs.) oranla ne kadar yüksek olursa, artı-değer, kâr o denli yükse

sek olur. Artı-değer ve kâr yaratmada değişen sermayenin rolü tayinedicidir. Demek ki, kâr hadlerinin düşmesi para hasuna emperyalistler böyle bir makinalaşmadan yana olmazlar. Ve özellikle bunun içindir ki; bağımlı ülkeleri geniş tanım, çiftçilik, çobanlık alanları olarak tutmaktadır (ABD'li iş adamlarının Türkiye ziyaretlerinde öneşleri tamda bunu işaret etti).

Diger yandan, degenlik ülkelere yapilan sermaye ihracinin karakteri kavranırca, yaturumun neden yükselmediği sorunuda açıklik kazanır. Sözconusu sermaye kuponu, tefeci bir nitelik taşımaktadır. Bu tefecilikte bizzat uluslararası emperyalist kuruluşlar olan IMF, Dünya Bankası tarafından merkezleştirilmektedir. Yani gelen sermaye yatırımlı sermayesi değil, esas olarak borç niteliği taşıyan bir sermayedir. Böylelikle ülke tefeci, ticcar sermayesinin ağına düşmektedir. En azami sönümü bu yolla daha olañaklı olmaktadır. Tefeci-ticcar niteliğinde sermayenin ağırlığı diger yönüyle de kapitalist gelişmeyi o denli geri durumda tutma sonucunu yaratmaktadır. Demek ki, sanayinin geri oluşu yaturimların düşük vazifeli hicie sasilacak bir sevdeildir.

Gerek büyümeye hızının mevcut vaziyeti ve gerekse imalat sanayindeki yatırım düşüklüğü, sanayinin geri vaziyeti vs'nin sebebi mevcut ekonomik ve siyasal yapıdır. Bu al teddilmedikten sonra, köklü değişikliklerin beklenmesi sadece ham hayal olacaktır. Olacak gelişme, emperyalistlerin ihtiyaçlarıyla orantılı olacaktır. Elbette ki emperyalist

**PERU'DA HALK SAVAŞI YÜKSELIYOR
ZAFER PERU HALKININ OLACAKTIR**

Nepal Komünist Partisi (Mashal) delegasyonu ile röportaj

İKK: Bugünkü dünya ve uluslararası komünist hareketin durumu ışığında, Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin ikinci Uluslararası Konferansının gerçekleştirilmesinin anlam ve önemini nasıl değerlendirdiğiniz?

NKP: Bu konferans, Çin'li revizyonistlere karşı önemli bir rol oynayan birinci konferansın bir devamıdır. Birinci konferans, Çin revizyonizmine karşı sağlam bir çizgiyi temsil ediyordu. Bu başarıya rağmen, ikinci konferansta, özellikle de RCP (ABD Devrimci Komünist Partisi)'nın geçmişteki ve günümüzdeki uluslararası komünist hareketlarındaki tavrı yüzünden, bir çok ihtilaf çıktı. Bu, belirli bir karışıklığa neden oldu. Ancak, böylesi karışıklık ve ihtilaflar yeni değildir, kaçınılmazdır ve hareketin yararına nadir. Aramızda önemli farklılıklar var. Birinci konferansta, herhalde işin sadece başı olduğu için, farklılıklar açık değildi. Özellikle uluslararası komünist hareketin geçmişi konusunda farklılıklar söz konusu. Dolayısıyla, bu konferansın önemi çok daha yüksektir. Fikirler, görüşler çok daha fazla açılığa kavuşturmaktaadır. Yine de şunu vurgulamak gereklidir, böyle bir iki çizgi mücadelesi yeni değildir ve olumluadır. Bu yüzden, amacımız, bu mücadele yoluyla Uluslararası Komünist Hareketi, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi ve proletер enternasyonalizmi temelinde birleştirmek olmalıdır. Bu süreç içerisinde, farklılıklarımız da açılığa kavuşturacak, hangilerinin esasa ilişkin, hangilerinin tali olduğu ortaya çıkacaktır. Bu farklılıkların çözümüne yönelik çözümlenmeyeceği, bir aynimanın söz konusu olup olmadığı belli olacaktır. Esasında, partilerin kendi içlerinde de farklılıklar mevcuttur. Bu konferans sayesinde bu farklılıklara daha gerçekçi bir şekilde bakma ve birleşip birleşmeyeceğimiz konusunda karar verme imkanı yaratılmıştır. Bu farklılıklar çözebiliriz de, çözülemeyebiliriz de. Ayrıca zıtlarına dönülebilirler.

Bunlardan dolayı, bu konferans çok önemli bir rol oynamaktadır. Revizyonizme karşı Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini amaçlayan yegane konferans budur; dolayısıyla

tarihi önemi de çok yüksektir.

Beklentilerimize gelince, uluslararası komünist hareketi, esas olarak objektif gereklilik tayin eder. Revizyonizm de objektif olarak gereklidir. Dolayısıyla, istenilen seviyede bir birliğe varmazsa da, hatalar da yapسا, oynamışımız rol önemlidir, hayatlıdır. Aralarındaki farklılıklara rağmen, burada bulunan tüm parti ve örgütlerin yol gösteren ilke aynıdır. Çok olumlu sonuçlara doğru gidileceğinden kuşkumuz yoktur.

İKK: Nepal Komünist Partisi, bu konferansta parti ve örgütler içinde en uzun tarihi olan komünist partilerden biridir. Uzun zamandır mücadele içinde olan bir parti olarak, uluslararası komünist hareket konusunda tartıştığımız tecrübeler açıklayınız?

NKP: Revizyonizmle çok uzun zamanlı mücadele etmektedir — özellikle 20. kongreden sonra. Çıkarlığımızın en önemli noktası, doğru çizginin her zaman tayin edici faktör olduğunu. Yanlış bir çizgiyle kısa dönemde ne gibi başarılar elde edilirse edilsin, uzun vadede bu kendisini belli edecektir.

20. kongrede tüm partiler, hatta belki ölçüde Mao bile) yanlış fikirleri desteklediler. Fakat çizgileri yanlıştı, artık bu şekilde devam edemediler ve uluslararası komünist hareket parçalandı. Baştan verilen tüm desteği rağmen bu çizgi sonradan mahkum edildi. Orneğin Hindistan Komünist Partisi çok güçlü bir partiydi, fakat yanlış çizgi yüzünden glicinü de kaybetti ve sönüdü. Dünya çapında buna benzer birçok örnekler gösterilebilir.

Vurgulamak istediğim sudur: Uluslararası Komünist Hareketin geliştiği çizgi temelinde tayin edilecektir. Bugün ne denli önemli bir rol oynarsa oynasın, çizgi doğru olmadığı taktirde devam edemeyecektir ve çok zarar verecektir.

Çin'deki karşı-devrimci darbeden sonra, Enver Hoca çok önemli bir rol oynayabileme imkânına sahipti, fakat bunu yapmadı. RCP'nin de Çin'deki darbeden sonra önemli bir rolü olmuştur, fakat görüşümze göre temel yaklaşımı, oyunadıkları önemli role rağmen, yanlıştı. Stalin'e saldırmaları, u-

luslararası komünist hareket içerisinde ihtilaf yaratmaktadır. Bu yönelik esasında yanlıştır ve onlara da yarar sağlayamayacaktır. Doğru çizgi her zaman kazanacaktır.

Doğru çizgi, devrimci pratikten gelir. Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao'nun çizgileri doğrudır. Çünkü bu çizgiler pratikten çıkarttılar. Fikirleri tayin edenin objektif durum olduğunu gözönünde bulundurarak diyebiliriz ki, RCP'nin yaklaşımı dialektik olmaktadır. Fakat hangi çizginin çoğunlukta, hangisinin azınlıkta olduğu önemlidir. Önemli olan hangi çizginin doğru olduğunu.

İki çizgi mücadele, her zaman olduğu gibi, uluslararası komünist harekette de temel çizginin ML olup olmadığına karar verecektir. RCP'nin çizgisinin ML'ye ne kadar yakın ya da ne kadar uzak olduğunu da bu iki çizgi mücadele tayin edecektir.

Bizim ülkemizde uzun süre bir iki çizgi mücadele oldu, fakat sonunda doğru bir çizgiyi benimsenmiş olduğumuzu inanıyoruz. Şimdi güçlü bir partiyiz ve sebebi de doğru çizgimizdir.

İKK: Nepal'deki genel siyasi durum, güçler dengesi, sınıf mücadeleleri ve bu mücadelede partizanın yedi hakkında bilgi verir misiniz?

NKP: Nepal, Hindistan'la Çin arasında bulunan 15 milyon nüfusu bir ülkesidir. Nepal Hindistan'ın aksine sınırlı dek, hiçbir emperyalist gücün sömürgesi olmamıştır. Ancak Nepal'de aşağı yukarı iki asırda monarşî hüküm sırıtmaktır. Bundan bir asır kadar önce, kralın iktidarı başbakan tarafından ele geçirildi. Yönetim, mutlak hakimiyete sahipti ve Britanya tarafından da destekleniyordu. 1951'de sözümlü ona bir devrim gerçekleşti ve başbakanın sultanlığı alaşağı edildi. Bunun sonucu olarak kral, bu "devrim'in tarafından tutarak yeniden iktidara geldi. Bu sırıtlarda benimsenen parlementer sistemden iki yıl önce, yani 1949'da Komünist Partisi kuruldu. Fakat bu parlementer sistem dahi uzun sırmedi ve 1960'ta kral tekrar mutlak hakimiyete

tini ilan ederek birçok kişiyi hapishanelere doldurdu. Kralın diktatörlüğü hala devam etmektedir.

Nepal'de sınıfların durumu, diğer yarı-şahıslı, yarı-feodal ülkeerdeki gibidir. Siyasi güçler üç grupta ele alınırlar: Birinci; kralın önderliğindeki bir grup ve bunlar komprador-burjuva ve feodal sınıfları temsil etmektedir. İkinci; Nepal Kongresi denilen, ülkenin başkaca gerici partisini oluşturan partidir. Nepal Kongresinin sınıf karakterini 1973'e kadar milli burjuva olarak tespit etti. 1973'te yaptığımız parti Kongremizde bu tespitimizi değiştirdik, Kongrenin kralın temsil ettiği siyasi güçlerle aynı sınıf karakterine sahip olduğu kararını aldı. Bu ikisi, Nepal'deki başlıca gerici güçlerdir.

Üçüncü olarak ise, sol siyasi güçler mevcuttur. Ve diğer ülkelerde de olduğu gibi ortada kalenler, yanı da güçler pek kuvvetli değildir. Dolayısıyla esas olarak ikiye ayırmak doğrudur: Kralın ve Kongrenin temsil ettiği gerici güçler, içinde komünistlerin de bulunduğu sol güçler.

Sol güçler arasında birçok grup vardır, Çin taraftarı, Sovyet-yanlısı güçler gibi. Başlıca örgütü güç ise bizim partimizdir. Bunu, gericilerde dahil herkes kabul etmektedir. Dolayısıyla parti Nepal'deki politika konusunda önemli rolü vardır.

Nepal'deki genel siyasi durum budur.

Nepal'de yabancı güçlerin oynadığı role gelince, tüm yabancı güçler şu veya bu çapta rollerini oynamaktadır. ABD emperyalizmi, Sovyet emperyalizmi ve Hindistan tekelci burjuvazisinin uyguladığı yayılmacılık biniardan en önemlidir. Ekonomik ve siyasi olarak hakim olan Hindistan'ın sermâ-

Nepal'de önemli bir rol oynamak. 3 taraftan Hindistan'ın çevrediği ve kuzeyinde de Himalaya dağlarının bulunduğu Nepal'de Hindistan yayılmacılığı baş düşmandır.

Nepal'de fazla siyasi parti yoktur, örneğin kralın da partisi yoktur. Diğer güçler gericileri ve revizyonistleri kazanmaya çalışırlar. Nepal Kongresi ise esas olarak ABD emperyalizmi ve batılı güçler yanlısıdır. Kral da öyledir. Fakat hiçbir gerici güç, Hindistan yayılmacılığının destegini almadan varlığını sürdürmez. Dolayısıyla durumun ikili bir karakteri vardır.

Rus emperyalizmine destek oldukça zayıftır. 1960'ta Partimizin ikinci kongresinde Rusya yanlısı bir grubu partiden atılmıştı, ama zaten pek gylli de değildilerdi. Çin yanlısı gruplar daha güçlüdür. Çin'in Çin'in Nepal üzerinde kurvetli bir etkisi vardır. Bir zamanın

gerçekte Marksist-Leninist olmasından dolayı Partimizde destekleniyordu. Şimdi Nepal'de, bizim partiden sonra sol güçler arasında en güçlüleri Çin yanlısı güçlerdir ve Çin'den direkt destek de almaktadır.

Partimizin gelişme sürecine gelince, 1949'da kurulan parti 1951'de zayıf olmasına rağmen, silahlı mücadelede yer alarak gelişmeye başladı. 1952'de, iktidarda olanlara karşı bir hareket örgütledik. Nepal Kongresinin başarısı, dış güçlerde aldığı desteği bağıdır, hareketini dış güçler tayin eder. Dolayısıyla, kitle hareketlerinde esas rolümüz partimiz oynar.

1952'de Partimiz yasaklandı ve bundan sonraki 4 yıl boyunca illegal çalışma sürdürdü. Bu süreç içinde de kitle hareketlerinde yer aldı, birçok silahlı çatışmaya, gösteriye, toprak işgaline katıldı. 1956'da, yanı yasaklanmadan 4 yıl sonra, partimizin yasaklanması ortadan kaldırılması için krala karşı bir hareket başlattık. Anayasal monarşiyi desteklersek, legal olabileceğimizi ilan ettiler. Biz de destekledik ve legal olduk.

Ancak bu durum, parti içinde büyük mücadelelere yol açtı. Bu sırada yapılan üçüncü Kongremizde birlikte monarşiyi destekleyenler, partiden atıldı ve parti yeniden yasaklandı. Bir çögümüz tutuklandı, 5-12 sene hapis cezasına çaptırıldı. Ünder Merkez Komitesi üyeleri, hapse atıldılar. Fakat loyalistleri (monarşije sadık kalanları —en) partiden attıktan sonra dahi hala doğru çizgili savunma durumunda değildik ve bu, Merkez Komitesinin tasfiye edilmesiyle sonuçlandı. Bundan sonraki on yıluk süre içinde, partimizin Merkez Komitesi yoktu. Sadece bölge-komiteleri çapında faaliyet sürdürdüklerdi ve ne bir birlik ne de bir merkezi program vardı. Yani parti içinde anarsık bir durum söz konusuuydu.

1971'de, 10 yıl cezaevinde yattıktan sonra çıkan Ünder kadrolar yeniden örgütlenme yönünde faaliyete geçtiler. Mücadele etmemiz gereken çeşitli eğitimler vardı: Kralı destekleyen Sovyet yanlıları, kongreyi destekleyenler ve... Fakat teorik olarak doğru bir mücadele veremiyorduk. Sonunda 7 Merkez Komitesi Üyesi birleşik ve doğru anlayış temelinde bir çekirdek oluşturduk. Kurucu Ünderlerden birisi üzlaştı ve loyalist oldu. Genel olarak, Sovyet revizyonizmi bizim için hiçbir zaman sorun olmamıştır. Daha önce de söylediğim gibi, Çin yanlısı olanların rolü daha önemli olmuştur. Fakat simdi onların partisinde tasfiye olmaya yüz tutmuş durumda.

Biz cezaevindeyken Çin'de Kültür

Devrimi başlamıştı; biz de çıkış çıkış mazde destekledik ve savunduk. Bazılarıımız Hindistan'a giderek HKP'nden destek aldılar. Hindistan Komünist Partisi'nin kurucusu Çar Mazumdar'a göre: parti milcadesi içinde olur, devrimde silahlı mücadeleden başka bir şey değildir; kitle örgütlenme gerek yoktur; Mao bizim de önderdimizdir, başkanımızdır. Bu görüşler Çar Mazumdar'ın çizgisidir fakat hatalıdır.

Teoride de oldukça büyük katımız olmuştu Nepal'de. Özellikle 1973'te yapılan 4. Kongremiz, sağ ve sol sapmalara karşı yoğun mücadelelerin yer aldığı bir kongre olmuştur. Zaten partimizin Nepal'de daha fazla tanınması 4. Kongreden sonradır.

Gazetemizin adı Mashai'dir; meçale aniamuna geliyor. Partimiz kitle içinde NKP (Mashai) olsak tawız.

Partimizde iki çizgi mücadele 4. Kongreden sonra da devam etti. İki çizgi mücadelesi şu konularla sırıldı: Ülkenu tahilli, seçimlere katılım sorunu, birleşik cephe sorunu. Son üç senede, mücadele daha da derinleşti ve keskinleşti. Sonunda, bundan üç ay önce yaptığımız parti konferanında konferan, seçime katıksak isteyenleri partiden ihraç etti.

Partimiz ekonomik hareketler bir de siyasi hareketler olmak üzere iki tip hareket yükütmektedir. Bu iki arasında dinamik bir ilişkili mehfaza etmeye çalışıyoruz. Nepal'deki ekonomik hareketlerin karakterlerini çögümüz Partimiz önderlik etmektedir.

Birleşik cephe sorununa gelince, bunun oldukça önemli bir rolü varız ve bu konuda hata yapısızızdır. Örneğin; Partimizde bazı koagre yasağı öğeler vardı ki kongreye birleşik cephe kurmayı avunuyorlardı. Bazi diğerleri ise Kral'la eylembirliğinden söz ediyorlardı. Şimdi ise, cephe politikamız, birleşik cephenin herhangi halk güçleriyle kurulması, Kral'la kongreye ya da yabancı güçlerle ittifaka gitmemesi şeklindeki.

6-7 ay kadar sonra bir kongre daha yapacağız. İki çizgi mücadele, doğru çizginin korunması için iyidir, faydalıdır.

Silahlı mücadele sorununa gelince, bizim genel değerlendirmemize göre, silahlı mücadele verilmesinin zamanı, ulusal ve uluslararası krizlerin baş gösterdiği zamandır. Nasıl ki Hindistan'ın yaptığı politika, Nepal'ın politikasını etkiliyor, Hindistan Komünist Partisi de Nepal Komünist Partisini etkilemektedir. Nepal'de partimiz önemli bir rol oynamaya başladığında, Hindistan'daki partinin önderliğini sağlıyor, silahlı mücadeleden vazgeçmişlerdi. Bunu

Karşı-Devrimci eylemlerini hızlandıran PKK nereye gidiyor?

20 Haziran 1984'te İsveç'in Upsala şehrinde Enver Ata, 7 Ağustos 1984'te Almanya'nın Rüsselshiem kentinde Zülfü Gök adlı devrimciler katledildiler. Her iki katilimin sorumlusu olan PKK geçmişten beri devam ettiirdiği bu tür karşı-devrimci eylemlerine yol açan mantık sıslisini devrimci, yurtseverliğin tutarlı bir ölçütü olarak (!) hararetli şekilde savunuyor.

Bilindiği gibi; PKK içerisinde ayrınlıkların içinde meydana gelmesiyle birlikte, kamuoyu önemli gelişmelere sahne oldu. Bunlardan bazıları, PKK'nın ayrınlalar hakkındaki ithamlarıydı. Bu ithamlar kısaca; ayrınlar cuntanın devrimci hareket içindeki ajan-provataktörleridir. Bunlar içinde cuntanın teslim aldığı İhanetçi Şahin Dönmez, Yıldırım Merkit hainlerinin yurdımdaki uzantılarından. Cuntanın PKK'yi yıkmaya senaryosunun yurtdışı bölgemini hayatı geçirmek için hareket eden bu provataktörler cunta denetiminde başta cezaevleri olmak üzere, örgütlenirilen Genç Kemalistler örgütüne elamanlardılar... şekilde özetiştirilebilir. PKK, ayrınlar hakkındaki bu tür düşüncelerini kampanyalar, gazete vb. gibi propaganda-ajitasyon malzemeleri aracılığıyla uzun dönem işledi. Kısacası, girişeceği eylemlere meşru bir zemin kazandırmak için çabaladı. Ne var ki, PKK bu konuda ciddi, inandırıcı verilere dayanıyordu. Bunun için getirdiği iddiaların ayakları havadaydı: "Bunlar PKK'yi yıkmak istiyor, yönetimini gözden düşürüyor, tabana hakeret ediyor" gibisindeki sözleri aşmayan gerekçelerle PKK ortaya attığı iddiaları ispatlayamıyordu, ispatlayamazda.

Ve yine ayrınların belgelerinde PKK hakkında söyleyenlerden rastlanılan bazı düşünceler ise; "PKK kast örgütür, eşitiriyse tahammüli yoktur, PKK'da demokrasiye yer yoktur. PKK örgüt için kendisine yönelen sesleri şiddetle basturmaya çalışıyor, hali hazırda birçok insan bu yüzden tutukludur, ... vs." şeklindeydi.

Kısacası, gerek söylemeklerinden ve gerekse PKK'nın bunıla ilişkin öne sürüdüğü iddialardan yola çıktıarak, ayrınların karşı-devrimciler olarak nitelendirilmeli mümkün değil. Bunun

İçindir ki; PKK'nın karşı-devrimci olarak ilan ettiği ve uygulanan şiddet eylemlerini meşru gören anlayışını doğru görmüyor, mahkum ediyoruz. Ve söz konusu eylemleri karşı-devrimci eylemler olarak değerlendiriyoruz. Bu eylemleri halk dışmanlarına yönelik eylemler değil, halktan insanlara yönelik bunun içinde devrimci mücadeleyi baltalayan hakim sınıflara kullanacakları malzemeler sunan ve ona hizmet eden eylemler olarak els alıyor nefretle kınıyoruz. Bu karşı-devrimci eylemlere karşı çıkıştaki anlayışımız nedir? Bu basit bir kişisel hñç veya bunu dar grupsal çıkarlar içín kullanmak, basit bir karalama, óç alma veya pragmatist bir yaklaşım değildir. Tavrımızın dayandığı temel sözkonusu eylemlerin muhtevası, yöneldiği hedefler, dayandığı anlayıştaki devrimci olmaya niteiktir. Kısacası, bu eylemlerin halkın davasına verdiği zarar ve karşı-devrimi besleyen özüdür. İşte bunun için bu eylemler karşısında vurdumduymaz davranışmanın bırakılmış M.L. olmakla, devrimci, demokrat, yurtsever olmakla da alakası olamaz. Bz devrime zarar veren her tür saldırının karşısında olduk, olacağızda... Halka, devime karşı sorumluluğu olanlar, devrimci mücadeleyi lekelemeye çalışan bu tür karşı-devrimci girişimlere kayıtsız kalmazlar, kaimamalıdır. PKK, kendisinden ayrılan veya kendisini eleştiren devrimci, demokrat güçlere, halka şiddet uygulamaktan vazgeçmeli, buna kaynaklık eden anlayışlarını üzerine giderek, halka özeleştirip yapmalıdır. Devrimci, demokrat olan bundan çekinmez.

Enver Ata ve Zülfü Gök adlı devrimcilerin katledilmesi ve bunun PKK tarafından savunulması yeni şahit olduğumuz olaylar değildir. Özellikle PKK'da bunun çok derin geçmiş kökleri vardır. Bu kötü miras PKK iyiden iyiye gelenekselleştirme yolundadır. Bu yolun sonu karanlıktır, bataktır. Evet PKK geçmişte de bu tür eylemlere bas vurdu. Fasist cuntanın iş başına gelmesiyle birlikte, dönemin getirdiği baz: özelliklerin ve halkın yılınanın onun örgütü devrimci, demokrat güçlerinin bu tür eylemlere tepkisi, eleştiri, PKK'nın sözkonusu eylemlerle

yoğunlaşan teşhisi ve ortamında bir dönem kısmen geri adım atan PKK; altında bu anlayışını hiçbir zaman köklü olarak aşmamıştı. Hatta bu konuda özeleştirip yaptığı söylenecek Politik Raporunda, böyle eylemlerini biraz daha kitabına uydurur şekilde savunuyordu. Bunu bizler o dönemde, daha sonraki zaman içerisinde de müteakip defalar gündeme getirerek eleştirdik. Bu tür sonuçlara yol açan anlayışlara karşı çıkarak, ikna ve eğitim çabasını elden bırakmadık. Amaç hem yılınanı ve hem de bahsi geçen anlayış sahiblerinin doğru temelde eğitilmesi ve kötil gidişat içerisindeki olanların kurtarmasıydı. Bu devrimci mücadele açısından son derece önem taşıyan bir meslekeydi. Çünkü halk yılınanı bu eylemlerden epeyce acı çekmişti. Devrimci mücadeleye givensizlik ve ilgisiz bazı davranışlarda sözkonusu karşı-devrimci eylemlerin küfürsenmeyecek derecede rolü olmuştu. Hakim sınıflar ise, bu eylemleri devime saldırdı için bulunmaz silahlar olarak ustaca kullanmışlardır. Bu karşı-devrimci eylemler, halk güçlerinin eylembirliklerine muazzam zararlar vermiş, halkın birbirine düşürmede, devrimci güçler arasında düşmanlık kökülemede ve hakim sınıflarına saltanatına önemli imkanlar sunmuştur. Öyleyse, nasıl olurda bu karşı-devrimci eylemlere sessiz kalınbılır? Kimden gelirse gelsin, böyle saldırlara karşı çıkmak, devrimci bir görevdir. Demek ki, PKK'ya karşı çıkışımızın temelinde yatan basit bir hissomet değil, onun sözkonusu karşı-devrimci eylemlerinin halka getirdiği zarar, düşmana taşıdığı kârdır. Düşman ile halk arasındaki çelişkilerin çözüm yöntemi ile, halkın kendi arasındaki çelişkilerin çözüm yöntemi farklıdır. Ne var ki, PKK'da bu bakış açısı yoktur. O, kendisiyle çelişkisi olan herkesi aynı görmekte ve çelişkiyi çözme yöntemi olaraka şiddetin savunmaktadır. Devrimci, demokrat güçlerin "sosyal-söven", "düşman" güçler olarak değerlendirilmesi ve bunların "altebilmesi" için her tür mücadele yöntemini mübah görmesi, tam da devrim ile karşı devrim konusunda berak bir düşünceye sahip olmamasından gelmektedir.

Oysa her devrimin temel sorunlarından birini dost ve düşman güçlerin doğru bir temelde tahlili ve devrimde çeşitli sınıf ve tabakaların oynayacağı fonksiyonun tesbiti ve buna göre izlenecek ittifaklar vb. siyasetlerinin tutarlı bir şekilde ortaya konulması oluşturur. Bu nasıl belirlenir? Her ülkenin iktisadi ve siyasi yapısına göre sınıfların belli bir mevzilenisi vardır. Örneğin, yarı-feodal, yarı-sömürge bir iktisadi siyasi yapılanmaya sahip ülkemizde, hakim durumda olan devlet mekanizmasını ellerinde bulunduran güçler, emperyalizme bağımlı komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfıdır. Bunlar düşmanlarımızdır. Mevcut iktisadi ve siyasi yapıdan acı çeken, gelişmeleri frenlenen, menfaatleri olmayan, kısacası, sözkonusu yapının değiştirilmesinde (devrimle) çıkarları olan diğer tüm sınıf ve tabakalar dostlarımızdır. Bunlar; önder ve itici güç olan proletarya temel gücü oluşturan köylülük, kılıçburjuvazi ve milli burjuvazinin sol kadıdır.

Yani bu güçler, ülkemiz ekonomik ve siyasa denk düşen Demokratik Halk Devrimi süreci içinde (tüm dönem boyunca) halkın güçleridir. DHD'de menfaatleri vardır. Elbette halkın kategorisi değişmez, statik bir olmalıdır. Çeşitli toplumsal ve tarihikoşullara göre biçimlenir. Burada uzun boylu bunu, ittifakları, siyasetimizi (cephe) vs. anlatmayacağız. Kaldı ki, onlarca kez sözkonusu düşüncelerimiz ortaya kondu. Parmak basmak istedigimiz sorun yadır. PKK'nın halkın içerisindeki çelişkileri bakış ve onları ele alıp yöntemi devrimci bir yöntem değildir.

Bizim karşı çıkışımız, şiddet olgusuna basitten bir karşı çıkış değildir. Halk düşmanlarına, onların kanlı saltanatma karşı, devrimci şiddet temelî anmalıdır. Bu iradi değil, objektif gerçeklerin önumize koyduğu zorunluluktur. Başka türlü iktidarın ele geçirilmesi mümkün değildir. Zira karşı çıktığımız şiddet; PKK'nın halka yönelik karşı-devrimci eylemleridir. Bu şiddet devrimci değil, karşı-devrimci karakter taşır. PKK kendi içerisinde de eleştiriye farklı düşüncelere karşı tahammülsizdir. O, proletarya partisi veya devrimci örgütlenmeleri homojen bir eğl olarak değerlendirmektedir. Oysa bu olgular, toplumdan soyut değildirler. Toplumda kuyasına siren sınıf mücadele, onlarında yansır. Toplumda kendilerini çapeçevre kuşatan güçler ve sınıfların düşünsel tarzları ve onlar içerisinde yansır. Sınıf toplumları olduğu müddetçe ve sınıf mücadelelerini yürüttüklerin arası olmak de-

konusu olıgulara gereksinim duyulduğu müddetçe, bu örgütlenmelerden yekparelik - beklemek ahraklığıdır. Ne var ki; diyalektik tarihi materyalist dünya görüşüyle olıguları, olayları kısaca, herseyi yorumlama durumunda olmayan idealist dünya görüşünün kısacası içinde şekillenen PKK'nın bu gerçeki anlaması mümkün değil. ML sınıf mücadele; ekonomi politik ve felsefe anlayışına sahip olmayan PKK en basit konularda devrimci pozisyonları terkediyor. Açıktır ki, devrimci örgütlenmeleri kokuşmuş karşı-devrimci örgütlerden ayıran temel özelliklerden biri; gönüllü birlik, örgüt içi bilincî demokrasi ve merkeziyetçilik vs'dır. Devrimci örgütlenmelerde zora dayalı bir birlik ve zorda belli amaçlar uğruna mücadele sözkonusu olamaz. Demokrasi, merkeziyetçilik, birlik mücadele vb. devrimci örgütlerde bir bütünü parçalandırlar. Biri olmadan diğerini düşünenmek mümkün değildir. Ne var ki, PKK kitabında, bunun yeri yoktur. Ona göre, PKK aydadır, "kutsaldır", öyleyse eleştirilemez, suçlanamaz. O, hata yapmaz, çünkü olağanüstüdür. Onun üyeleride kutsal olmazdılar. Kutsal varlıklarına eleştiriyle helal getirmemeliyidirler vs. tam da idealizmin batağındaki mantık sistesi budur. Bu bakış açısından sahip olan PKK bunun içindir ki, kendisine yönelik her eleştiriyi karşı-devrimci saldırı, ajan-provaktörik olarak kolaydan adlandırılmaktadır. Gönüllü birliği değil, zoraki kof birliği savunmaktadır. Oysa, devrimci bir örgütlenmeye doğrudan bir irade ve bilinciliğle nazır gönülyorsa, aynı şekilde aynı da doğaldır. Fakat PKK'ya gelince bu iş olmaz. Açıktır ki, bunlara her biri geniş olarak ele akumak zorundadır. Gerek ML düşmanı bakış açılarının mahkum edilmesi ve gerekse de yılınları, devrimci çevrelerin eğitilmesi için bu gereklidir. Önümüzdeki dönem daha genişçe bunlar üzerinde tek tek duracağız. Bahsi geçen karşı-devrimci eylemler, PKK'nın çizgisinden soyut değildirler. Bu çizginin selleş temeli, idealizm, pragmatizm, siyasi alanda burjuva milliyetçiliğidir. Ve sözkonusu çizgi, bugün tehlikeli bir yolda ilerliyor. Bu yol, RSE'ne yarama yoludur. RSE'nin dünyanın mazlum halklarına yönelik saldırılının alkışlanması yoludur. PKK, RSE'nin Afganistan işgalini bir devrim olarak selamlıyor. Polonya'da sosyal-faşist yönetimin kahpe saldırularını "sosyalizmin korunması" olarak alkışlıyor. Libya devletinin yabançı ve yerli işçilere saldırularını hararetle destekliyor. Libya'daki esnafçılar üzerindeki korukucu zuhur ve sırınlıdırlı İterci devletin çatıları-

nun korunması olarak görürken, İşçi-ri, emekçilerin istemelerini karşı-devrimcilik olarak karahıyor. Ve yine, kokin "ulusal kurtuluşuluğu" Suriye'de kötü bir şovenizm olarak sırtlıyor. Bellidigi gibi, Suriye'de Kürtler ezilen bir ulus statüsündedirler. Ne var ki, PKK Suriye hakim ulusunun, hakim sınıflarının, Kürt ulusu üzerindeki milli başkınızı objektif olarak onaylıyor. Suriye'yi sosyalist güdümlü, ilericiler bir ülke olarak adlandırmıyor. Oradaki mevcut statükonun korunmasını savunuyor. RSE'nin PKK'yı neden tanımadığını dan yakınarak, Çernenko'nun dostluğunu uzatmasını sahî veriyor.

Kısacası; RSE ile flört yolunda ilerliyor. Bugün hala PKK'yi karşı-devrimci bir örgüt olarak nitelendirmiyoruz. Fakat, gidişatının tehlikeli bir yolda olduğunu söyleyiyor ve bu kötü yolda daha fazla mesafe katetmemeleri için uyarıyoruz. Sonuçlandırmak, sunuda belirtmek istiyoruz. PKK kendisinin karşı-devrimci eylemlerini mahkum eden tavırlarınız, eleştirileriniz karşısında tehditler savurma yolunu terketmelidir. Zira aynı tehditlere, diğer halk güçleride maruz kalıyor. Üyle ki, bunlar açıktan gazeteledi aracılığıyla yapıyor. Bizim PKK ile şiddette dayalı bir mücadele yoluyla kavgaya tutuşmaya niyetimiz yok. Ve aynı şekilde yüzüttüğümüz mücadele, basit bir karalama değil, siyasi ve ideolojiktir. PKK'nın bir diyeceği varsa, bu alanda (siyasi, ideolojik) söylemolidir. Biz, şiddeti karşı-devrim'e uygulanız. Eğer PKK için böyle birsey düşünmüyorsak, ondan çekindigimiz için değil, sözkonusu metodу doğru görmediğimizden dir.

Eğer çekinseydik; şanlı komünizm davası için bindir zorlukla dolu olan bu kavgaya soyunmazdık. Herkes ve PKK'da bunu böylece bilmelidir. Ve yine şu da bilinmelidir ki, kimden olursa olsun, devrimci demokrat herkes, halka yönelecek her tür saldırımıza karşıdayız. Önümüzdeki sayıda mazda, PKK'nın sözkonusu eylemlerine ve buna kaynaklık eden anlayışları daha etrafı ele alacağımızdan ötürü, şimdilik noktalıyoruz.

Türk devletinin ...

Baştafta Sayf: 1'de

listler kendisine rakip olacak veya çıraklarını tehdit edecek vaziyetteki bir ekonomik gelişmeyi elleriyle yaratmayaçıklar. Kendi ölüm fermanılarını elleriyle hazırlamayacaklarına göre; onlardan kalkınma sağlamalarını ve iktisadi büyümeye, gelişmeye gerçekleştirmelerini bekleyemeyiz.

Yani bugün ne varsa ve ne oluyorsa bu tamamıyla dünya emperialist zincirinin bir parçası olan Türk ekonomi ve siyaset yapısının tezahürüdür. Hicte bunun için hayrete gerek yoktur.

Sözüm ona; belli dönemlerde gözüken "imalat sanayili yatırımındaki" gelişme neyin ürünüdür. Tabiki Türk ekonomisinin iç dinamizminin sonucu değildir.

Bu; korkunç derecede dış açıkların sonucu olarak ve sözde gelişim gibi gözükken bir durumdur. Özellikle bazı hakim sınıf kılıklarının seçimlerde üstün gelme çabasının önemli bir aracı olarak emperialist ağalarдан muazzam boyutlarda faiz karşılığı adıkları kredi sonucu olarak, sansasyonel havalar yaratıyor ve imalat sanayi alanında ciddi yatırım ve gelişmelerin olduğu söylenilyorsa da, işin özi bu değildir. Yukarıda da dejindigimiz gibi, sözde gözüken bu gelişim her alanda emperializme köpekçe sadakatin ve en basit alanlarda dahi iç kaynaklar yerine dışa bağımlılığın iyice derinleştirilmesinin sonucudur. Ve neticede varlığı her yönü emperializme bağımlı bu komprador sanayi, buharanın çepçe çevre kusatlığı bir durum arzediyor. Kendisini devam ettirebilmesi için gerekli ithalatı karşılayamaması sonucu kriz büyüyor. Zaten ithalle kiyaslandığında ona göre binlerce km. geride olan ihracatın düşük vaziyeti sonunu iyice agrılaşdırıyor. Yukanda bahsettiğimiz, dönem dönem sözde gözüken büyümeye artışı dış sermayenin çok daha yoğun cirit atmasını ve içteki gelişmenin, sanayinin büyük darbeler almaya orantılık arzediyor. Görildüğü gibi, zaman zaman yapılıp müreffeh Türkiye yaratmak için güçlü kalkınma hamlelerimiz sonucu ve riyor tarzındaki demogojiler, boş bir halondan başka anlam taşıymıyor.

Ve zaten hakim sınıfların kendileri dahi büyümeye olarak adlandıran dönemlerin dış borçların alabildiğince yoğun olduğu zamanlar, kendi ağızlarıyla söylüyorlar. Ve çözüm yolunun dış kaynaklara dayanmayı temel almadan sermaye birikimini yoğunlaştırmak olduğunu söylüyorlar. Sanayi ve diğer sektörlerdeki yatırım bu yolla artırtıytı, işin içinden queşebilceği-

ni belirtiyorlar? Peki bu sistem dahilinde sözkonusu yol mümkün mü? Yaşamını emperializme borçlu olan onun verdiği kanıt vücutunu işareten sistemin bunu başarımı mümkün değil. Aksisi, onun kendı kendini inkar okur ki, bu da imkan dahilinde değildir.

Burakalım emperializme bağımlı Türk ekonomisini, bugün emperialist-kapitalist ülkelerde sermaye yoğun bir kriz içindedir. Kendi kendini yeniden üretmesi, yatırım alanları açması, işlemesi vb. konularda ciddi bir çıkmaz içinde debelenmektedir. Dünyanın bugünkü somut durumundaki bu vaziyet zaten berbat olan Türk ekonomisini iyice buhrana sürüklüyor. Yani dert sadece Türk ekonomisinin değil, onun bir haikası olduğu emperialist dünya sisteminden derdir. Sözünona buharanı atlatmanın ilaçları olarak denemeye sokulan Keynesci, Friedman ci politikalar beş para etmiyor. Ve zaten kendileride çözüm yolunun yamalarla olamayacağını hissediyorlar.

Batak içerisinde yilzen Türk ekonomisinin kurtarılması operasyonu olarak büyük tantanalara piyasaya sıriilen 24 Ocak Kararlarının dayandığı "ekonomik model" durumun daha da kötüleşmesini önleyemedi, öaleyemezdide. Bunun nimetlerini hep birlikte gördük. Burakalım halk kitlelerinin itirazını, hakim sınıfların bazı kılıkları dahi hoşnutsuzluklarını açıktan bellitmeye başladilar. Kendi sistemlerinin işleyişinin iyice bozulduğu yönünde homurdanmalar gün be gün yükseliyor. Özellikle uygulanan para politikası; bunları itirazları iyice geliştiriyor.

Enfleşyonla mücadelenin yolu olarak "sıkı para politikası" uygulamasının gerekliliğini savunan Özal; yükseltilen hoşnutsuzluklara rağmen yoluna devam ediyor. Dönem dönemde "hâyır sıkı para politikası yok, normal olamı uyguluyoruz, zaten piyasada geriinden çok para var, yaptığınız bunu çekmektir" diyen faşist Özal hükümeti uygulamalarına devam ediyor. Para çekme operasyonu yeni araçlarla takviye ediliyor. Son dönemlerde yüksek faizli hazine bonoları çıraklıdı. Buna birlikte, tartışmalar iyice haretetlen di. Zaten gerekli kaynakları bulamadıklarını ve büyük sıkıntı içinde oldukları öteden beri söyleyen bakanlar kazanı iyice kaldırdılar.

Nakit darlığı (sıkı para politikasından ötürü) yüzünden, bankacılık sisteminde para yerine, mal (ticaret) bankacılığının geliştiği son günlerde, hasının önemli bir konusu haline geldi. Artık alacaklarını mal taksili yoluyla gerçekleştirdiklerini söyleyen bankalar, iyice bağırmaya başladılar.

Aynı şekilde bazı İşadamı ve sancııcılar; yatırım yapamaz hale geldiklerinden şikayetçi oluyorlar. Sebebinde sürekli arzeden devalülasyon ve % 70'lik kredi ile yatırım yapmanın olağansızlığında görenler iyice çoğalma ya başlıdı. Bunun için yabancı sermayeninde sürekli devalülasyon durumundan ürküldü için yatırımlarda çekin davrandığını söyleyen bazı hakim sınıfları, bir an önce bu olumsuzluğa çare bulunmasını istiyorlar. Özal ve temsil ettiği hakim sınıf kılığı ise; durumda bir anomaliliğin bulunmadığı söyle "sıkı para politikasında" sözkonusu olmadığını ve yapılanların normal bir uygulama olduğunu belirtiyorlar.

Özal; uyguladığı politikayla, bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyor. Bu politikayla bir yandan da küçük esnaf, zanaatkar ve küçük üreticinin eldeceği uygulamalarını topluyor, yalan kaynağı sözcülüğünü yaptığı hakim sınıf kılıklarına ardına kadar açıp, onları memnun ederken, diğer hakim sınıf kılıklarına bu imkanları yeterince açtıiyor. Onların huzursuzluğu bu anlamda anlaşılır şey... Adına "sıkı para politikası" denilen uygulamaya, diğer yandan da 400 milyar dolayında açığa sahip olan bütçenin açığı birazda olsa gevşetilmeye çalışılıyor.

Yüksek faizli hazine bonolarını "çekici" görüp, tasarruflarını yataranların durumu asında daha da kötüye gitmeye. Athası turmanan enflasyon ol hvordanına alırsa, bu işte faşist Özal hükümetinin küçük tasarruf sahiplerine attığı büyük kazık görülebilir.

Bu kazık atma işi, en modern metodlarla, yoğun olarak sürdürülüyor. Hazine bonoları, köprü baraj satışı bunun araçlarından yalnızca bazılıdır. Küçük üreticinin elindeki üç, beş kuruşa dahi göz diken bu vampirler, uyguladıkları politika ile zaten hayatları felaket olan esnafın üzerindeki kamburu iyice artırmayı.

Herhalde yeni bir tasarruf bono deler tehlikesi kapıda bekliyor. Geçmişte eldeki, avuçtakını bir avuç kane miciye kaptıran yiğinları şimdide aynı şekilde faşist Özal hükümeti kazığı bekliyor. Açık ki, geçmişteki bankerlik olayda devletin resmi bir politikasıydı. Ve hakim sınıflar bu yolla küçük üreticilerin 52 milyar lira kadar tasarrufunu gaspetmişti. Neticede, kasayı şışirenler İsviçre'ye akın etti. Devlet ise, kendisini bu olayların dışında akılamaya çalıştı, oysa yapılan kaba bir demogoji idi. Yiğinların bu sahtekarlıklarla tepkileri yükselince, faşist devlet çeşitli manevralar geliştirdi. Bankacılık alacaklarının takipterie ödenecegi, bunun için gerekli kaynakların yararlanılacağı söyledi. Oysa olacakların

karşılıklaması için eldeki malları para ya dönüştürülmesi sağlanır ve bazı bankaların piaccalandırma tâhsil edilirse, yine 13 milyarlık açık kalmıştır. Yani tam bir yılın hikayesi. Öyle ki, banker oluyunda hala bugün milyonlara milyon atan kanonicilerinin durumu basının zanunu olnaktan geri durmuyor. Büyük bürokratlar, devlet adamları, iflas ortamından iyice yararlanıyorlar. Lüks yatırımları, villaları ucuzu kapatıyorlar. Bazı uyruk bankerlerde, satılan malları ucuzu kapararak, geçmişteki operasyonlarına bir yenisini daha katıyorlar. Olan halka oluyor. Yani onlar zevk, sefa derdinde, halk can derdinde.

Parasızlıktan yakunan hakim sınıfı kâllikleri, gerçekten parasızlar mı? Elbette hayır. Piyasada param yok? Var olmasına var, fakat istenilen ölçüde işleyebilmelerine yetmiyor, faizler yüksek, yaratılan kaynaklardan tüm hakim sınıf kâllikleri aynı oranda faydalananmıyor o kadar. Temmuz ayı istatistiklerine göre, emisyon hacmi 835 milyar lira. Özal'ın hükümet olusundan bugine dek, piyasaya sirdiği miktar ise, 125 milyar lira...

Üstlerde yatrımda hızlı bir düşüşün olduğunu söylemek. Fakat bunun esas sebebi, sistemin özündeki bozuklukta aranmalıdır. "Para bulunamıyor" feryatlarıyla bu gerçek kâllenemez. Bizzat para bulamıyoruz diyenler, ithal malı otomobil, villa, ve çeşitli tüketim malları için milyarları pekala bulabiliyorlar.

Demek ki, yatrımda yeterince sevkedilmemesi sorunu, para yokuşuya izah edilemez. Sorun emperyalizme bağımlı sistemin özünde aranmalıdır.

Eldeki para yatrımda istenilen kâr getirmeyince, zorunlu olarak daha başka alanlara aktarılıyor.

Burada adıma "24 Ocak programı" denilen ekonomik modelin ne olup olmadığı üzerine genişçe durmaya gerek yok. Zira, daha önceki sayılarımızda müteakip defalar bu konuya çeşitli yönleriyle işlemiştik. Ve devam ede gelen bu politikanın bir sonucu olan mimarlığını Turgut ve Yusuf Özal kardeşlerin yaptığı yeni 5 yıllık kalkınma planında gündeme gelmiş vaziyette. Gerek bu "planda" ve gerekse uygulamanın çeşitli yönlerinde bu politikanın hedefleri neleri götürüp, getireceği görülebilinir.

Bilindiği gibi bu politikanın en temel özelliği; keskin serbest piyasa savunuculuğudur. Bu model, devletin ekonomiye müdahalesinin azaltma ve asgariye indirmeyi savunur. Buna karşı, devletin ekonomiye "bilingüal müdahaleini" savurur; "ziyaretçi" "soñhakı" bir tarzda yan yatacakmasını isteyenler

Özal'ın planlığının nasıl olacağını merakla beklediler.

Neticede çıkan "planın" salt yasal bir zorunluluğun yerine getirilmesi için göstermeerk bir olgu olduğu görüldü. 5 yıllık kalkınma planı denilen bu programın karakteristik özellikleri şunlar;

a)- Yatırımlar içinde özel yatırımlı payının artırılması, devlet yatırımlarının alt yapı sahalarına ve "kalkınmada öncelikli yerlere" aktarılması,

b)- Sanayide devletin rollünün azaltılması, özel girişimlerin fonksiyonunun artırılması,

Ük bakişta bir yanyila "bu plan bir yönüyle iyidir, devlet baba yatrımlını kalkınmada öncelikli alanlara kaydırma görevi alıyor (yani Doğu'ya) bunun içinde bugine kadar yapılmayanı yapıyoz..." denilebilinir. Oysa işin özü bekadır. Kalkınmada öncelikli yörenere teşvik primi (Doğu'ya) gibi kararnameşler boş bir balon ve aldatmacadır. Bizzat kendi resmi ağızdan şu gerçeği kabulleniyorlar. 10 tane özel teşvikte uygulansa, değişen bir şey olmayacağı.

Çünkü söz konusu alanlarda yatrımla içine çok gereksinim duyulan gerekli alt yapı tesisi yok; büyük tüketim merkezleriyle ilişkisi zayıf, bunu giderici yapıya hizâ degil, diğer alanlara nazaran muazzam bir dengesizliği barındırır, buralardaki gelişmenin seviyesi, yatrımlı yapılması ciddi oranda tehdit ediyor vs... Bunun için bizzat Koç'lar da bunun sadece bir iyiliyetten öteye gitmeyeceğini kabul etmek zorunda kaldı. Bilindiği gibi, sınırlı kadar da teşvik primleri vardı ve... Ne var ki, sâzde yatırımlar yarım kaldı. Adına yatrımlı denilenlerde kuru beton yüksün inşa etmekten öteye gideni. Gerek bu alanla diğer kesimler arasındaki dengesizlik olsun ve gerekse toplumsal ve ekonomik ilerlemeye öndegeki engelleri kaldırırmak sorunu olsun vs. Bunların tümü mevcut sistemin kökü olarak değiştirilmesinden geçer. Bununda yolu devrimdir. Ulke içindeki ekonomik ve toplumsal yapıdaki dengesizlik ve kötülüklerin tümünün kaynağı bugünkü sistemin kendisidir. Demek ki, doğu kalkınması görev olanak neden devlete verildiği sorusu böylece açıklik kazanıyor.

Açıklanan bu plana hakim sınıfların çeşitli kesimlerinden değişik tavırlar geldi. TÜSİAD başkanı Ali Koçman plana ilişkin açıklamasından "yeni planın daha öncekilerine nazaran özel sektörde dinamizm getirdiğini" söyledi. Diğer kâlliklerden çeşitli noktalardan itirazlar yükseldi. "Herşeyin piyasa koşullarına göre ele alındığı altında bir planlamamız söz konusu olmadığı, bütünlüme hizini düşürelci fonksiyon taşıdı-

ğı vb." sesler çıkarıldı.

Çok aşıktır ki plan; 24 Ocak kararlarının daha aktif takip edileceğinin ilanıdır. Ve bu plan tamamıyla IMF ve dünya bankasının istemlerini ifade etmektedir. Kisacasi, her alanda Özal teşebbüslerin kesin hakimiyetini sağlamaya yönelik bir durum arzetmektedir. Daha doğrusu Friedman modelin cesaretle takip edilmesini öngörmektedir.

Elbette buna karşılık "devletin kontrolündü" kisayor diyenlerin dede birbirlerinden farklı yok. Her birinin menfaatini kolladığı kesim, hakim sınıflardır. Arajarında sadece biçim farklıları var. Zira "devletçi" kesimlerin elbetteki halkın menfaati altınlısını savunmuyorlar. Devlet kim, özel teşebbüs kim? Devletin komprador burjuva ve toprak ağalarının hakimiyet aracı olduğunu uzun uzadıya anlatmaya gerek yok. Yani çeşitli biçimler aranan hakim sınıf kâlliklerinin farklı dede değil, uygulama metodundadır. Mezela serbest piyasa ekonomisi modeline karşılık, sözde başka alternatif savunan SODEP vb'lerinin anlayışında quidur.

a)- Devletin ekonomiye üretici ve düzenleyici olarak katılmamız sağlanması,

b)- Kamu ve özel sanayinin bir arada yürümesi,

Daha doğrusu, çeşitli dönemlerde uygulanan Keynesci politikanın devam ettirilmesi.. Gerek Keynesci, gerekse Friedman model sümürü sistemlerinin ayakta tutulması için ileri sürülmüş modellerdir. Bunlarla krizin atlatılması veya yumuşatılması sistemin sâdece onarımı sağlanmaya çalışılmış da, pratik göstermiştir ki, bunlarda belli anısları kurtaramayacaktır. Sonra sistemin kendisindedir. Su veya bu yolla onun kesin olarak bunalımdan çıkışılabilmesi mümkün değildir.

Son dönemlerde tartışmalara hâreketlendiği önemi noktalardan bâsiinde KİT'ler oluşturuluyor. Bilindiği gibi, "serbest piyasa ekonomisi" savunulgunun bir sonucu olarak, Özal tekniği; KİT'lerin özel ve yabancı sermayeye devredilmesini savunuyor. Devletin ekonomideki rolünü azaltma planının sonucu olarak buralarda "devlet tekneli" yerine "özel tekneller" hâlinde kâlınmak isteniyor. Böylece söz konusu kurumlardaki verimin daha da artacağı, zararına kapanacağıının mümkün olduğu ileri sürülmektedir. Buna karşı, bazı hakim sınıf kâlliklerde KİT'lerin satılmasına karşı tutum alıyorlar. "Ekonomide devletin kapı dışarı edildiği" ifadesini yükselterek, halkın kesilivereniyorlar. Astında öncede bâsiyoruz gibi, uygulama farklılığından hâlen bu

sağlamdan hep devir nüfak ettiğini belirttiğindeydi.

Halkçı kesilenler, sömürge sisteminin uygulama modelinde farklı biçimler öneriyorlar o kadar. Birileri kalkınma sisteminin uygulamasını, İthalatın yatırıma yönelik ele alınmasını, karnı eliyle birikim ve yatırımin engellenmesini, özel birikimin korunmasını, yabancı sermayeye karşı olmadıklarını ama teknolojide getirilmesini vs. savunuyorlar. Kisaca, önde aynı sistemin savunucusu olan bu güçlerin tek derdi, sömürge düzenini daha iyi nesil ayakta tutacakları tartışmasıdır. Bir bakıma bunlar Özal'a daha akıllı davranışını öneriyorlar.

Genel hatlarıyla da olsa hakim sınıflar arasındaki ekonomi üzerine tartışmaların hangi noktalarda olduğu sorusu bir ölçüde cevaplanmış durumda. Şimdi de, Özal hükümetinin iş başına gelmesinden bu yana, bareketli tartışmalara sahne olan bazı konulara kısaca değinelim... Ve hakim sınıflar arasındaki hırçınmanın bazı noktalarını daha açalım... Bunlardan bir tanesi; yeniden şiddetlendirilen HAYALİ İHRACAT tartışmasıydı. Herşeyden önce, geçmişte de böyle sahtekarlıkların yapıldığına yabancı değiliz. (Yahya Demireller, Şelefyanlar gibi) kısacası bu tür sahtekarlıklar komprador patronlar ve toprak ağalarının normal bir uygulamasıdır. Peki şimdiden fasıl Turgut Özal hükümeti bu sahtekarlıklara karşı mı? Tabiki hayır. Oylese, namuslu (!!) kesilip kopardığı gürültünün sebebi nedir? Bu bir yönyle halka şirin görünmek, diğer yönyle de hakim sınıfı kılıkleri arasındaki çatışmada hasımlarını altetmemidir. (Ashında hepsi aynı sahtekarlığı, vurgunculuğu yapıyorlar) Özellikle suçlanan Holdingler ANAP dışındaki hakim sınıf kılıklerinin temsilciliklerini yaptıkları kurumlardır. Yoksa ANAP'in holdinglere "savaş açması" değildir. Holdinglerin kendi arasındaki çatışmasıdır. Suçlanan Holdinglerden; Yaşa Holding, Okumuş Holding, MDP'ye yakınlıkları ile kamuoyunda tanınmaktadır. 6 Kasım seçimlerinde MDP'den yana açık destek vermiş olan bu holdinglerin sahtekarlığı İşlerine geldiği için eziğa çıkarılırken, ANAP'in dayandığı Holdinglere leke sürülmemeye özen gösterildi.

Cok açık ki; hayali ihracat salt başlı gezen Holdinglere has bir olgu değil, tümünün karakterlerinden birisiydi. Ama ANAP, hayali ihracat gürültüsüyle kendi temsil ettiği holdinglerin dışındaki kılıklarını tokatlamaya çalışıyordu. Ve ayrıca kamuoyunda o dönem yürütülen tartışmada, bu gürültünün belli bir değişikliği yapmayı gereklendirdi.

Mesela bira konusunda hissə uguran "Anadolu Endüstri Holding"

istik 1982 başlarında söylemiyor. ANAP'ın işbaba önce ihracatta vergi fadesi kararı aldığı, ancak bu uygulamanın IMF tarafından kabul edilmediği, bunun için uygulamayı kaldırma zorunluluğuyla karşı karşıya kıldığı belirtiliyordu. Kaldırmak içinde "IMF böyle istedî bizde böyle yapacağız" demenin mümkün olmadığı, bunun için "sözkonusu uygulamayı istismar edenlerin bulunduğu imajının yaratılarak uygulamanın gündemden kaldırılmasının" daha elverişli yol olduğunu örtülü, buların yaptığı söylendi.

Kısacası, İplik kendiliğinden pazara çıktı. Açıkta ki, ihracatta vergi fadesiyle kanemci patron ve ağalar, milyonlarına milyon kattılar. Hayali ihracat tümü için sözkonusuuydu. Fakat her zamanki gibi sistemin yüce çarkları için kötülik bazlarına yıklandı.

Ne var ki, yoksullüğün tüm hakim sınıflara ait bir eğe olduğu sadece bir kılıfı değildi. (Hem de ANAP'a ait olduğu.) Örneğin, hayali ihracat tattanasiyla ortağı toza dumana boğan ANAP her ne hikmetse, Korkut Özal "bey"in durumu hakkında tek laf etmiyor. Irak'tan petrol taşıma işi için oluşturulan şirketleşmenin, Suudi Arapistan desteği içinde gerçekleştirilen Haik Yatırım kurumunun vaziyeti, faaliyeti hakkında ANAP hiçte ses çıkarmıyor. Üstelik kamuoyu önünde kendisine yönelen ithamlara rağmen suskulugu tercih ediyor. Korkut beyin bu bareketli ticaret hayatı, Turgut beyin desteği tayinedidir. Şimdi Turgut efendinin neden alelacele "özel finansman kurumlarının kurulması ve faaliyeti" kararnamesini çıkardığı daha iyi anlaşılıyor. Geçmişte Yahyalara sunulanlar, bugün aynan Korkutlara sunuluyorsa, bunda hiçte şeşilecek birşey yok. Ama kendilerini sitliman ilan edince iş değişiyor. Görüldüğü gibi, hakim sınıfların hiç bir kılıfı kendisini mevcut adilklerin dışında tutamaz.

Aynı çıkar çatışması BİRA üzerinde de yoğunlaştı. Sorunun esası gerçekten de alkole karşı çıkmaktan gelmiyor. Zira geçmişte bu yönlü keskin anti-alkol cephesi başını çeken MSP'nin CHP ile ortaklık dönemini gerçekleştirdiği bazı uygulamalar geçtiği yerlerince izah ediyor. Sözde alınan tedbirlerde alkot tüketiminde gerileme yerine daha da ilerleme sözkonusuuydu. Tantanın özlü; "anti-alkolçilerin" arkasına alındıkları meyve sulanı, Cola, gazoz kurumlarının çikarlarının sağlama alınmasıydı. Diğer yandan da işlenmiş olan "dini bütün" temanın canlı tutulması yiğinların duygularının istismarydı.

ANAP i arşitydi. Yani hanım emirler kendileri arasındaki kavganın özünü böylece çeşitli biçimde maskeliyorlar. Hemde dayandıklarını söyledikleri felsefeyide işlemeye çalışıyorlar. Tabii bunda ANAP içindeki yeni MSP'lerin rolüde var. Buna en artan etkinliğiyle ilişkili içerisinde de sözkonusu olay sadece bir yönyle telakkî edilebilir.

Bugün iflas eden salt 24 Ocak kararları değil. Zira daha önceleri çıkmaza çare (!!) olarak bu model gündeme gelmişti. Yani önceki yılın başarısızlığı resmen kabullenmiş, yeni alternatif sunulmuştu. Bu alternatifinde iflası ortada. Öyle ki, şimdi bazları (geçmişte aynı model savunanlardan) Bu iflasın kendilerine değil, Özal'a has olduğunu ispatlamak için dil ucuya da olsa yatırım yapma uğraşı içindele. (Evren, Ulus vb. gibi) Hakim sınıfların şatafatlı bir tarzda sundukları 24 Ocak kararları balonu söndür. Bu kararların sözümlünesinden geleceği ilan edilen enflasyon hızının düşüklmesi, hayat pahalığının durdurulması teraperteri ne oldu? Aksine, eskisini arartıracasına at başı yürümedi mi? Ve bugünde sözkonusu sonuçlara kılıf bulunmaya çalışılıyor. "Zaten satışlar karaborsayıdı. Ve bundan vurguncular kâğıtçıyı ordurdu. Üstelik mal bulunamıyor. Şimdi zan denilen zaten geçmişteki alım sıfatı idi. Bunun içi yapılan sadece bir ayarlamadır" safsatayıyla adı demogojide elden bırakılmış.

Oysa fiyat artışları ve atbaşı yürüyen enflasyon olgusunun nedenide emperyalizme bağlı, yarı-sömürge, yarı-feodal siyasi ve iktisadi yapıdır. Bu yapının bir sonucudur ki, üretim azdır, üretim araçları üretten sanayi kuralamamıştır. Bunun yanı sıra, harcamalar fazladır. Ihracatla-İthalat arasında korkunç bir uçurum vardır. Buralarda tarım ürünler ve tarıma dayalı sanayi ürünlerin değerlerinin çok altında ucuz kapatılmaktadır. Diğer yandan dışarıdan mamul madde, parça vb. almadan ayakta durması mümkün olmayan komprador sanayi gereksinimlerini fahiş sıfatlarla karşılamak zorundadır. Buna yükli olan ağır borçlar, kredi faizlerinde eklenince, iş içine çıkmaz oluyor. Sözde çare olarak ya karşılığı olmadan fazla para basma veya sürekli devalasyon gündeme getiriliyor. Oysa bu da çözüm olmuyor. Mesela ardarda yapılan devalasyonla ithal malları devamlı pahalılaşıyor, iç piyasadaki fiyatlar turmanışa geçiyor.

Malların piyasada bollaştığı ve herşeyin bulunur hale geldiği iddiasına gelince; ülkeyi açık bir pazar haline getir. Devamı Sayf: 20'de

YENİLGI ve ZAFER TOHUMLARI...

Bütçeli tohumdan çıkar!

Yeniliği! Bu kavram, mevcut ülke ve ülkelere ait objektif/subjektif şartlarda, son bir kaç yıl içinde büyük gelişme ve değişimlere tanık olan, müazzam tecrübeler edinen uluslararası proletarya, önderliğindeki ezilen halklar ve onların çeşitli ülkelerdeki özgül parçalar açısından derin bir anlam ve önemle anichtetir.

Biz bu yazımızda, yeniliği kavramının, gerek "derin ve ciddi bir kriz ile yüz yüze otmaya" devam eden uluslararası Komünist Hareket, gerekse son on-onbeş yıl içinde peş peşe gelen iki ağu yeniliği tecrübesi yaşayan ülkemiz devrimci ve komünist hareketi açısından yaşadığı derin anlam ve önem de dilektikdir yaklaşım sağlamaya, sorunun bilimsel bir tarzda bilincе çırpanınan zorunluluğunu vurgulamaya çalışacağız.

* Yeniliği Sorununa Nasıl Yaklaşımlardır?

Yeniliği ve zafer: Bu iki kavram karşılıkta dilektik bir birlik ve bütünlük oluşturur. Aralarında zorunlu bir iç bağıntı varır. Yeniliği kavranmadan zafer, zafer kavranmadan yeniliği kavramamak. Zaferden yeniliği, yenilidən zafer düşünlmemek. Tıpkı iyi-kötü, doğru-yanlış, eski-yeni, ölüüm-doğum, savaş-başış, devrim/karşı-devrim vs. gibi. Soruna böyle yaklaşmamak, onu tek yanı olarak ele almak ve özünde sorunu karanlıkta bırakmak olur.

Bu vahim hataya düşmemek için, birencisi tüm diğer sorular gibi, bu soruna da sınıfı açıdan yaklaşılmalı, ikincisi, sorun dilektik yöntemle ve bilimsel tarzda, maddi temelleriyle, objektif/subjektif faktörleriyle birlikte, zaman ve mekana bağlı olarak ele alınıp incelenmelidir. Sorun ancak bu şekilde gereğli gibi aydınlığa kavuşturulmuş ve bilince çırpanmış olur.

Bilindiği gibi, ilkel komünal toplumdan başka:

"Günümüze kadar bütün toplumların tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir.

"Üzgür insan ve köle, patrisyen ve pleb, servitor ve serf, ionca ustası ve lorum evrakları - karaca, otor ile erken, gizli bir patisyon hali içinde, bazan gizli,

bazan açıkça, ya toplumun devrimci bir biçim değiştirmesile, ya da çatışan sınıfların birlikte çöküşüyle sonuçlanan, kesintisiz bir mücadele yürüttüler." (Komünist Manifesto)

Tarbin tekerlekini ileriye doğru çeviren temel itici güç olan sınıf mücadele, proletarya/burjuvarı çelişkisinin ortaya çıkışıyla birlikte yeni bir görünümlü kazanmış, içinde yaşadığınız emperyalizm ve proletер devrimleri çağında ise, inançlı tarihindeki en amansız ve keskin biçimine bürünmüştür.

Bir yanda uluslararası proletarya, ezilen halklar, tüm ilerici, devrimci güçler; diğer yanda emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türden gericilik. Bir yanda eski, bir yanda yeni. Bir yanda ezen, bir yanda esilen. Bir yanda devrim, bir yanda karşı-devrim. Bir yanda çeşitli biçim ve görünümlerdeki gerici baskı, sömürü ve zulüm dikenlerini sildürmeye, diğer yanda bu dikenleri yutma, proletarya iktidarı ve onun özgür biçimde kurus, tüm dünyaya sosyalizmi hakim kılmak, insanlık toplumuna altın çağın, dünya komünist toplumuna doğru ilerletme çabası ve tarbi mücadele.

Çeşitlilik, ya da içinde bulunduğuımız proletarya dünya devrimi sürecinin ıstırasız tüm toplumsal olgularına damgasını vuran, toplumsal hayatın iktisadi, siyasi, askeri, kültürel vs. her alanına yansyan, kiyasiya bir mücadeleye yol açan, keskin çatışmalara varan, her iki kutupta yer alan sınıf güçleri açısından da yeniliği ve zaferleri doğuran temel gerçek işte budur. Sınıflar ve sınıf mücadeleleri var olduğu sürece de, bu gerçekin kendisini etkisiz bırakmadan ortaya koymaya devam etmesi, ilerici/gerici, devrimci/karşı-devrimci sınıf güçlerine, onların çeşitli ülkelerdeki parçalarına ağır yenilikler ve büyük zaferler alırması ve tattırması kaçınılmazdır.

Ancak burda hiç bir zaman unutulmaması gereken temel bir gerçek vardır, bu da söz konusu iki tür 'yeniliği' ve 'zafer' arasındaki kahn ayırım çizgisi, hayatı nitelik farkıdır.

İnsanlık tarihi, zaman zaman geriye doğru zik-zaklar çizece de, özdinde hep ileriye doğru gider. Bu aramada, tari-

hin ileriye doğru gelişimin temelinden, ileriye doğru gelişmenin mücadelelerini veren sınıf güçlerinin, yanı uluslararası proletarya önderliğindeki ezilen halklar, tüm ilerici ve devrimci güçlerin, gerek uluslararası planda, gerekse tek tek özgür parçalar düzeyindeki mücadelelerinin yenilikleri geçici, nihai zaferleri kaçınılmazdır. Buna karşılık, toplumsal gelişmenin önündeki engel haline gelin, onu kötekleyen gerici sınıf güçlerinin, yanı uluslararası gericiliğin ve onun tek tek özgür parçalarındaki mücadelelerinin nihai yenilikleri kaçınılmaz, zaferleri ise geçicidir.

Kuşkusuz ki, sınıf mücadeleinin gelişim seyri, hiç bir zaman düzgün bir hat izlemeye. Bir dizi zik-zaklar, bir dizi dalgalanmalar, önemli gelişmeler ve değişimler göstererek ilerler. Ve mücadelein olduğu her yerde de başarılar, zafer kadar, zaman zaman başarısızlıklara düşülmeli, zorluklara katılmamak, acılar çekilmeli, kazanımların kaybedilmemesi de doğaldır. Başarsızlıklar, yenilikler olur, zorluklarla karşılaşılır ve acılar çekillir diye mücadeleden vazgeçmek, ya da bundan mücadele edilmemesi gerektiği sonucunu çıkarmak, pasif bir tutumdur, mücadeleden kaçmak anlamına gelir. Böyle bir şeyle ise, ancak "ıskalalar ve efi ayaklı tutmaz bunaklar" iddiası edebilir!

Çinkü bu mücadeleler, uluslararası ve uluslararası düzeydeki sınıf savaşları, uluslararası proletarya ve ezilen halklar açısından iyi bir okul durumundadır. Bu okulun zorlu pratiginden geçmeden, acılar, başarısızlıklar, yenilikler tadımadan savaşın nasıl yürütüleceği öğrenilemez, acılar sevince, başarısızlıklar başarıya, yenilikler zaferde dönüştürilemez, düşman alt edilemez. Başarsızlıklar ve yenilikler, uluslararası proletarya ve ezilen halklara, başarı sağlanmayı ve zafer kazanmayı öğretir. "Yenile yenile yenmesini öğrenmek", ya da "savaşa savaşa savaşmasını öğrenmek" sözlerinin anlatmak istediği dilektik gerçek işte budur.

Sınıf mücadeleinin bu evrensel gerçeğini, M. Zedung yoldaş söyle ifade etmektedir:

"Karışıklık çıkarmak, yeniliğe uğramak; yine karışıklık çıkarmak, yine yeniliğe uğramak.... ta ki yok oluncaya kadar. Halkın davası karşısında emperyalistlerin ve bütün dünya gericilerinin mantığı budur ve onlar asla bu mantığı terk etmeyeceklerdir. Bu, Marksist bir kanundur. "Emperyalizm kudurgandır" dediğimiz zaman, onun niteliğinin asla değişmeyeceğini, emperyalistlerin yok oluncaya kadar kasaya binliğini ve efsanenin banknotesunu ve asia birer füda olmaya cez-

lazım anlatmak istiyoruz.

"Savaşmak, yenilgiye uğramak, yine savaşmak, yine yenilgiye uğramak; yine savunmak.... ta ki zaferde kadar. Halkın manşığı budur ve halk bu manşığı asla terk etmeyecektir. Bu da Marksist bir kanundur. Rusya halkının devrimi de, Çin halkının devrimi de bu kanunu izledi." (Seçme Sözler, Syf: 61)

Bu yanlış bir illogical midir? Elbette ki hayır! Böyle bir iddia da bulunamamıştır, bugün de acımasız biçimde ispatlıyor, bundan sonra da sayısız kez ispatlayacaktır!

*Enternasyonal Proletaryanın Aldığı Büyük Yenilgi.

Açıkta ki, dünya tarihinin genel gelişim seyri hep dümndüz bir yol izlemez. Dalgalar halinde, zik-zaklar çizecek ve sıçramalar yaparak ilerler.

Lenin yoldaşın da vurguladığı gibi; "Dünya tarihinin hep pürüzeli bir yol izlediğini, hep ileri gitliğini, arada bir genitçe doğru derasa adanları atmadığını sanmak diyalektiğe akyardı, bilimsel değildir, teorik olarak da yanlıştır." (Doğu-Ulus Kurtuluş Hareketleri, Syf: 229).

Eğer bu diyalektik gerçek gergi gibi kavranamazsa, dünya tarihinin genel gelişim seyri, bilimsel bir tarzda izah edilemez. Ulusal ve uluslararası toplumsal gelişme ve değişimeler, tarihsel kökleriyle birlikte, zaman ve mekana bağlı olarak, açık ve anlaşılır bir yorumu tabi tutulamaz. Tarihsel gelişim silreciin belli-başlı kilometre taşları yerli yerine konulamaz. Tarihi gelişime ve değişimelerin yönü isabetlice septanamaz. Marks'ın, toplumsal "değişimeler içinde yirmi yıl, bir günde fazla değildir, gerçi daha sonra yirmi yıl kapsayacak günler gelebilir" sözlerinin içinde taşıdığı derin teorik anlam kavrana-maz. Tarihi gelişimin belli evim silreci, ileriye ya da bazan geriye doğru gidişti zik-zaklar, göterdiği dalgalanmalar, yapılışı sıçramalar geregi gibi görülemez ve teşhis edilemez.

Nitekim tarihin diyalektiği, Marksizm bilimi, bugine kadarki gelişim sürecinde şartsız bir biçimde doğrulanmıştır. Ve halen de bütün acımasızlığıyla doğrulanmaya devam etmektedir.

Dünya işçi sınıfı hareketi tarihi, bu gergi, çok yönlü ve geniş kapsamlı bir pratik olgu ve paha biçilmez bir tecrübe bazenesi olarak ortaya koymustur.

Bilindiği gibi, modern sanayinin özel ve asıl ürtütü olan, modern sanayinin ge-

limesiyle birlikte gelişip gidenen; zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi bulunmayan; geçmişin değil, geleceği, yok olası değil, bittiği up gelişeni temsil eden; ırtsız aracın üzerindeki sömürgeci sınıflar mülkiyetinin devamını değil, kesinlikle ortadan kaldırılmışlığını isteyen; bu nitelikleri dolayısıyla da sömürgeci düzenlerinden acı çeken tüm insanlığın kurtarıcısı olma tarihi fonksiyonunu taşıyan proletarya sınıfının, sınıf bütünlü hareketi, 1848'de yayınlanan "Komünist Manifesto" ile başlar. Diyalektik ve tarihi materyalist dünyanın bilimsel bir yorumlama silahına kavuşan enternasyonal proletarya, bu silahın verdiği gliche dünyanın bilimsel olarak değiştirilmesi mücadeleşine girişir. Bu şanlı ve tarihi mücadele, belli tarihi evrelerden geçerek, bir dizi önemli gelişime ve değişimlere, basarı ve başarısızlıklara, yenilik ve zaferlere tanık olarak bugline kadar aralıksız biçimde süre gelmiştir.

Serbest rekabetçi kapitalizm dönemi, kapitalizmin henüz milletlerin kurtarıcısı ve ileri olma özelliği taşıdığı, bir proletér devrimin objektif şartlarının henüz yeterince olgunlaşmadığı, buna karşılık burjuvazi ve proletaryanın sınıf özelliğlerinin tıpkı şekillenmeye başladığı bir dönem olma Özelliğine sahipti. Bu dönemin sonlarına doğru patlak veren 1848 Devrimi, "Örgütük-eşitlik-kardeşlik!" sloganının çığırını burjuva sınıfının proletarya sınıfı karşısında gerçek düşman konumunu bariz biçimde sergiledi. Marks öncesi işçi sınıfı hareketine hakim olan ıtopik sosyalizm eğitimlerine ölümcül bir darbe indirdi. 1871 Paris Komünü deneyi ise, proletaryanın burjuvaziden aldığı ilk ağır yenilik özelliği taşımamasına rağmen -ki bunun esas nedeni objektif şartların henüz bir proletér devrimin zafer kazanmasına elvereceğ oranda olgunlaşmamış olmasıdır- proletaryanın sosyal devriminin şafası oldu. Bunu takip eden 1872/1904 "barışçı" evresi boyunca işçi sınıfı hareketi hızla gelişmeye başladı. Marksizm teorik zafer kazandı. "Tarihim diyalektiği söyle isiyordu ki, Marksizmin teorik zaferi oyun düşmanlarını Marksizm kâğıtına girmeye zorladı. İçten içe çökken liberalizm kendini sosyalist oportünizm biçiminde diriltmeye başlıtı." (Lenin, age, syf: 68) İşçi sınıfı hareketi saflarında pek çok taraftar buldu.

19. yy'ın sonlarıyla, 20. yy'ın başları arası dönemde, ziddi, bir üst ve son aşaması olan tokeci kapitalizm (empirealizm, can çekisen ve çürüyen kapitalizm) halinde evrim gösteren serbest rekabetçi kapitalizm, kendi ölümlerini behinda taşıyan örgütçe-

lışklerini ortadan kaldırmak bir yana, onları tüm dünnyaya yayarak, ötesinde proletér devrimin başladığı bir derinlik ve keskinlige ulaştırdı. Burjuvazi devrimci barutunu bitirdi. Milletlerin kurtarıcısı ve ileri bir güç, milletleri ezen ve gerici bir güç haline geldi. Bir proletér devrimi karşı tüm kapitalizm öncesi güçlerle kutsal ittifak içine girdi. Böylece burjuva demokratik devrimler çağımı kapatıp, proletér devrimleri çağımı açacak olan işçi sınıfının, nihai zafer (dünya komünist toplumu kurma amacıyla) ulaşmasının objektif şartlarını hazırladı. Bugine kadar geçen bir sera yakın zaman dilişti, karşılıklı olarak ıldıkları yemliği ve zaferler, her iki sınıfında toplumsal hayatımda gerçek rol ve konumlarını en bariz biçimde ortaya koymuş ve halen de ortaya koymaya devam etmektedir.

Kılkusuz ki, proletaryanın ve önderliğindeki özilen halkların, bu sile içindeki mücadelelerini, başarı ve başarısızlıklarını, yenilik ve zaferlerini, bunalardan çıkarılması gereken tarihi öndeği dersleri anlatmaya, özetlemeye ekiller dolusu kitaplar yetmez. Ancak şöyle bir dönüp geriye baktığımızda bu mücadelenin hiç de dümndüz bir yol izlemediğini ve bundan sonra da izlemeyecini rahatlıkla görebilir, Lenin yoldaşın yukarıdaki sözlerinin tadıldığı derin diyalektik özü rahatlıkla kavraya-biliriz.

Bu perspektifle soruna yaklaştığımızda ve özünde "anavatam olmayan" proletaryanın, çeşitli özgü parçalarda ki mücadelelerinin evrensel diyalektik birliğini gözden kaçırmadığımızda, o nun yenilikler hanesinin de, zaferler hanesinin de içini bilimsel bir tarzda doldurabiliriz. Eğer geçmişle ilgili bazı örnekler vermek gerekiyor; Paris Komünü yenilgisini, 1905 yenilgisini, Çin Devrimi'nin 1927 ve 1935 yenilgileri, İspanya devriminin 1936-39 yenilgisi, sosyalizmden geriye dönüştürülüp tüm yenilikler vs. enternasyonal proletaryanın yenilikler hanesine; başta 1917 Büyük Ekim Devrimi olmak üzere, 2. dünya savaşı sırasında bir dizi ülkede gerçekleştilen devrimleri, 1949'da tamamlanan Çin Demokratik Halk Devrimini ve 1966/67 Büyük Proletér Kültür Devrimini vs. ise zaferler hanesine kaydedebiliriz.

Ama her halükarda da, 2. dünya savaşı sonrasında günümüzde kadar geçen son bir kaç on yılda, enternasyonal proletaryanın yenilik ve zaferleri açısından baş başına bilimsel bir değerlendirmeye tabi tutulması özel bir anlam ve önemde sahiptir. Çünkü bu dönemde, enternasyonal proletaryanın dünya çapında öneme bağı ağır bir yenilik olduğu, aşağı-yukarı tüm kramınılmış-

uluslararası gericiliğe kaptırıldığı bir dönemde olma Özelliği taşımaktadır.

Bilindiği gibi, 1917 Büyük Ekim Devrimiyle gerçekleşen SSCB nezdinde bir sosyalist anavatana (kurtarılmış iş alanına) kavuşan uluslararası işçi sınıfı hareketi, hızla gelişip güçlenmeye, dünyeyi dört bir yanına yayılmaya başladı. Sosyalist sistem, 2. dünya savaşı dönemindeki ve hemen ardından zaferlerle, dünya toprakları ve nüfusunun 1/3'ü kapsayan bir sosyalist kampa dönüştü, sosyal ve ulusal kurultuş mücadeleleri görülmemiş bir ivme kazandı. Ancak savaşın ve savaş sonrası dönemin yarattığı bir dizi gelişme ve değişimeler; proletarya dünya devrimi dalgasının geriye doğru büyük bir zik-zak çizmesinin, enternasyonal proletaryanın uzun on yıllar süren amansız ve zorlu mücadeleler sonucu elde ettiği büyük kazanımlarını esas olarak silip-süpürüp, yeniden uluslararası gericiliğin hanesine kaydırmasının objektif zeminini yarattı. Başka bir deyişle Tito ile uç veren modern revizyonizm mikrobu ve onun çeşitli biçimleri, enternasyonal proletaryanın çeşitli mevcil başarı ve zaferlerine ve Büyük Proletér Kültür Devrimi gibi dünya çapında önem sahip zaferine rağmen, sonunda bütün bir sosyalist sistemi zehirleme, enternasyonal proletaryanın kazanımıını esas olarak (hatta hemen hemen bütünüyle) gaspetme, uluslararası komünist hareketi çağınız içindeki en zayıf ve çitra duruma sıyrıkleme başarısı gösterdi. Böylece, devrimi sürdürmek devrimi yapmaktan çok daha zor olduğu evrensel gerçekini enternasyonal proletaryanın bilincine, bu ağır yarılının acı tecrübesiyle birlikte adeta silmeyecek biçimde kazdı.

Kuşkusuz ki, bunun nedenleri (objektif ve subjektif) bağlı başına çok yönlü ve geniş kapsamlı bilimsel bir araştırma-inceleme-tartışma konusudur. Ve bu görev, uluslararası komünist hareket ve onun kopmaz bir parçasını oluşturan ülkemiz komünist hareketi tarafından mutlaka yerine getirilmek zorundadır. Çünkü gerek enternasyonal proletarya, gerekse onun tek tek özgül parçalarının yeniden eğitilip örgütlenmesi ve zafer kazanır hale getirilmesi ancak bu şekilde mümkün olabilir. Dahası bugün en alt seviyelerde seyreden proleter dünya devrimi dalgasının, işaret içinde yerini büyük bir kabartsa bırakması, bunun enternasyonal proletaryanın bilincine yansıyarak geleceğin güçlü uluslararası komünist hareketin yaratılmasının objektif zeminini oluşturması muhtemel (hatta kaçınılmaz) gerçek, bu görevin yerine getirilmesinin zorunluluğunu çok daha önemli, acılmış ve acil kılmaktadır.

Diger yandan, yeniği dönemlerinin kendisine has belirgin Özellikleri, bu görevin yerine getirilmesinin anlam, önem ve acilyetini bir kat daha artırmaktadır. Çünkü uluslararası dönemdeki bu dönemler, yine uluslararası 5. dönemdeki bir dizi gelişme ve değişimeleri de birlikte getirmektedir.

Moral bozukluğu, yıldızkılık, inançsızlık, davayı terk ediş, felsefi idealizme kayış, tanrı arayıcılığı vs. gibi bir dizi hastalık, özellikle bu dönemlerde yayılma ve devrimci safları etkileme zemini bulmaktadır. Devrimci saflardaki ayırtma ve saflaşma, özellikle bu dönemlerde had safhaya varmaktadır. Sözüm ona geçmişten, geçmişte yaşanmış olan başansızlık, hata, zaaf, eksikslik ve yeniliklerden, "bugün" için "doğru" dersler çıkarma adına, çeşitli renk ve tonlardaki sağ ve "sol" sapmalar, yine özellikle bu dönemlerde siyaset sahnesinde boy göstermektedir.

Örneğin; uluslararası Komünist Hareketin, Marks sonrası başarısızlık ve hatalarından Marks ve Engels'in; Lenin sonrası başarısızlıklarından Lenin'in; Stalin sonrası başansızlık, hata ve yeniliklerinden Stalin'in; Mao Zedung sonrası hata, zaaf ve yeniliklerden Mao Zedung'un sorumlu tutulmaya kalkışması; ya da bir sonra gelen uestanın bir önceki usta sonrası dönemin hata, zaaf, eksikslik ve yanlışlarından dolayı suçlanması; veya proletaryanın büyük öğretmen ve önderlerinin birbirlerinin karşısına konularak, zaman ve mekanından kopuk bir biçimde çatıştırılması; bu basit mantık kuralından kalkılarak, bir dizi sakat anlayış ve çizgilerin peş peşe piyasaya sunulması; ve bütün bunların da enternasyonal proletaryaya hiç de küçülensemeyecek oranda ciddi zararlar, kayıplar verdirmesi, onyollar süren zorlu mücadeleler sonucu elde edilmiş bir dizi kazanımlarını silip-süpürüp götüremesi ve süreç içinde heder etmesi, evrensel gerçeği, elbetteki asdece tessadüflerle izah edilemez.

Bu nedenle biz, bu tür hastalık ve sapmalarla, aramıza kalmış bir çizgi ve herhangi bir yanlış yorumlamaya meydan vermemek açısından, uluslararası Komünist Hareketin tarihi mirasını, olumlu ve olumsuz yönleriyle, doğru ve yanlışlarıyla, hata ve sevaplarıyla, bir bütin olarak ele alıp, değerlendirilmesi gerektiğini bir kez daha vurgulamayı zorunlu görüyoruz.

"Dünya proletaryasının ve halklarının, Türkiye proletaryasının ve halkın devrimci mücadelelerinin tecrübelерinden ders çahmayı!" ilke edinen Partımız, (bkz: TKP/ML Tütüğü, 1. Bölüm, (d) fikrası); enternasyonal proletaryanın tarihi mücadelelesinin önemli elementleri taşıyan olarak gördüğü Paris

Komünizmi, Büyük Ekim Devrimi, Çin Demokratik Halk Devrimi ve Büyük Proletér Kültür Devrimi'nin tecrübelerine kararlılıkla sahip çıktığını; 1., 2., 3. Komünist Enternasyonallerin tarihi mirasını kararlılıkla savunduğunu; enternasyonal proletaryanın büyük öğretmen ve önderleri Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un ışıklı yolunda yüreklime karar ve azminde olduğunu, bir kez daha dost-düşman herkese ilan eder.

Bu bilimsel ve diyalektik bakış açısıyla yaklaştığımız ve esas hattını Marksist-Leninist kabul ettigimiz uluslararası Komünist Hareketin bugüne kadar tarihi mirasını savunma sorumluluğunu, iki yolu yelce ve zor bir görevi karşımıza koyduğumun bilincindeyiz: Bir yandan onun esas hattını derinden kavrama, her türden sapmaya karşı kararlılıkla savunma, yaratıcı bir tarza hayata uygulayın, süreç içinde geliştirdip derinleştirme, zenginleştirme; diğer yandan bilimsel ve seviyeli bir yaklaşımla onun tecrübelerini doğru biçimde özetleme, ondan doğru sonuç ve dersler çıkarma, eksikslik, hata ve yanlışları, içinde ortaya çıktıkları zaman ve mekanın objektif ve subjektif koşullarına bağlı olarak düzeltme, mahkum etme, yerine doğrudan geçirme.

Marksist öğretmeni yeniden dünyayı titreten güçlü bir silah haline getirmek, enternasyonal proletarya ve özilen halkların yeni yeni zaferler kazanırma yolunu açmak ancak böyle bir yaklaşımla mümkün olabilir. Biz bunun doğruluğuna inanıyoruz. Bu doğrultuda elimizden gelen her türlü gayreti sarfetmekten gari kalmayacağız.

* Ulkemiz Devrimci ve Komünist Hareketinin Yeniliği.

Ulkemiz devriminin özgül gelişim seyri de, elbetteki proleter dünya devriminin bu genel gelişim seyriden ayrı, kopuk ve soyut eylem olamaz, yorumlanamaz ve kavrulanamaz.

Bütün ülkeler proleterteleri ve halkları gibi, ülkemizin çeşitli milliyetlerden proletarya ve halkı da, "tariki yatan biricik güç" olarak şanlı bir mücadele geçmişine sahiptir. Tarih çeşitli milliyetlerden ülkemiz proletaryasının ve halkın, gerici sınıfların takakkümlüne, baskılı, sömürgeli ve zulmüne karşı giriştiği sayısız direniş, isyan ve mücadele destanlarına tanıkluktur. Kuşkusuz ki, bütün bunları olumlu ve olumsuz yönleriyle, başarı ve başarısızlıklarıyla, yeniği ve zaferleriyle birlikte ele alıp incelemek, değerlendirmek ve tarih içindeki yerli yerine koymak tek doğru, bilimsel ve diyalektik yöntemdir. Eğer böyle bir mantıkla hareket edemezsek, çeşitli milliyetlerden ülkemiz

proletaryası ve halkın, bundan sonraki başarısızlıklarından ve yenilgilerden kaçınıp büyük zaferlere doğru başarıyla ilerlemeyi başlayamayız. Dahası, yeni yeni başarısızlık ve yenilgilere uğradığımızı muhtemel, hatta kaçınılmaz hissiz.

Ülkemiz toprağında komünist bilincin uç vermesi ve bir komünist hareketin filizlenmesi 1. Dünya Savaşı sonrası yaşamlar从此た。Osmanlı devletinin emperyalist savasında Alman emperyalizminin suç ortaklığını yapma rolünün adeta haremeye çevirdiği Ulke ekonomisi, hemen ardından başlayan emperyalist işgale karşı kendiliğinden yükselen milli kurtuluş mücadeleleri ateş ve Büyük Ekim Devriminin dünyayı dalgalandıran etkilerinin ülkemizdeki yansaları... Bütün bunlar komünizmin kızıl bayrağı Ülkemiz devriminin gönderine çeken Türkiye Komünist Partisi'nin doğunu hizlikte getirdi.

Ancak, dünyanın en korku ve baskıcı devlet geleneği tecrübesine sahip olan ülkemiz sömürgeci sınıflarınca, Anadolu'da parlayan bu kırıltının, daha boykuttuğu tutsakmeye başla, bunları sönürlümesi üzüm sürmedi. TKP'nin kurucusu Önderi M. SUPHİ ve 14 yoldaşının, Milli Kurtuluş Savaşının önderliğini ele geçirerek, onu anti-sömürgeci ve gidiş bir anti-emperyalist karaktere büründüren Türk ve Müslüman komprador burjuvazı ve toprak ağalarının temsilci olan Kemalistlerce, Karadeniz'de hunharca boğdurularak katledilmiş, ülkemiz komünist hareketine indirilmiş ağır bir darbe oldu. Partinin yönetimini ele geçiren Ş. Hüsnü Külli, süreç içinde onu Kemalizm dalkavukcusu orta burjuva reformist-revizyonist bir parti haline getirdi. Komünistin gözüne kül sermiş olma başarısının da verdiği avantajla, bu reformist-revizyonist TKP, uzun yıllar boyunca ülkemiz iççi sınıfı ve devrimci hareketin üzerine çöreklenen. Komünist bilincinin yeniden yarattılmasını yeterli tıktı.

Komünist bir hareketin bilinçli önderliğinden yoksun kalan ve uzun yıllar boyunca kendiliğinden bir seyr izleyen ülkemiz proletaryası ve halkın sınıf mücadeleci, deştiyen uluslararası ve ileri şartsına da bağlı olarak, özellikle 1960'lar sonrası dönemde, yerli bir ivme kazanarak, hızla yükseliye başladı, 15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direniği ile doruk noktasına vardı, giderek silahlı mücadele biçimlerine büründü.

1960/70 arası bu devrimci dalganın ülkemiz devrimi açısından ikili bir rolü oldu; bir yandan ülkemiz devrimci hareketini en genel plana sıvılayan orta burjuva reformizmi-revizyonizminin çemberini kıldı; diğer yandan, dünayı

sarsan Büyüük Proleter Kültür Devriminin ülkemize de ulaşan etkileri ile de birleşerek, ülkemiz toprağında komünist bilincin yeniden iskeletmasının ve toplumist hareketinininden filizlenmesinin ortamını hazırladı.

Partimiz Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist, M. SUPHİ Önderliğindeki gerçek TKP'nin mirasçısı ve doğrudan devamı olarak, karşı-devrimin yükselen devrim dalgasını geri püskürtmek ve bastırmak için giştığı ağır saldırı ve baskı şartlarında, 1972 yılı başlarında, keskin ve çok yönlü bir sınıf mücadeleci ateşinde doğdu. Bu Türkiye devrim tarihinde çığır açan bir olaydı.

Nitekim hakim sınıflar: "Türkiye'deki komünist mücadele şimdiki halde en tehlikeli olan İBRAHİM KAYPAK-KAYA'nın fikirleridir. Onun yazalarında sunduğu görüşler ve öngörüşü mücadele metodları içine hiç çekilmeden iktidarı komünizmin Türkiye'ye uygunlaşması diyebiliriz." (TKP/ML Dava Dosyasındaki MIT Raporlarından -1973) sözlerinde ifadesini bulan zannedilenlerini işaret ederek, bütün güçleriyle Partimiz üzerinde çullanmakta gecikmediler. Henüz kuruluş görevlerini daha tamamlayamamış genç bir komünist hareket olmanın doğurduğu zaaflar, eksiklik ve hatalar, hakim sınıfların genel olarak devrimci harekete, özel olarak da komünist hareketimize karşı yönelik ağır saldıruları birleşince, ağır bir yenilgi kaçınılmaz hale geldi. Partimizin kurucusu Önderi İ. KAYPAK-KAYA işkence altında hunharca katledildi. Bir çok yoldaşımız öldürildi, bir çokları ağır cezalara çarptırılıp zindanlara dolduruldu.

Devrimci durumun durgunlaşip düştüğü, devrim dalgasının önemli ölçüde geri püskürtildiği, gerek devrimci hareketin, gerekse komünist hareketin ağır kayıplar verdiği bu yenilgi yılari (1971-73) sonisi dönemde yeniden yükselen ve kabaran devrimci durum ve dalgaya ayak uydurmaktı Partimiz epeyce güçlük çekti, hatta önemli ölçüde gerisinde kaldı. Bunda dıştan gelen karşı-devrimci saldırılar kadar, partimizde içten nesicilik: ideolojik, siyasi, örgütsel saldırı ve darbelerin de önemli rolü oldu. Partimiz yenilgi-

den gereken dersleri zamanında çıkaramadı. Zamanında derlenip toparlanmadı. Yaralarını saramadı. Uluslararası plana ortaya çıkan yeni saldırılarla, bu görevin yerine getirilmesini daha da zorlastırdı. Bütün bu çok yönlü objektif/subjektif nedenler sonucu, ancak 1978'erde belli bir merkezi yapı ve işlerlige kavuşabilen Partimiz, daha henüz derlenip toparlanma fırsatı bul-

madan, hata-zarf ve eksikliklerini gideremeden, bînnesini kemiren ideolojik-siyasi-örgütsel hastıklarla altedeneden, sınıf mücadeleinin genet gelgit seyrinde 30'luca yılın yıldızı eşir görev ve sorunların yükü altında, kendisini içten ve dıştan gelen yeni bir saldırı dalgasıyla karşı karşıya buldu.

Hakim sınıflar, içinde debelendikleri ekonomik-siyasi bozguna ağır yükünü işçi sınıfı ve emekçi halkın oymazlarına yüklemek, hızla yükselmeye devam eden devrim dalgasını geri püskürtmek ve sarsılan otoritelerin yeniden tesis etmek için 12 Eylül 1980 Hareketiyle doruk noktasına ulaşan ağır bir karşı-saldırıya geçtiler. Esas olarak Küçük-Busluva devrimciliğinin Çemberinde bulunan ve kendiliğinden bir hat izleyen ülkemiz devrimci hareketine kısa sürede ağır bir darbe indirdiler. Bu darbeden, tam da bu ağır baskı şartlarında Yurdusu Hizibi nezdinde içten gelen bir ideolojik-siyasi-örgütsel saldırıyla da karşı karşıya kalan Partimiz de nasibini aldı. İlkinci bir ağır yeniliden kendisini kurtaramadı.

1978, 26 Arahk Maras katliamı sivil faaliyet provakasyonuyla başlayan, 12 Eylül askeri darbesiyle doruk noktasına sıçrayan ve 6 Kasım 1983 seçim adıtmacısıyla yeni bir biçimde bürenen ve hala bütün acımasızlığıyla içinde yaşadığımız bu ağır yenilgi yılları da, gerek ülkemiz devrimci hareketi, gerekse Partimiz açısından başlı başına bir değerlendirme konusudur. Partimiz, ülkemizin çeşitli miliyetlerden proletaryasının sınıf bilinçli hareketi olarak üzerineden düşen tarihi fonksiyonu adına bayık şekilde yerine getirmemesinin ülkemiz devriminin bu yenilgisinde oynadığı tayinedict subjektif faktörin bilincinde olarak, üzerine düşen sorumluluğu, her şeyden önce kendi hatalarına karşı insafsız olarak, cesaretle, ciddiyete ve samimiyetle yerine getirmeyeye çalışacak, bu yenilgi yılının hesabını işçi sınıfı ve halkımıza verecektir. Bunu sosyal pratigin gelişim seyrinin, içlide bulduğumuz aşamada Partimiz dâhile koyduğu en önemli görevlerden birisi olarak kabul ediyor ve bilhâce pişirmiyoruz. Çünkü bizce hata ve yanılığıra, başarsızlık ve yenilgilere karşı takınılacık tavır sorunu bir ilke sorundur ve bunu proletaryaya, halka, devime bağlılığının en önemli ölçülerinden birisi olarak kabul ediyoruz.

"Bir siyaset partinin kendi yanılışın karşısındaki tutumu," diyor Lenin yoldaş; "bu partinin ciddi olup olmadığını kendi sınıfına karşı ve emekçi yığınlara karşı görevlerini yerine getirip getirmedğini saptaya bilmeniz için, en önemli ve en güvenilir ölçülerden biridir. Yanlışsun iç-

tenlikle kabul etmek, nedenlerini arayıp bulmak, bu yanlışya yol açan koşulları tahlil etmek, yanlışyı doğrultma yollarını dikkatle incelemek; işte, ciddi bir partinin belirtileri bunlardır. Bu, ciddi bir parti için görevlerini yerine getirmek, sınıfı ve ardından da yiğintarı eğitmek ve bilinclendirmek demektir." ("Sol" Komünizm Bir Çocuklu Hastalığı, sf. 58)

"Bugine dek bütün devrimci partiler, kendilerini beğenmişlikleri, güçterinin nerede olduğunu göremeyişleri ve eksikliklerini ortaya koymaktan korkmaları yüzünden yıkılıp gitmişlerdir. Ama biz yıkılmayacağız; çünkü, biz eksikliklerimizi ortaya koymaktan korkmuyoruz ve onları yenmeyi öğreneceğiz." (Lenin'den alıntı SBKP(B) Tarihi, sf. 449)

1973, 1. ağır yeniliğinin acı tecrübesine rağmen, on yd içinde daha doğru durişt ayaklarımıza üzerine doğrulmayı bile adımıza yakışır biçimde beceremeden, 2. bir ağır yeniliye sırıklenmemiz, bizim Marksizm-Leninizmin bu evrensel gerçekini hala gereği gibi kavrayamadığımızı ve hala yeterince akıllanmadığımızı göstermektedir. Bu eksikliğimizi gidermenin ve zafer açılan kapıyı aralamanın zamanı artık gelmiştir.

*Yeniliği ve Zafer Tohumları.

Bir çokları "yeniliği" sözçüğünü ağızlarına almaktan ölü gibi korkuyorlar. Onlar, bu sözçüğün bir kez ağızlarından kaçırınca, hemen yıkılıp gideceklerini sanıyorlar. Bunu engellemek için de, deve kuğu misali kafalarını kuma gömerek, gerçekleri gizleme yoluna gidiyorlar, pisiklerinin üzerni telsaşa örtmeye çalışıyorlar. Böylece, kendilerini yozlaşmaya, çürümeye mahkum ediyorlar.

Böyleleri korkusuz materyalistler olamazlar. Marksist-Leninist teoriye yakışır değildir. Hayata düz mantıkla yaklaşıyorlar, meselelere tek yanı bakıyorlar, olumsuz içindeki olumluyu, başarısızlık içindeki başarıyı, yanlış içindeki doğruya, yeniliği içindeki zaferi göremiyorlar. Sadece görüntürdeki kaba çizgilere takılıyor, meselelerin özüne inemiyorlar. Dolayısıyla olumsuzlukları, başarısızlıkları, zorlukları ve yenilgilerle karşılaşınca da, ne yapacaklarını bilemez hale geliyor, soğuk kanlılıklarını kaybediyor ve sonunda kaçınılmaz olarak pusulayı şarşıyorlar. Yanlışları doğruya, olumsuzlukları olumluya, başarısızlıkları başarıya, yenilgileri zaferе dönüştürmenin yol ve yöntemlerini arayıp bulmak, bu doğrultuda on kat, yüz kat daha büyük bir enerjile çaba harcayıp mücadele etmek yerine, meselelerden kaçıyorlar, herell dek kalkışmaya çekiliyorlar, yıl-

ginhağa kapılıp döküllüyorlar. Ya da böyle bir mücadeleyi sadece gürah çırkarma derekesine düşürerek, bu sorunu halledebileceklerini sanıyorlar. Deyim yerindeyse kaçak gireşiyorlar.

Bütün buntar, "kolay" değil zor devrimcilik dönemleri olan yeniliğin yılارının, kendilerini tekrar tekrar ortaya koyan acı gerçekleridir. Bu yılарının anlamını, sanıyoruz ki Lenin yoldaşın Rusya devriminin acı tecrübesini özetleyen şu sözleri, en açık biçimde dile getirmektedir:

"İrtica yılları (1907-1910). Çadık zaferde ulaşmıştır. Bütün devrimci partiler ya da muhalefat partileri exilenlerdi. Siyaset yerine durgunduk, yılınlık, böltümeler, dağılma, davayı terkedis, ahlaksızlık geçmişt. Felsefi idealizme doğru, artan bir eğilim görülmüştür; gizemcilik, karşı-devrimci bir ruh halinin büründüğü kolktır. Ama aynı zamanda, devrimci partilere ve devrimci sınıfı, son derece yararı bir tarif diyalektiği dersi veren, siyaset savaşını yılmadan yürütmeyi onlara anlatan ve öğretent de, bu büyük yeniliğin kendisidir. İnsan gerçek doctuların felaket içinde tanır. Yeniliği, ordular için iyi bir okuldur." ("Sol" Komünizm Bir Çocuklu Hastalığı, sf. 17)

Evet, biz de artık bu okuldan geçmesini bilmeliyiz ve dostlarımıza düşmanlarımızı, sahte dostlarımıza gerçek dostlarımıza ustalıkla ayırmasını öğrenmeliyiz. Çürtiyenle çelikleşen; yozlaşanı bileneni; yılınliga kapılanları direnenleri; böllük deşenlerin birleşip safları sıkıştırınan; davayı terkedenlerin davaya daha büyük bir inanç ve samimiyyetle bağlananları; felsefi idealizme, tanrı arayıcılığına, sözüm e na "bağışsızlığı" sapanıda felsefi materyalizme daha kararlılıkla sarılanları; yurdıdı hizbi şefler gibi devrim kaçınıkları ile SÜLEYMAN CİHAN gibi parti uğrunda, halk uğrunda devrim ve komünizm davası uğrunda gözünül kırpmadan ölümlü kucaklayanları; dava ya İhanet edenlerle ona zero kadar toz kondurmayanları kesin ve sağlam çagliere birbirinden ayırmalıyız.

Eger yeniliği yılарının bütün bu gerçekleri bize öğretine gibi ayırdıctır bir özelliği varsa, ya da böyle bir olumlu yonii bağında teşyorsa, o zaman yenilgilerden korkmamak gerekir. Burda tayinedici öneme sahip olan sorun; her yeniliğe, kapsamlı ve çok yonii bir tarza yaklaşmak, onu bilimsel ve diyalektik bir tutumla zaman ve mekana bağlı olarak ele alıp incelemek, ona yol açan objektif ve subjektif nedenleri arayıp bulmak, bunları gidermek için canla başla çalışmak, ondan gerekken dersleri sevgili biçimde çıkarmak, yanı subjektif düşüncemizi objektif ger-

çege uygun hale getirmek, bir daha ayını başarısızlık ve yenilgileri düşmemek, böylece zaferde giden yolu aralamaktır. Halkın yeniliklerinin içlerinden zafer tohumları taşımalarının gerçek anlamı budur işte.

Cünkü başarısızlık ya da yenilgiler gökten zembille inmezler. Sınıf mücadeleinin gelişim seyri içinde izlenen yanlış düşünce, anlayış, siyaset, çizgiler sonucu ortaya çıkarlar, pratik bir hal alırlar. Bu evrensel gerçek, ister tek tek kişilerin, ister grupların, ister partilerin, isterse sınıfların hayatı, ister ulusal, ister uluslararası planla ortaya çıkmış olsun, istisnasız tüm başarsızlık ve yenilikler içen geçerlidir. Orneğin biz, tipki Yurtduşı Hizbi gibi ayda yaşamamın teorisini yapaydık, "iki aşamalı bolşevik parti inşası" adına devrim kaçını, azılı menşevik parti tasfiyecisi yeni tür bir mütteci revizyonizmine dört elle sarılmıştık, elbetteki 2. bir yeniliğle karşılaşmadık. Açıkta ki mücadelenin olmadığı bir yerde, herhangi bir yenildiden söz edilemez. Ama biz, kim hata zarf ve eksikliklerimize rağmen yine de mücadele etmeye çalışıtsak ve her şeye rağmen kendimizi bir 2. yenildiden kurtaramadıysak da, bu pek o kadar kötü bir şey değildir. Nاسى ki, Bolşevik Partisi'nin yenilikleri Bolşevik Partisi'ne, Çin Komünist Partisi'nin yenilikleri Çin Komünist Partisi'ne her hangi bir leke getirmedisse, bizim yeniliklerimiz de bize herhangi bir leke getirmeyecettir. Tam tersine, biz yeniliklerimizden öğreneceğiz, partimizi, sınıfları, halkımızı yeniliklerimizden çıkarduğumuz dersler üzerinde eğiteceğiz. Böylece, yenmesini öğreneceğiz. Ve bu manğıta terketmeyeceğiz.

I. KAYPAKKAYA yoldaşında te yllar öncesinde, Partimizin beniz kuluş aşamasında ortaya koyduğu gibi:

"...her yeniliğin ilk sebebi vardır. Birincisi objektif sebep: Objektif şartlar, belli bir gürçün aleyhine, kişilerinin lehine ise zayıf olan için bu şartarda yeniliği kaçınılmazdır. İkincisi, subjektif sebep: Objektif şartlar başarı kazanmaya elverişli olduğu halde, hata yapan, yani dış dünyadan kanunlarını kavrayıp, düşüncesini ve davranışlarını bu kanunlara uydurmayan, yani gerçeğe aykırı davranış, yeniliğe uğrat. Hangi sınıf, grup, örgüt, kişi yenilirse yenilsin, sebep yukarıdakilerden birdir veya her ikisidir..."

"...."halkın yenilikleri, içinde zafer tohumları taşı" deniliyor. Evet, ama niçin? Çünkü halk, yanı işçiler ve köylüler objektif olarak yemeye imkânımasaçıptı; subjektif olarak gergi kavraklıktan ve mücadeleyi bu gergiye

Peru'da halk savaşı yükseliyor

ZAFER PERU HALKININ OLACAKTIR !

Peru'da silahlı mücadele halk savaşı yolunu izleyerek yükseliyor.

Peru halkının yeni-demokratik devrim mücadelesi, gerici rejime ve onun arkasındaki emperyalist esfendilerine darbeler indirerek gelişip güçleniyor. Her geçen gün yeni yeni başarılar kazanıyor.

Peru Komünist Partisi bu mücadelede önderlik ediyor. Peru İşçi sınıfını, yoksul köylülerini ve emekçi halkını, yeni-demokratik devrim mücadeleşinin başlıca üç silahı olan Komünist Partisi, Halk Gerilla Ordusu ve Devrimci Halk Savunma Cephesi içinde örgütleyip, gerici Bleairinde rejimine ve emperyalist esfendilerine karşı mücadeleye seferber etmeye çalışıyor.

Özellikle kırsal alanda yoğunlaşan bu mücadele, daha şimdiden önemli başarılar sağlamış, kara rejime darbeler indirmiş, belli kurtarılmış alanlar ya-

ratmış, buralarda kırmızı siyasi İktidaların kurulması yönünde bir hayli mesafe katetmiştir.

Peru halkının bu şanlı mücadelesi, Peru Komünist Partisinin başlattığı "Büyük Atılım"la yeni bir ivme kazanmıştır. Şimdi silahlı mücadele daha da kızılsarak yeni yeni alanlara yayılıyor, yeni yeni başarılar kazanıyor.

Bu başarılar, çağınızın, proleter dünya devrimi sürecinin geriye doğru büyük bir zik-zak çizdiği, enternasyonal proletaryanı uluslararası gericilik karşısında ağır bir yenilgi aldığı ve uzun on yıllar süren zorlu mücadeleler sonucu elde ettiği kazanımlarını esas olarak kaybettiği bir döneminde, Peru'da alevlenen halk savaşı ateşini çok daha anıltır ve öneriliyor. Emperyalistlere ve gericilere korku veriyor, ezilen halklara ise umut kaynağı oluyor.

Şimdî uluslararası gericilik, ortak bir koro oluşturmuş vaziyette, bütün zehirlerini kusarak Peru devrimine salduyor, bu kivilemin daha yayılmadan söndürülmesinin ortamını hazırlamaya çalışıyorlar. Bundan alıdigi güçle, Peru gerici rejimi de, halka azańca saldırma devam ediyor, her ne bahasına olsun, devrimi boğmaya çalışıyor. Bu saldırının, önmüzdeki dönemde içinde daha da vahşi biçimlere büرنerek yoğunlaşması muhtemeldir.

Bu şartlarda, Peru devrimi için her türden uluslararası enternasyonal destegin yükseltilmesi ve Peru halkının yalnız bırakılmaması özel bir anlam ve önem kazanmaktadır.

Bizler enternasyonal proletaryanın Türkiye parçası olarak, Peru halkının şanlı mücadeleşini bütünlükle destekliyor, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının Peru halkının yanında olduğumu bir kez daha hatırlıyoruz!

Bunun bir parçası olarak, Devrimci Enternasyonalist Hareket Komitesince Partimize ve Devrimci Enternasyonalist Hareket içinde yer alan tüm diğer parti ve örgütlerle iltilen, "Peru Komünist Partisi Merkez Komitesi, Merkezi Büro" raporunun "Yeni Askeri Kampanya Üzerine" bölümünü, İKK'nın bu sayısında yayınyoruz. Buna Peru'lu büyük devrim savaşçısı L.Z. Padilla'nın hayatının kurtarılmasıyla ilgili çağrınuza ekliyoruz. Sanıyoruz ki, okuyucularımız, Peru'daki gelişmeler hakkında daha yakından bilgilenmiş olacaklardır.

Peru Komünist Partisi Merkez Komitesi Merkezi Büro raporu'ndan:

“Yeni askeri kampanya üzerine”

22 Temmuz'da, "Büyük Atılıma Başla!" adlı yeni bir askeri kampanya başlattık. Bu kampanya, bu ülkede, içinde gelişmekte olduğumuz siyasi konjonktüre yönelik çeşitli ardarda kampanyaların ilkidir, ki bu konjonktürün bir parçası 1985 genel seçimleridir. Şimdiki kampanya, "Us eле geçirme" (devrimci üs bölgeleri anlamında) siyasi stratejisinin bir parçası olarak, gelişmektedir ve "Halk Komitelerini Güçlendir, Us Alayınnı Geliştir ve

Halkın Yeni Demokratik Cumhuriyetini İlerlet" yönetiminin somutlaşması na hizmet etmektedir.

"Objektif şartlar geniş çapta elverişlidir, gelişen bir devrimci durum, silahlı mücadelenin de zorlamasıya ilerlemeye devam etmektedir. Bizim devrimci güçlerimize gelince, dikkats değer çapta çoğalmıştır. Parti üyelik açısından, bilhassa yoksul köylüler yönünden büyük çapta büyümüş, gelişmiş ve daha da sağlamıştır;

1983'in ilk yılında örgütlenmiş olan Halk Gerilla Ordusu, köylülerin, özellikle yoksul köylülerin kitleler halinde katılımasıyla birkaç misliine çıkmıştır; Halk Komiteleri dikkate değer oranda, birkaç kat çoğalmış ve en önemli, devlet işlevlerini yürütebilme açısından gelişmiştir; Halkın Yeni Demokratik Cumhuriyeti Örgütlenme Komitesi oluşturulmuştur, aynı zamanda, eksonlerinde direniş merkezleri olsak üzere, kırsal alanda Devrimci Halk Sa-

vunma Cephesi, şehirlerde ise Devrimci Halk Savunma Hareketi şekillenmektedir; son olarak, 1983 yılı, silahlı mücadelenin sürdürüldüğü 4 yıl içerisinde gerçekleştirilen 15.000 silahlı eylemin yansısından fazlasına şahit olmuştur. Dolayısıyla, şunu söyleyebiliriz ki,

... silahlı eylemlerine karşı, 1982 sonlarında, şu anda Ayacucho, Huancavelica ve Apurimac'in 13 eyaletini kapsayan olağanüstü durum bölgelerinde, bir tuğgeneralın emrindeki Siyasi Askeri Komite'nin kurulması ile ortaya çıkan) silahlı güçlere karşı mücadeleni bu yıl, devrimin gelişmesi için her alanda çok verimli olmuştur.

"Yine de, gerici devlet, temsilcileri aracılığıyla, belirli bir planı yürütmeyi bitirdiğimiz ve yeni bir kampanyaya hazırlık dönemine girdiğimizde çoğunu-

... her seferinde yaptıkları gibi, püskürttiğümüz, geri çekildiğimiz, ve azaldığımıza iddia ederek böbürlenmemektediler; öyle ki, onlara kahrsız bize darbe vurduklarını iddia ettiklerinde biz geri çekiliyoruz. Sonuç olarak, "Büyük Atılıma Başla!" kampanyası, onları gasil avladı ve şimdi, hem genişliği (şu durumda ülkenin toplam 24 bölgесinin 15'inde, hem dağlarda, hem kıyıda, hem dağlık ormanlarda askeri olarak aktif durumdayız), hem silahlı mücadelemizin varmış olduğu daha yüksek düzey açısından şimdide kadar ültümüş olduğumuz en büyük saldırıyı başlatmış bulunuyoruz.

"Gericiliğe, onun silahlı güçlerine ve polisine çok ağır darbeler indiriyoruz ve daha da önemlisi, kaybettigimiz bölgeleri yeniden ele geçiriyoruz, aynı zamanda faaliyetimiz yeni bölgelere etriyor.

"Mücadele çok vahşi bir şekil almaktadır ve gericilik karşı saldırına hız verdikçe kan dökümü daha da geniş boyutlara varacaktır, dolayısıyla uygulanın basıktır her yönden daha da genişleyecektir. Fakat ülkede gericiliğe yük olan derin problemleri ve çelişkileri; herşeyden önce de objektif şartları ve devrimci güçlerimizin gelişimini besaba aldigınızda, ne olursa olsun, ülkede silahlı devrimi ıllerletmenin bedelini ödemeye kabiliyetine ve kararlılığını sahibiz, inşası başlanmış olan Yeni Devleti kurmaya sarsılmaz bir şekilde kararlıyız, Çünkü, Lenin'in söylediğ gibi "iktidarı ellinde değilse, her şey bir hayaldir."

"Peru devrimine, ondan da öte parçası olduğumuz, hizmet ettiğimiz ve edeceğimiz dünya devrimine olan yeminimiz ve sorumluluğumuz budur."

Peru Komünist Partisi
Merkez Komitesi,
Merkezi Büro,
1984

**PERU'LУ BÜYÜK DEVRİM SAVAŞÇISI LAURA ZAMBRANO
PADILLA'NIN HAYATINI KURTARMAK İÇİN
SESİMİZİ YÜKSELTELİM !**

L.Z Padilla derhal serbest birakılmalıdır !

Peru gerici rejimi halka saldırılarını sürdürür.

Bunun en son örneklerinden birisi ise Laura Zambrano Padilla'nın durumudur.

Bir öğretmen olan ve aynı zamanda "Meche" adıyla da tanınan bu büyük devrim savaşçısı 21 Temmuz'da tutuklanmıştır, ağır baskı ve işkencelere maruz bırakılmıştır. Aynı vahşi baskı ve işkenceler hala bütün şiddetitle sürdürülmektedir. Gerici rejim, Castelu isimli Dircote (Polis anti-terörist kumanlığı) başkanının açık açık beyan ettiği gibi, onu her ne pahasına olsa imha etme kararındadır. Çünkü bu gerici caniler, onun şahsında devime, halka,

komünizm davasına olan kinlerini kasıtmak istiyorlar. Böylece ömürlerini biraz daha uzatabileceklerini, çöktüre gişelerini biraz daha engelleyebileceklerini sanıyorlar.

Nitekim onlar, kadın siyasi mahkumlara karşı girişikleri vahsi saldırıyla, bunun bir başka örneğini veriyorlar.

25 Temmuz'da, (Ouechua'da) adları "Liapan atig" olan 80 tane Guardias Republicanas (polis), Callao'da 84 kadın savaşçının kapatılmış olduğu hapishaneyi basmış, kadın mahkumlara ezginca saldırılmış, içeriye göz yaşartıcı bombalar atmış, mahkumları işkenceden geçirmiş, on kişiyi yaralarmışlardır. Dehası, hapishanede işe yarar ne eşya varsa çalmış, geri kalanları ise parçalamışlardır. Böylece kendi zavallıklarını da en iyi biçimde yeniden sergilemişlerdir.

Bunlara peş peşe tezgahlanan katillerler, dağ tepelerinde ve depeplerinde bulunan sayısız cesetler de eklenince, gerici rejimin barbar karakteri çok daha iyi açığa çıkmaktadır.

Bizler Peru gerici rejiminin bu vahşetlerini şiddetle kınamak, L.Z. Padilla'nın hayatının kurtarılması için sedmizi bütün gemicimizle yükseltilmeli, Peru halkını elimizi uzatmalyız !

—LAURA ZAMBRANO PADILLA
DERHAL SERBEST BIRAKILMALI
DIR !

—YAŞASIN PERU HALKININ ŞANLI MUCADELESİ !

—TÜRKİYE HALKI KARDEŞ PERU
HALKININ YANINDADIR !

Hakim sınıf partilerinin gerek kendi aralarındaki, gerekse her partinin kendi içerisindeki dalaşına, tartışma son dönemlerde özellikle daha da yoğunlaşarak hareketlendi. Her bir halkçılık, demokrasinin menfaatlerini kollama nutuklarında mangalda küll bırakıyor. Bu tür bayatlamış manevralara ve sözkousu hılaşmalara yeni tanık değiliz. Kamuoyu bu tür gelişmelerin en haraletti dönemlerine, en rezilce oyulara çokca sahne oldu. Böyle sonuçları doğuran öz nedir?

Emperyalizme bağımlı yarı-sömürge yan-feodal bir iktisadi, siyasi yapıya sahip olan ülkemizdeki hakim sınıflar, yekpare bir bütünü degildirler. Elbette devlet mekanizması ezilen yığınlara karşı tümünün menfaatini kollar ve tümünün halk yığınları üzerindeki hakimiyetinin aracı rolünü görür. Bunun için devlet mekanizması, hakim sınıfların şu veya bu kligine has bir olgu değil, emperyalizme bağımlı kompradör burjuvazi ve toprak ağaları sınıfının tümünün silahıdır. Zira bu gerçek; hakim sınıfların yekpare olmadıkları veya devlet iktidarı içinde birinin diğerine nazaran daha güçlü mevkiler ele geçirmesi veya ağırlıklarını koyması, ipleri elinde bulundurması için girişikleri kavgalar vb. olgusuya çelişmez. Bunda anlaşılmayacak hiçbirşey yoktur. Aynı iplikten dokunmuş olmaları, öz olarak aynı sistemin savunucuları oldukları sorunu, sözkonusu gerçeğide görmeye engel değildir. Örneğin, kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizmi veya onunla birlikte oluşan emperyalist dünya sistemini ele alalım. Bu kategorinin ve onun ürinini olan dünya yapılanmasının ortak bir niteliği, özü vardır. Peki aynı temele sahip olması gereğinden hareketle; onun kendi içindeki gelişmelere, ve bu gelişmelere sonucu olarak doğan çeşitli tarzda gelişmelere ve de en önemlisi bizzat emperyalist güçlerin kendi aralarındaki dalaşmaya gözlerimizi kapayabilir veya bu nasıl oluyor diyebilir miyiz? Hayır. Çünkü oların kendi aralarındaki kışkırtma hayatı karşılıklı. Bunun sözkonusu sisteme çalişen hiçbir yanı yok. Aksine, sistemin kendi gelişmelerinin, işleyişinin yapısının bir tezahür olarak bunun tahlili edilmesi hıichte zor değildir.

Evet, tarihte bunuipe sapa gelmez sapma düşüncelerle bulanıklaştırmaya çalışan epeyce revizyonist, oportuniste tanızı.

"Integrasyon", "gelişmelerin yumuşadığı, bittişmeye halli aldığı" vs. zayıflıklarla, oların kendi aralarındaki kavgasının özünü bulanıklaştıran veya yalanın uyandırıcı olmayı amaçla-

Hakim sınıflar arası dalaşmanı özü ve gerçekler

yan mantık silsilelerine çokça rastlandı. Diz, kaba ve idealist bir karaktere sahip bu bakış açısından diyalektik tarzı materyalist dünya görüşüne taban tabana zittir. Bu tür sivaset tellallarına karşı "emperyalistler arası birlik geçici, rekabet mutlaktır" sözleriyle cevap veren büyük ML öğretmenler, herşeyin yorumlanması ve doğru tahsil edilebilmesinin zorunlu temeli olan diyalektik tarzı materyalizm öğretisini, ML düşmanı akımların karşısına panzehir olarak yeniden diktiler. Bugünde onların lüzullarına karşı sartınması gereken silah budur.

Çelişki denilen olgu, salt iki düşman kutuba (burjuvazi-proletarya gibi) ait bir olgu değil, doğada, insan düşünencesinde kısaca herşeyde vardır. Bu mutlaktır. Ancak, onun her belli özgürlük durumu, sözkonusu belli olgunun kendine has çelişkilerle anlam kazanır. Yani mutlak evrensel olanın her özgürlük kazandığı bir anlam vardır.

HAKIM SINIFLAR ARASI İT DALASI SALT GUNOMUZE HAS DEGILDIR

Hakim sınıflar arası kavgalar, salt günümüz döneminin bir sorunu değildir. Fasist Mustafa Kemal'den bu yana sözkonusu çatışmalar dönem dönem daha da yoğunlaşarak devam etmiştir. Busiarın kavrannması, günümüzdeki gelişmelerde ışık tutacaktır. Örneğin, ekonomide bugünkü "serbest piyasa ve devletçilik savunuculuğu" biçiminde gözüken hakim sınıflar arası kampaşma, geçmişte de sözkonusuydu.

Mustafa Kemal'in CHP'si ilk oluşturduğu dönemde de "devletçilik" alternatifinin savunucusuydu. O dönemdeki iktidarı, zamanında (ki ipler tümden Kemalist burjuvazisinin ellindeydi, tek particilik döneniydi). Yani devlete her alanda Kemalist burjuvazi hakimdi) Devlet iktisatları Kemalist burjuvazije sunuluyor, ekonomide devletin rolu pekiştiyor ve bu hakkını yeti sağ-

lanarak devlet imkanlarından gereği gibi yaratılanamayan diğer hakim sınıf kliniklerinin ekonomide Kemalist burjuvazije karşı rekabeti oldukça zorlaştıryordu. Bu dönemler müteşebbislikle hükümet üyeliği gittikçe birleştiliyordu. Kemalist burjuvazinin bürokrat karakterinin bir nedeni de budur.

O dönemlerdeki (1929-30) dünyayı çepeçevre kuşatan ekonomik buharanın Türkiye'de de derinleştirdiği çıkmaz, bu yolla aşılmaya çalışıyordu.

Hakim sınıfların yukarıdaki alternatifin savunucusu, uygulayıcısı olan kampina karşılık, diğer kesiminin vaziyeti ise söyleydi. Bunlar devlet cihazı içinde diğerlerine nazaran daha zayıflardır. Ve devlet imkanlarından istenildiği gibi yararlanamıyorlardı. Bunun içi bir yandan devlet imkanlarından kendilerininde gerektiği ölçüde yararlanmamını sağlamak ve bunun içinde ağırlıklarını koymak için mücadele ederlerken, diğer yandan da "hür teşebbüsüğün" bayraktarlığını yapıyorlardı. Çünkü bu alternatif çıkarlarına daha da denk düşüyor.

Yine Kemalist burjuvazi, her alanda olduğu gibi, orduya da hakimdi. Bunu için diktatörlüklerini orduya dayanmayı temel alarak sürdürdü. Zaten Kemalist diktatörlük aynı zamanda askeri faşist bir diktatörlüktü.

Ekonomide diğer kurumlarda olduğu gibi, ordu içerisinde de Kemaliste re nazaran daha zayıf konumda olan diğer hakim sınıf klinikleri, bunun için başka alternatif sartınmak zorunda kahyordu. Bu kesim bir yandan devletin değişik kurumları içerisinde etkinlik kurma mücadeleyi verirken, diğer yandan da (esas olarak) kuvvetini taşradaki toprak ağaları, tefeci bezirganları, din adamlarından alma yolunu temel alarak seçiyordu. Buna dayanarak geniş köylü yığınları üzerinde bakımıyet kurmaya çalışılar ve süreç içerisinde epeyce mesafe katettiler.

"Tek parti sisteminde" karşılık, "çok particilik" alternatifini çıkartılar.

Buindiği gibi, bir dünantır esas o-

lara, Fransız-İngiliz emperyalizmine uşaklı eden Türk devleti ve onuraklıdır merkezindeki CHP, 1923'ten sonra Alman emperyalizminin uşaklığını hissetti. Hitlerin bir çunceğini "hala gelmesine rağmen, dünyanın o döner leki mevcut güçler dengesinin kendisi açısından neleriştiğinden" vs. ölürlü, emperyalizmiyle olan ilişkisini bulanıklaştırmak lazmış. Zira, kurulan Saracoğlu hükümeti, CHP ve İktidarı'nın Alman emperyalizminin uşağı olduğu gerçekini daha berrak gösterdi. CHP'nin Alman emperyalizminin uşağı haline gelmedi, o dönemde Almanya'da Hitler faşizminin başta olduğu sorunuyla birlikte ele alınırsa, zaten faşist olan karakterinin nası dahi da koyulaştığını görürlü.

İktidarı'nın koyu faşist uygulamasından diğer hakim sınıf küklerinde nasibîlî alıyordardı. İşte onları "serbest seçimler", "çok partili hayat" savunuculuğuna götürmede bu durumun önemli rolü vardı. Koyu faşist zulmüne pençesinde kıvrılan ezilen yığınlar istemelerini kendi faşist emellerinin kuyruğuna takmayı biceren DP, neticede hükümet oldu. Bir yönüyle de halk kötüler içinde iyi arama tercihine düştü. Bu dönemde, komünist bir alternatifin olmayacağına sözkonusu vaziyette ölümlü payı vardır.

İn İktidar oluşunu bazıları devrim, bazılarında karşı-devrim olarak değerlendirdiler. Oysa böyle değildi. Hakim sınıfların iki siyaset kampı arasında öteden beri sileregelen çatışmanın DP'ye tekne sonuclanmasıydı. Yani bir bir hükümet değişikliği idi. (Hakim sınıf kükleri arasında.) Esas olarak Alman emperyalizmine bağlı "tek partili" faşist diktatörlük yerine "çok partili" faşist diktatörlüğe bırakılmıştı. Değilsen bir diğer şeye, Alman emperyalizminin gerileyen glicine nazaran Alman emperyalizminin etkinliğinin artmasındı.

Sözkonusu değişiklikler, dün yarın o pürkü objektif koşullarıyla ilişkisi içerisinde ele alırsız neden bu yüzdü gelişmelerin gündeme geldiği daha berrak kavzanacaktır. Açıktır ki, özleri aynı olmasına rağmen, burjuva devletlerin şu veya bu biçim almazı İradi bir zorlama değil, ulusal ve uluslararası tarihsel siyasi, İktisadi vb. koşullara yakinen ilişkilidir.

Yukarıda bahsettiğimiz tek partiellidir dönemde uluslararası durum neydi? (1929-30'lu yıllar.) Bunların başında uluslararası planda emperyalizmin buharının doruk noktasında oluşu geliyordu. Sözde buharın atlatmanın yolunu olacak gelişmelerin emperyalist savaş ha-

zırlıkları muazzam boyutlara erişmişti. Buynun bir parçası olarak, burjuva devletler daha kolay bir şekilde tedbirlerde pekiştiğimizde çalıkuyordu. Almanya'da faşizm iktidara gelmişti. Almanya, İtalya, Japonya'nın başını çektiği faşist mihrak uluslararası alanda önemli mesafeleri katedirmektedir. Yer aldığı kampın gereksinimleri ve mevcut uluslararası koşullar, Türk devletinin hizmetini olıarak tek partili bir sistem halini almasını zorluyordu. Gerekse ulusal koşullarda tayinedici düzeyde bunu gerektiriyordu. Uluslararası plandaki ekonomik buharın ulusal düzeyde daha da yakıcı bir hal alıyordu. Faşizmin ülkemizde en koyu bir hal alması, gerçek ulusal, gerekse uluslararası koşulların bir sonucuydu. Başka türlü olmazdı. Zira bu durum hakim sınıfların tradesinden bağımsız nesnel bir olguydu. Yoksa bazı hakim sınıf küklerinin kötü, bazlarının daha az kötü olması ile bu izah edilemez. Hakim sınıf küklerini gerici daha az gerici biçiminde telakkî eden zirveliklere düşülmeli dir. (Bunu daha lateride izah edeceğiz.) Neticede, II. Dünya Savaşı sonrası, uluslararası planda belli bir istikrar sağlanmıştır. Savaş döneminde "özgürlük" nutuklarıyla yüzünü önemli ölçüde maskelemiş ve aldatmadada ciddi mesafeler katetmiş olan başını ABD emperyalizminin çektiği kamp yeni dönemde bu silahını daha ustaca kullandı. Mevcut uluslararası koşullarda böyle davranışları için elverişlilik arzediyordu. (Ekonomik buhar epeyce geriletilmişti vb.) Dünyanın en büyük emperyalist güçlerin haline gelen ve baş jandarma olan ABD emperyalizmi önemli mevziler kazanmış ve yaygınlaşması daha süratli hal almıştı. Billindiği gibi, kendisine rakip olan 3'üncü emperyalist mihrakın başı çektiği kamp yenilmişti. Diğer yandan da güçlü bir sosyalist kamp vardı. Ve sözkonusu durumda "özgürlük, hürriyet" numaralarına ABD ve diğerlerinin neden çok daha fazla sanılmak zorunda olduklarıunda bununda payı küçümsemez orandadır. ABD emperyalizminin ülkemizdeki uzantıları aşırıdan da gerek ulusal, gerekse uluslararası koşullar elverişli bir ortam sunuyordu.

Ulusal düzeyde tek partili faşist diktatörlük döneminin vahşî zulüm ve sömürüsünde perişan olmuş yığınların tepkileri önemli boyuttaydı. Bunu doğru hedeflere yönelik ML bir KP yoktu. Bu durum, hakim sınıfların tepkiyi kendi potalarına çekme işini kolaylaştırmıştı. Ayrıca, mevcut uluslararası koşullar çok partili bir faşist diktatörlük biçimini içinde elverişliydi. Üstelik bu keskin demokratik oygunluğunun tutması içinde hakim sınıflara muazzam

puan kazandırıyordu. Bir taşın birkoç kuş vuruşması böylece kırıldığında. Durumda bilimsel bir "bilinci" yapacak, aldatmaca eğitsi queşenek alternatifin bulunamaması "daha" denece, demokrat geçmişlerin dahil hakim sınıfların sözkonusu kesimini alıkuşlar vaziyet almazı onlar için iyi niyeti... Neticede, bunu kullanan DP İktidar oldu ve "çok partili" diye başladı.

Elbette DP'nin sözkonusu biçim savunucusu kesilmesti, diğerlerine nazarın "daha az" faşist olmasından gelmiyor. Faşist DP'nin bu alternatifine o dönemin mevcut koşulları zorluyordu.

Demek ki; faşist diktatörlüğün dönem en vahşi şekilde koyulaştırılması bazante kımı bası demokratik haklar veya sözümüz ona daha "diumlu" bir hal alması, bazı hakim sınıf küklerinin farklı niyetleri veya karakterlerinden kötü veya iyi oluşlarından gelmiyor. Sözkonusu dönemin kendine özgü koşullarıyla şekilleniyor.

Yoksa hiçbir (hakim sınıflarının) faşizme karşı değil. Veya faşizmi uygulamalarında bir niyet sorunu değildir.

ÜLKEMİZDE HAKİM SINIFLARIN TUMU FAŞİST KARAKTERLİDİR

Ülkemizde hakim sınıfları faşizme iten zorunu koşullar vardır. Ülkemizde İktisadi siyasi yapısının bir sonucu olarak burjuvazi zayıftır. İktidarı'nı ayakta tutabilmesi için yığınların mücadeleini zor veya şiddetle bastırma mecburiyetindedir. Zayıf burjuvaziye İktidardır toprak ağaları ortaktır. Bu sınıfın kanunu olan sopa ve cebirde devletin bir öğesi olmaktadır. Kısacası ülkemizde hakim sınıfların faşizme başvurmadan İktidarı'nın devam ettirmesi mümkün değildir. Bunun için başından beri ülkemizde devletin biçimini faşist feudal karakter taşımıstır. Faşizm ülkemizde komprador burjuvazı ve toprak ağalarının İktidar biçimidir. Onun yıkılması ancak bir devrim sorunudur. Akıslarda, komprador burjuvazı ve toprak ağaları İktidarı'nın altedilmesi mümkün değildir. Yani faşizmin yükselmesi bir İktidar meselesiştir. Zaten devrim sorununun temel probleminde İktidarı'na geçirilmesidir.

Gerek Kemal dönem, gerek DP, 27 Mayıs, 12 Mart ve sonraki dönemler, faşist diktatörlük devam etmiştir. Çünkü ülkemizde komprador burjuvazı toprak ağaları İktidarı'na süreğemiştir. (Bu İktidarı'nın biçiminin neden faşist karakterli olduğunu yukarıda izah etti.)

Konumuza dönerek şunada permak

basmak gereklidir; Türkiye'de parlamento ilk kez DP iktidarıyla birlikte gündeme gelmemiştir. O; Kemalist iktidar döneminde de (daha da uydurma ve kaba olmak) vardı. 1950 ile birlikte olan değişiklik bu yüzünden ki parlementosuz bir iktidarın yerini parlementolu iktidarın alması değildir. M. Kemal dönemin komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sadece hakim kılığının partisi vardı. 1950 "çok partili sisteme" diğer kliniklerin (hakim sınıfların) partileşmesine olanak sağlamıştır. İşte oynadığı fonksiyon budur. Yoksa devlet iktidarının niteligidde değişen bir şey olmamıştır. Hatta 1946'dan itibaren sözkonusu partileşmelere belli oranlarda imkanlar sağlanmışsa da, işlerin bozulma yönünde gelişmesiyle bunların eziyeti, bastırılmasında da tereddüt edilmemiştir. 1950 ile birlikte sözde değişiklikte o dönemin uluslararası koşullarına da dikkat çekmiştir. Toparılsak; "Çok partili sisteme" geçilmesinin sebebi; ABD ve İngiliz emperyalizminin sağa olarak günde gelen DP'yi (daha önceleri muhalefet olan, örgütlenme imkanı bulamayan komprador burjuvazi, toprak ağalarının sınıfının bir kılığı) örgütlenme imkanına kavuşturmak ve iktidara getirmekti. DP kılığı, o dönemde birden günde gelen tesadif değildi. Bu partinin sözcülüğünü yaptığı hakim sınıf kesimi daha önce mevcuttu. Terakki perver ve serbest irkta içinde muhalefet olarak bu güçler öteden beri mücadele ediyorlardı.

Demek ki, hakim sınıf partilerinin tek partili veya çok partili, parlementodan yana veya yana olmama şeklinde kopardıkları gürültülerin gerçeki zerre deşistirmiyor. Özleri aynı olan bu iblislerin şu veya bunu savunur biçimde kamplamaların temelinde yatan it dalaşıdır. Yoksa, hiç biri devlet iktidarına helal getirmiyor. Aksine, onu daha iyi nasıl ayakta tutacakları mücadeleleri veriyorlardı. Kaldı ki, sorun tek parti, çok parti veya parlementonun olup olmaması değil, bunların neye hizmet ettiği meselesidir. Mesela, parlemento ülkemizde başından beri faşizmin yüzünü maskelemek için kullanılmış, ama çok kaba ve uydurma bir araç olmaktan öteye gidememiş bir kurumdur. Onun varlığı veya yokluğu devletin nitelidine ilişkin bir değişiklik arzetmez. Ve zaten emperyalistler uçakları aracılığıyla hakimiyetlerini parlemento yoluyla sürdürmezler. Hakimiyet aracı devlettir. Öyleyse, onun olup olmaması, hakimiyetin olup olmaması sorusuna cevap değildir.

Komprador burjuvazi, toprak ağalarının devletine sözüm ona demokratik bir gürültüm hazırlamak için kui-

lamış bir ahr, yeterli işlev görmediğinde tereddütsizce bir kenara atılabilir. Öyleyse, mesele devlet iktidarının kimin elinde olduğu sorundur. Veya bu konuda hangi iktidarnın (devlet) savunulduğu ve uğruna mücadele edildiği sorunudur. Bu noktada ele alır yargılarak; hakim sınıf kliniklerinin hiç birinin bugünkü iktisadi ve siyasi yapıya (yari-sömürge, yarı-feodal) karşı olmadıkları, aksine, mevcut sistemi ayakta tutma yanında oldukça görülecektir. Zaten menfaatide bunu gerektiriyor. Öyleyse, onların aldatmacalarına nasıl prim verebilir?

Buraya kadar anlattıklarımızda öteden beri hakim sınıf kliniklerarasında gözlemlenen devletçilik, hür teşebbüsçülük, parlementodan yana olma, yana olmama veya tüm hakim sınıf kliniklerine örgütlenme vb. imkanlar sağlanmadada daha özerank olma veya olmama biçimindeki siyasi kamplamalar olduğunu gördük. Ne var ki, hakim sınıfların hiç bir kılığı her zaman aynı alternatifin savunucusu olmamıştır. İşine geldiğinde şunu, başka bir durumda bunu savuna gelmiştir. Demek ki, hangi biçimde savunacakları sorununda menfaatlerine bağlı olarak şekilleniyor. Mesela tek parti CHP sonra neden çok parti demokratik hayatın en keskin savunucusu keşidi. Çinkii biraz kuyruğuna basıldı. Revizyonist, oportunist mihrakların çoğu özlerine bakmadan şu veya bu biçimli sonuçlar ile siren hakim sınıf kliniklerini ilerici, gerici diye böülüyorlar. Mesela, "devletçi" olanları iyi diğerini kötü gösterme gibi... Oysa soruna böyle dar kafayla yakışırırsa, Hitler'in en büyük ilerici olarak adlandırmamamı için neden kahır mı? Veya eskiden sosyalist olan daha sonra yeni burjuazinin parti ve devlet iktidarıni gospederek burjuva karargahlar haline getirilmiş ülkeleri "en büyük sosyalistler" olarak adlandırmamak için sebep kahır mı?

Tabiiki sözkonusu bakış açılısına göre kalmaz. Ve zaten onların çoğu bugün sözde "sosyalist ülkeler" bakarak burralarda klasik kapitalizm biçiminde bir örgütlenme görmedikledi için buradara sosyalist demiyorlar mı? Veya ben sosyalist etiketi vuran herkesi devrimci, sosyalist değerlendirmiyorlar mı? Tam da öyle yapıyorlar veya nerde devlet mülkiyeti gönlüyorlar, oradan sosyalist, ilerici olarak adlandırıyorlar. Elbette sorunu idealist, ML ile ilişkisiz bir bakış açısı böyle görelidir. Oysa bizim için önemli olan öздür. Veya devlet iktidarının kimin elinde olduğu şu veya bu şeklärin neyin hizmetinde ele alındığı hangi koşulların ve zeroının sonum olduğu, neden

şyleden savunulduğu meselesidir. ML bir bakıla yorumlandığında, bütün burjuva alternatiflerin nasıl aynı öze sahip olduğu görülür. Öyleyse, şu gerçegin altını çizmek gereklidir. Hakim sınıf kliniklerinin "hakçı, özgürlükçi vs." özellikleri, onların nitelidgesinde zaten bir şey değişirmiştir. Özellikle müdafette iken bu şatafatlı sözlerin ardına saklananları, iktidar olduklarında nasıl bunları bir çırpta unutup, daha başka şeylerle vahşetlerini gizlemeye çalıştıkları Türkiye'de hakim sınıfların gelenekalesmiş bir demagogisidir.

Sahtekarca "demokrasi, bağımsızlık" nutukları atarak, iktidara gelen DP'nin daha sonraki vaziyeti hâne verilecek yüzlerce önekten sadece biridir. DP iktidarı döneminde, emperyalizme bağlılığını ülkemizin kapsularının daha yoğunlaşmış emperyalizme peskes çekti. Hükümdarıların sömürgesiinin nasıl daha perversize bir hal aldıgı, kısmi demokratik kırmızıların nasıl pespeşę gaspedildiği ve zulümün nasıl daha da yoğunlaştırıldığı taptaze hatırlardadır. Ve tek parti döneminde barbareğin, soygunculuğun bir simgesi olarak tanımuş faşist CHP'nin nasıl yeniden "özgürlük, demokrasi" çığırındanıyla sahneye çıktığını aziller kendi pratik deneyimliyle de gördüler. Bu seferde halkın DP iktidarına olan öfkesini kullanan esas olarak CHP'nin sözcülüğünün yaptığı hakim sınıf kılığı orta burjuva muhalefetini de peşine takarak, 27 Mayıs darbesini gerçekleştirdi.

Kısacası; 27 Mayıs darbesi, esas olarak Kemalist-İnönüçü önderliği altında ve onun daregasını taşıdı. Darbe içerisinde hakim sınıfların diğer kliniklerinden sözcülüğünü Türkçenin yaptığı, faşistik, milliyetçi kesimde her ne kadar yer alırsada, bunlar İnönüçü kılık tarafından sonradan tasfiye edildi. Tasfiye edilen kesim; parlementonun feshini ve daha koyu faşist uygulamaları savunuyorlardı.

Ancak orta-burjuva muhalefeti peşine takmuş ve bunların etkisini çok iyi bilen diğer yandan da geniş halk yılınlarının düzene karşı DP sahsinda nasıl yoğunlaştığını gören İnönüçü kılık bu alternatifle karşıydı. Kendi menfaatine sözkonusu biçimini uygun olmadığını görüyordu. Diğer yolu seçilmesinin başlarına daha büyük belalar açacağını hesap eden İnönüçü kılık, keskin demokrasi hâvarisi keşidi. Öyleyse, sözkonusu dönemdeki bazı demokratik haklarına neden vermek zorunda kahndığı görülmeli idi. Herşeyden önce, bunlar hakim sınıflar tarafından halka bahsedilmiş mükafaatlar değil. Halkın mücadelelerinin sonucuydu.

Ve 27 Mayıs'ı faşistlerin neden demokrasi hâvarisi keştilerdi o dönemde

hakim sınıfların kampaşmaları ve sonraki gelişmeler içerisinde birbirleriyle neyin kavgasını yürüttükleri sözkonusu zamanın objektif ve subjektif koşullarıyla ilişkisi içerisinde idelenirse görülecektir. Bu sorun yazımı daha da genişleteceğinden ve bununda konumuz açısından mümkün olsadığından ötürü geçmek zorundayız.

Cok kısa vîzâk 12 Mart darbesine deðinirsek; bu AP, DP, MGP ve CHP'nin ortanın gübekçisi takırmının asgari bir anlaşması temelinde gündeme gelmiş bir darbeydi. Bazıları 12 Mart darbesinden CHP'yi distaliyorlar. Oysa o dönemde kurulan I. ve II. Etim hukümetlerinde İnöñicü klîjîn eğriði sözkonusuydu. Ve bizzat bu dönemde hakim sınıflar arası kampaşmalar, it dalaþı şiretti.

Vonumuz açısından hakim sınıflar adakî çeliðkîledi ve her dönemde hangi türden kampaşmaların olduğunu ve bunların altında nelerin yattığını ana hatlarıyla koymaya çalıştık.

Elbette çesiðli dönemlerde gündeme gelmiş değişiklikler ve gelişmelerin motorunu hakim sınıflar arası çeliðkide gören anlayışlar zirvadır. Meseleyi böyle ele almak bir suretekli çeliðkiler arasındaki ilişkîyi ve bunların ne tür sonuçlara yol açtığı sorununu tek yarlı hozarak, hersey hakim sınıflar arası çeliðkinin içeriðine sokmaktadır. Ve genelde değişikliği her yeni duruma, sahîyi hazırlayan ortamın bu olduğunu iddia etmektedir. Bunun ML'le ilişkîsi yoktur. Biliyoruz ki, toplumdaki gelişme ve değişimlerin temelini sınıf mücadeleri oluşturur. Tayinedici olan budur. Bu da kendisini çesiðli şekillerde yansıtır.

HAKIM SINIFLARIN MENFAAT ÇATIŞMASI BUGUNDE SURUYOR!

Şimdi de hakim sınıf partileri arasındaki bugünkü kavganın ne olduğunu yine anahatlarıyla açmaya çahşâlm. 1983 12 Eylülünde çekardığımız İKK Özel Sayısında cuntanın "icazetîyle" oluzen hakim sınıfların çesiðli klîklerinin siyasi sözâcileri olan bazı partilerin ne olup olmadığına deðinmiştik. Bu dönem sonrası gündeme gelen "yeni partilerde" oldu. Gelişmeler bu soruna ilişkin tahlillerimizin doğruluðunu bir kez daha ispat etti. Bu gerçekleri kabul etmeyenler, gerek o dönemde ve gerekse de daha da alevlenerek bugünde siyaset partiler arası çatışmanın özüne açıklık getiremezler. Örneğin, o dönemde; MDP, ANAP, Halkçı Partinin cuntanın direkt uzantısı olduğunu söyleyen akımlar vardı. Peki o zaman bunların hürâşmasının sebebi ne? A-

çıklar ki bahsi geçen sözde keskin ama içinde beþ para etmeyen kafa yapısıyla bu işe cevap vermek güç olur. Aynı kafa yapısı kendisini cunta tâhilînde de gösterdi. Ve yine bu kafa ile cunta ile çesiðli hakim sınıf klîkleri arasında çatışma açıklanamaz. Keskinlik sonradan pasifizme, sınıf işbirlikçiliðine dönmek zorundadır. Çinkil hakim sınıflar arası kavganın özünü tâhil edemeyenler, onu gördükünde şâşırırlar ve devrim karşı-devrim kavgası gibi sunma zorunda kalacaklardır.

Oyleyse durum nedir? Herşeyden evvel cunta hakim sınıfların tümünün temsilcisi değildir. Cuntanın sözcülliðini yaptığı veya dayandığı hakim sınıf klîjî ABD'ci komprador burjuvazi ve toprak ağaları klîjînin merkezî kanadıdır. Bu klîk bugün ve gerekse de geçmişte devletin subaşlarını (Genel Kurmay, Cumhurbaðkanlığı, Dışişlerinde yüksek mevkiler) elinde tutuyordu. Bunların parlamentodaki sözcülliðini esas olarak CGP, basında Hürriyet, Milliyet yapıyordu. Kisacasi, cunta ABD'ci komprador burjuvazi, toprak ağalarının tümünün temsilcisi değildir. Eğer öyleyse yine kendisi gibi ABD'ci olan AP, MHP, MSP ile çeliðkilerinin özü nasıl izah edilebilir? "Cunta halkı aldatmak için öyle yapıyor" biçimindeki basit sözlerle bu durum açıklanamaz. Onu bu partilerle dalaþmaya iten bir menfaat çatışması var. Diğer yandan halkın burjuva partilerine yönelik tepkisinde aldatma ve demagogî ile peşine takma girişimde işin başka bir yönüdür. Fakat temeli değil. Hakim sınıfların yek pare olmadığı sorunu, salt değişik emperyalist güçlere uşaklık yapmaları noktasında telakkî edilemez. Aynı şekilde gerek ABD'ci ve gerekse diğer emperyalistlere uşak olan hakim sınıfların kendileri içinde de bir yek parelik yoktur. Eğer böyle değilse, BTP'nin kapatılması ne ile izah edilebilir? Veya ilk seçim döneminde çok daha açık gözlemlenen cunta ANAP çeliðmesinin nedeni neydi? Cuntanın siyasi partiler içerisindeki siyâli MDP'dir. MDP'nin hukümet edilmesi için hormuzu önünde açıktan hârelâtî geçişten cunta desteği ve diğer partiler aleyhine yapılan çesiðli girişim, yaptırımlar bunun en bariz örnekleridirler. Cunta alternatifinin (MDP) tutmaması ve ANAP hukümetine onay verilmesi bu gerçeği değiştirmez. ANAP ve HP'ye ilk seçimlerde trafîge çıkış izni vermeleri, bir yandan diğerlerileyle kıyaslandığında bu partilerin cuntaya karşı daha "ilimli" davranışları, direktiflerine beþî hormurdanmalarla rağmen, riayet etmede "daha olumlu" pozisyon tâkimlarını, diğer yandan da oynaman demokrasi oyunu-

nun hiç olmasa biraz kitabına uyduðulmasıydı. Ayrıca, mevcut güç dengesinde bunda payı vardır. Yiğitlari aldatmak için istenilen ölçüde para etmeyen generaler getesi, alternatifin biraz allanıp boyatılması içinde bu gereklîydi. Nitekim bu manevrada istenilen sonuca ulaşmadıdan daha sonra diğer hakim sınıf partilerine de töleranslı davrandı. 6 Kasımı seçimlerinde it oynası sahnesi olan seçimlere soyunmalarına izin verilmeyen SODEP, DYP gibi ledne sonradan piyasaya resmen çıkmaya izni verildi. Elbette tüm bu sonuçlar geçen dönemin objektif durumu, gelişmelerde de yakinen ilişkilidir. Ve ilerde hakim sınıflar için sibopları biraz daha gevşetilmesi sözde, reformist pohlivanlarıda güreş alanına çekmesi muhtemeldir. Kisacasi, her manevra geçen dönemin koşullarıyla ilişkî içinde biçimlendiriliyor. Temel dert "son Türk devletinin" ayakta tutulmasıdır. Zaten cunta veya başka türden alternatiflerin (Özleri aynı fakat biçim farklı) piyasaya sırlanması, uygulanmasının esas nedeni budur. Demek ki, gerek cuntanın diğer ABD'ci klîklerle ve gerekse de diğer emperyalist güçlerin usagi klîklerle çekiðmelerinin nedeni basit bir oyun değil, bir çıkar çatışmasıdır. Öyle ki, bu çatışma belli zamanlarda tehdîte dahi varıyor. Meseja, faşist T. Özal hükümeti, bir ara millî kaolisyon alternatifle tehdit etti. Hatta hakim sınıf partilerinin "biraz ileri gittikleri" sezdilğinde nazikçe yerinizde durun yoksabahşettiğim demokrasiyi alırm ha!?" sözlerinde sarfıldı. Faşist Özal hükümetinin belli kararnameleri "Cumhurbaðkanlığı" kapısından döndü. Arada bir kamuoyu üzerinde azarlama çabasından dahi geri durulmadı. Yine Ülusuðal, Kafaoðlu-Özal tartışmasında aynı konuya sadece birer örnekdir. Her halde bu reddedilmezse, cunta SODEP, SODEP, ANAP, MDP vs. çeliðkisi daha açık görülebilir. Zira sorunu özellikle ANAP-Cunta arasında irdelemeye çalıştığımız sebebi sudur. Diğer partilere nazaran, ANAP cuntaya daha yakındır. Ve hatta ANAP'ı cuntaya usagi söyleciîlerin edenlere, kendilerini en güclü zannettikleri örnekte cevap vermek istedik. Cuntanın MDP ile ilişkisi anlaþılır ve bugün MDP-ANAP arasındaki çeliðme görmezlikten gelinmezse, cunta-ANAP ilişkisinin ne olduğu daha kolay görülebilir. Baþta da söyledigmiz gibi, sorun burada devletin ne olup olmadığı, veya hangisi daha kötü biçimindeki zırva anlayışlarına tartışıması değildir. Bunları, devrimcilikten bize nasibini almış (birkaç komünistler) herkes için ABC'si olarak bilen. Efectte bugün cunta ile diğer

komprador burjuva-feodal klinikler arası çelişkiyi kendi sınıf işbirlikçi teorilene meşruluk kazandırmak için dayanak yapmak isteyenler ve sosyal-faşist gırıuh örneğinde olduğu gibi, karşı-devrimci emeller için buradan baş para etmez teoriler icat etmeye çalışan akılńıla karşı uyanık olmamızı. Devrimci, demokrat olan bazı güçlerde bu yelpazenin zehirinden etkileniyorlar. Burjuva muhalefet öünde secede eden, umutları bu güçlerle ittifak içinde "demokrasisi" sağlamak alternatifine bağlayan epeye revizyonist, oportunist akım ciritt atıyor. Anti-cuntacı mücadele için Demirel'lerle, Ecevit'lere göz kırpanlar çoğalıyor. Bu zırvalıklarında "olgun politikacılık, düneme etkili olarak bilinçli mücadele" şeklindeki keskin teorisyenliklerle maskeleyen, daha doğrusu sosyal demokrasının dümene suyuna giren akımlar devrimci mücadeliyi saptırma uğraşı içersindedirler. Bunların sözkonusu saçılıkları bir başka yazının konusu olduğu için, şimdilik ele almayacağız. Ancak bu beylerin son dönemlerde ortaya attıkları, yeni parti, örgüt modelleri, devlet demokrasi anlayışları (taban demokrasisi, reel sosyalizm) devrim alternatifleriyle ciddi bir hesaplaşma acil bir görev olarak önlümüzde duruyor. Lakin, bunlara karşı daha güçlü olarak ML i-deolojisiyle silahlanmak, bilimsel olmalıdır. Yoksa, soyut, basit genellemelerle hareket edilemez. Veya basit idari çizgiler çekmekle işin üstesinden gelinmez.

Faşist Özal hükümetinin teşhizi yoğunlaştıkça, "halkçı, özgürlükü" teraneleri sahnede ciritt atmada biribirleriley le yarışan hakim sınıf kliniklerinin ortaklı tozu dumana boğan "fırtınalarda" gelişiyor. Halkın muhalefetinin içten içe olsa giderek daha da yayına bir hal aldığı, ve hatta bazı açık tavırlarla da gelişme yolda sayettiğini gösteren hakim sınıf klinikleri muhtemel gelişmeyi rayından çıkarmak, potalarına çekmek için daha da hararetli davranışyorlar.

Hakim sınıflar arası kavganın karmaşıklığında daha da açık ve cüretkar bir biçimde sürüstürülmesinde bu durumun rolü öncüdür düzeydedir. Sahtekârlar kampunu demagogilerine aldanmamalıyız. Bu it sırularının tümü aynı karaktere sahiptirler.

HALKÇI MASKELİ FAŞİST PARTİLERDE İYİ TANIYALIM:

Özellikle SODEP, HP ve oluşturulan için çabalann yoğunluğu DSP balonlarına karşı uyanık olmalıyız. Bu üç partideki faşist hizmetçilerin çok-

tığı faşist CHP'nin numaraları gözönüne getirilmelidir. "Halkçı, devrimci" maskelerle, "düzen değiştirmeye" iddialarıyla büyük sansasyonlar yaratın CHP'nin ne olduğu bizzat kendisinin hükümet olduğu dönemdeki leraatlarıyla pratik içinde görülmeli mi? Öylese yeniden "sinama, deneme" şeklindeki düşüncen tarzlarına nasıl saplanılabılır?

SODEP ve HP'nin halklığı bir aldatmacadır. Bunlar devrimci, demokrat potansiyell kendi emelleri için kallıracı olarak kullanmak istemektedirler. "Özgürlükçülük" laftını kimsele kaptırmak isterneyen bu sahtekarlar; "siyasi tutukluların affına" karlıdır. Sadece "kader kurbanı" dedikleri kesim için kısmi affın çıkışından yanaşırlar. Devlet güvenliğini tehdit etmiş kesimlerin cezaevlerinde tutulmasından yanadırlar. Kisacısı, bunların adına özgürlük dedikleri neane, hakim sınıf kliniklerinin örgütlenmesi, siyasi faaliyet yürütümlerinde ortamın daha da oliverişli hale getirilmesidir. Diğer partilerle çatışmalarının temel noktalarından birini bu oluşturuyor.

Onlar Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığundan hoşnuttuz değiller. Herkesten daha keskin beyanatları Nato'ya her fırsatında şükranlarını beyaneden İnönd, Çalp eşendilerinin

kendileri ağızlarıyla da açıkça gerçeği dile getirmiyordar mı? Türkiye'de atom reaktörlerinin kurulmasını baratlı savunan Çalp'ın ne olsuğu açık değil mi? Batı dünyasıyla geleneksel dostluğun (uşaklığı) pekiştirilmesi mesajlarının parmak bastığı gerçek dir?

Sözkonusu partiler, Türk devletine karşı değil, aksine onu daha da pekiştirmesi uğraşı içindedirler. Adına demokrasi dedikleri, parlementer maskeli faşist diktatörlük alternatifini savunuyorlar. Mevcut alternatiflerin işleri daha da karıştırdığını bildiklerinden ötürü, muhtemel bir tehlikeden Türk devletini koruma tölaşı içindedirler.

Türkiye'de ezilen ulus ve azınlık milliyetler gerçegini reddetmek ve etrilen koyu milli zulküm rüzzgarının devamını sağlamak, "Türkiye'de herkes Türk'tür" propagandasına hız veriyorlar. Ustalık bunu "kardeşlik" iç kâğıtlıyla maskelemeye çalışıyorlar. Geçenlerde "Hitit anıtının" kaldırılmasıyla birlikte başlayan tartışmalara katılan Ecevit'in yazısı, tam da karakterlerini izah ediyordu. Türk milliyetçiliği yarışına herkeste daha enerjik katılan bu zat ve gibililerin diğerlerile tek farklı, bunda daha ustaca, törpüleyerek sunmalarıdır.

TÜRK DEVLETİNİN...

Baştaşı Syf: 8'de

ne emperyalist eşendlere kapıları ardına kadar açmanın ne olduğu kavranırsa, bunun anlaşılması o kadar zor olmayacağı. Tabiki emperyalizme bu kölelik yeni değil, sadece daha pekişme yönünde gelişme gösterdiği sözkonusu o kadar. Mal var? Peki halk yılının alım gücü nerede. Çıkita muzları, Nes kafelerin vitrinlerde dolu olduğunu biliyoruz. Alan kim? Herhalde yoksuşluğun kara pençesi altında inleyen emekçiler değil.

Birdie kocası su sıçırılen ihracat binli olayı var. En düşük fiyatlarla temel ihtiyaç malları dışarıya götürüldü. Öyle ki, geçmişte bolluğu görülen hatta ton ton denize dökülen malların iç piyasada bulunması dahi zorlaştı. Çay, pırrıç sıkıntısı bunların sadece birer örnekleridir.

IMF'nin direktifleri doğrultusunda sürekli yapılan muazzam devalüasyonlarla sözde bu konuda sağlanan artışın özünlü, yığınların en temel gıda maddelarına dehî bulamaması olmaktadır. İşte bu alabildiğine nuz satıclarının, işte fiyatlar da yükseliş artışı

muştı. Kisacısı, yapılan ihracat zorlaması ile Türk ekonomisi baltayı kendi ayağına vurmuştur. Lüks tüketim mallarının iç piyasaya engelsiz girmesi ortamı iyice pekiştirilmiş ve böylece zaten can çeken ekonomi iyice bataga sürüklendi.

Bugüne degen süregelen Türkiye tarihi boyunca buharların sırtlarına yüklenenin başta işçi sınıfı olmak üzere, emekçi halkımızın sefaleti gün geçtikçe daha da derinleşiyor. Bir yandan zulüm, diğer yandan peş peşe gelen zamlar zaten bir cehennem izdirabı olan hayatı iyice çıkmaz hale getiriyor. Aşırı kár, sönürü temeline dayalı hakim sınıfların ekonomilerinin halka refah getirmesi, onları yoksuşluğun acı pençesinden kurtaracağı düşünülmeyeceğine göre çıkış yolu nerededir? Bu yol, Demokratik Halk Devriminin zaferi ulaşılması, komprador patrona devletinin yıkılması ve böylece emperyalist bağımlılığın parçalanarak, Demokratik Halk Fırtınanın kurulması, giderek sosyalizm, komünizm, demokrasi, eşitlik ve adaletsizlik olsun.

Okuyucu Mektupları

Faşist Türk ordusu "Umumi" tatbikat adı altında Dersim'de 8 gün süren bir operasyona girdi

20 Mayıs'ta faşist Türk ordusu, Dersim'de geniş çapta bir operasyona girdi. Bu operasyonu Elazığ ve Dersim'deki askeri birlikler, tam teçhizatlı olarak; havadan ve karadan sürdürdü.

Ayrıca operasyona MİT'in merkezi Üyeleriyle birlikte yerli MİT mensupları da katıldı. Çemişgezek ve Hozat'ın köylerinde yapılan operasyonda, 800 kişilik güç 8 tane helikopter ve tüm motorize güçlerini kullandıkları operasyonda, daha önce yapılan operasyonlarda olduğu gibi, en eşitlik yöntemleri halde uyguladılar. Dersim halkı; Çemişgezek'te de olduğu gibi, bu operasyonda da düşmana boyun eğmedi. Devrimcilerle karşı olan her türlü fedakarlığa katılanatak, Partimizin savaşçılarına ve diğer devrimci örgütlerse

ip çıktı. Faşist Türk ordusunun operasyonda başarı kazanmak için devrimcilerle karşı geliştirdikleri yeni yeni takıtlara karşı, başta Partimizin savaşçıları ve diğer devrimci örgütlerin daha da uyanık davranışları, düşman güçlerinin emellerinin kursaklarında kalmasına ve boşça çökümlerine yol açtı.

Tatbikat adı altında yoksul Kürt köylülerine yapılan operasyonda, Hozat'ın kalecik köylerin Hadişar mezarında düşman güçleri, havadan ve karadan mezarayı ve çevre köyleri kuşattılar. Hadişar köylülerini köy meydanına toplayarak, hemen ilk etapta Hozat'tan okup mezzeden bir yanında parasını alımıya gelen (...) adında bir köylüyü ayaklarına erken atarak kafa üstü askere aldılar. Bu arada erkenin kopması üzerine bu şahıs dengesiz bir biçimde kafa üstü yere düşmüştür. Bu şahıs "ben suçsuzum, beni ip bile kabul etmiyor, ip koptu" demesi üzerine, bu şahı alıp dere ağzına götürüler. Burda kafa üstü deredeki suya batırıp çökdürdükten sonra, be seferde çamurun içine yatarak, feci bir şekilde dövüyordular. Köyli kadınlar bu uygulamalara karşı çıktıkları için bakar ve adı küfürlere uğramışlardır.

Çemişgezek'e bağlı Gözlu çayırlı köyünde de köylülerin kendi aralarında

yaptıkları münakaşa sonucunda, tam bu anda da operasyondan dönüp köye gelen resmi faşist güçler bu havayı bahane ederek, münakaşa eden 4 şahsı okul bahçesine çağrıp, falakaya yatırıp dövmüşler. Operasyondan boş dönen faşist itil, zincirlerinden boşanmış kudurmuş köpekler gibi halkın üzerine saldırarak, köylülerini okul bahçesine yanaştırmadılar. Yine aynı köyde silah toplama konusunda köyün tüm kadınlarını ve erkeklerini köy okuluna toplayarak, köylülerden silah isteyen azı halk düşmanı listeğmenin sözlerine karşı bir köylünün "bizim silahımız yoktur, fabrikamız yok ki size silah yapıp verek" demesi üzerine, bu azılı zat, yoksul köylüyü tekmeleyerek dövüp susturmuştur. Yine Çemişgezek'in bazı köylülerini haftalarca kazaya çagrarak, silah istenmiştir.

Hozat'ın Kavut Tepe köyünde operasyon esnasında resmi güçlerin bir kadına "bizlen beraber ahıra geleceksin" demesi üzerine, kadının direnmesi karşısında öfkelenip "biz namussuzmuyuz bizlen ahıra gelmeyorsun" kelimeleri sarfederek, kadını tokatlayıp, tekmeleyerek öpmiştirler.

Hozat'ın Gündoğdu köyüne bağlı (Poti) mezarında, faşist ordu mensupları burada daha da kudurgenleşarak, köylülere eziyet yaptılar.

Bu mezarada oturmaktak olan yoksul bir köylünün kızı, devrimci mücadeleye katıldı bahanesiyle, yoksul köylüyü bir şekilde dövülmüştür. Dövülmeside yetmiyormuş gibi, bu şahsin büyüklerinin çekilmesi sonucu, ağızı kan içinde kalmıştır. Kürt köylülerinin büyüklerine düşkün oldukları bildikleri için, bilincili olarak köylülerin en zayıf noktasından tutarak, köylülere işkence yapıyordular. Ama boşuna hayal ediyorlar. Böylece uygulamalarla devrimci mücadeleyi bastıracaklarını bırakıp bir tarafa, kendi sultanatlarının yıkılmasını daha yakınılaştırıyorlar.

Dersim'de Partimize destek veren, candan, yürekten Partimizin savaşçı-

ları canı gibi koruyan, halkın bu desteği karşısında acizleşip her türlü oyulara baş vuran faşist Türk devletinin resmi güçleri Dersim'in doğ köylerini sürgüne zorlamaktalar, tüm uygulamaları rağmen, Partimizce devrimci örgütlerle destekini kesmeyen yoksul Kürt köylülerini her türlü imkandan yoksun bırakarak, sürgüne zorlamaya çalışmaktadır.

Ayrıca Pertek kazasına bağlı bazı köylerde, köylülerle akşamdan sabaha kadar zora nöbet tutturuyorlar. Düşmanın buradaki esas aracı, devrimcilerle halkın karşıya getirmektedir. Düşmanın bu yeni uygulamaları ileri için birer yarımındır. Çünkü mücadele yükselğinde, faşist devlet halkın devrimcilerle karşı kullanmaya çalışacaktır.

Emekçi halkımız; faşist cuntanın tüm uygulamalarına karşı duralım. Biz bu uygulamalarla karşı durmazsak, kendi mezarnızı kendimiz kazınmış oluyoruz. Bu faşist devlet bize yaşama hakkı tanımayacaktır. Onlar biz de daha çok nasıl sömürüp, nasıl ezeçığının planlarını yapıyor. O zaman önumizde tek bir kurtuluş yolu vardır. Partimiz TKP/ML saflarında birleşip, mücadele etmektedir. Partimizin sedine kulak verelim.

-FAŞİST CUNTANIN UYGULAMALARINA KARŞI DURALIM !

-KAHROL SUN KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİ !

-İKTİDAR NAMLUNUN UCUNDADIR !

-KAHROL SUN FAŞİST CUNTA !

-YAŞASIN HALK SAVASI !

Dersim'den bir İKK Okuyucusu

Elazığ askeri cezaevinde Özgürülük Mahkumlarının direnişi zaferle sonuçlandı

Faşist cuntanın uygulamalarına karşı defalarca direniş destanları yaratan Elazığ askeri cezaevindeki Özgürülük Mahkumları cunta uzantılارına karşı bir zafer daha kazandı. 12 Eylül cuntasına karşı başından beri kararlılıkla direnen Elazığ askeri cezaevindeki tutuklular direnişteriyile Türkiye cezaevlerindeki direnişlerin en ön safları arasında yerini almıştır. Son olarak cunta ve uzantıların faşist uygulamalarına karşı ayıldır yığıtçe direnen Özgürülük Mahkumlarının yollamış oldukları değerlendirmeyi olduğu gibi yayalıyoruz.

"Şimdi kısaca içinden çıktığımız eylemin değerlendirmesini anlatmak istiyoruz;..."

Sınıf mücadelesi en keskin biçimde zindanlarda da sürmektedir, tutuklu ve mahkumlar üzerindeki faşist devlet terörü bütün vahşetiyile devam etmektedir. Özgürülük Mahkumlarını sindirme, teslim alma ve kendine bağımlı uysal köle haline getirmek için hakim sınıfların denemediği yol ve yöntem kalmamıştır. Budardan bazıları tek tip elbise uygulaması, İstiklal Marşı söylemenesi, Kemalist eğitim, askeri disiplin, (görevlilere komutanum denmesi, teknik verilmesi vb.) işkence, dayak aç bırakmak vb'dir. Faşist devletin bu saldırganlarına karşı başta Partimizin taraftarları olmak üzere tüm devrimci demokratlar devrimci onuru koruma mücadeleini bugüne kadar çeşitli biçimlerde sürdürmüştürler. Faşist idarelerin "islah" adı altındaki uygulama ve yöntemlerini geri çevirmişlerdir.

5 seneden bu yana açık olan ve açıldığı günden bugüne kadar devrimci onur ve ilkelerine dayalı mücadelenin en keskin biçimde sürdürülü Elazığ askeri cezaevinde Özgürülük Mahkumları hiç bir devrimci ilkeden taviz vermeden sürdürdükleri gelenekselleşen mücadele devam etmektedir. Bu süre içinde çeşitli işkence, baskı, ekonomik ve sosyal hakların kesilmesi, hatta bazı tüm tutuklulara toplu işkence yapılmasına rağmen, devrimci zindan direnişinde hiç bir taviz koparılmamıştır. Özellikle son bir yıl içinde Türkiye hâkimin hoşnutsuzluğunun artması, cezaevi içindeki Türkiye salihî iktisadcuların yolsuzluğunu, hâkim sınıfları tarafından et-

ti ve bu mücadeleleri bastırmak için yoğun saldırıya geçtiler. Faşist cunta uzun bir dönemdir cezaevlerine yönelik uygulamalarının başına tutuklu ve hükümlüler te tek tip elbise giydirmeye koymuştur. Bunuda ilk anda tüm cezaevlerinde birden değil, parça parça uygulamaya koymuştur. Bunuda ilk anda tüm cezaevlerinde birden değil, parça parça uygulamaya koymuştur. Devrimci tutuklu ve mahkumları "islah" amacıyla yönelik bu uygulama başarı kazandığı taktirde, arkasından diğer uygulama ve yaptırımlar bir birini takip edecektir ve sonuçta tam teslimiyete kadar adım adım sürdürilecektir. Bunda da bazı cezaevlerinde beş oranlarda başarılı oldular. Bu genel gelişmelerin işgânda zaten önceden beri şimşekleri üzerine çeken Elazığ askeri cezaevi devrim ile karşı devrim arasındaki mücadelede önemli bir yer tutmaktadır. Diğer bazı cezaevlerinde elde etmiş oldukları beş başarılıardan da umutlanarak bulundugumuz cezaevinde ilk etapta tek tip elbiselerin uygulanması gündeme getirildi. Buna karşı, devrimci siyasi hareketlerin tavrı ne pahasına olursa olsun direnmekti. Cezaevinde mücadelenin temelini kitlesel mücadele oluşturduğundan dolayı, yapılacak saldırılara işkencelere ve baskılara karşı kitleye doğru önderlik yapılması ve kitlenin duyarlığını korunması için her siyasi hareket kendi tabanı arasında yoğun çalışma yürüterek hazırlamıştı. İlk direniş fiziki direnişle başlayacak ve amaç uygulamayı kabul etmemekti. Fiziki direnişle başlanmazsa, ondan sonra açlık grevi ve ölüm orucu gündeme gelecekti. Ve böylece mücadele başladı. Şubat ayları başlarında faşist idarecilerin tek tip elbise giyeceksiniz direktiflerine karşılık, şu cevap verildi. "Biz devrimciziz, sizin devletiniz bizim sınıf düşmanımızdır. Bizler devletinizi yıkmak için yola çıktık ve sonuçta sizin ellenizde düşük, ama burada da size karşı mücadelemez devam edecektir. Bizler hâkimizin temsilcileri olarak buralarda bulunmaktayız. Böyle şerefli bir dava için burada bulunmak ve gerekirse seve seve ölüm gitmek kadar yüce bir şey olamaz. Bir gün işte bu uygulama siyasi bir cinayetidir. Cezaevi idaresinin ve efendilerin-

nin bizleri teslim alıp ihanete zorlamak, toplumdan soyutlayıp birer uysal köleler haline getirmek için askerleştirme ve robotlaştırma girişimlerine karşı mücadele edeceğiz. Bu devrimci onurumuzu ayaklar altına alıp, bizi Kemalisteştmek için başlatmış olduğunuz bir uygulamadır. Bundan dolayı elbise giymeyeceğiz ve hiç bir kurauymayacağız." Bizler tarafından verilen bu cevap üzerine 9 Şubat 1984 tarihinde komando bölüğü önderliğinde dört beş bin askerle, eşolu, sopalı, tekmelî, yumruklu ve her türlü insanlık dışı işkence yöntemleriyle saldırıya geçtiler. Tutukluların koğuşlarına sis bombaları atıldı. Zora dışanya çıkarılan elbiseleri parçalandı, yırtıldı. Onlarca tutuklu bu vahşice işkenceler sonucu yaralandı. Fakat boyun eğilmedi direniş sürdürdü. Slogan atılıp, konuşmalar yapılarak, devrimci direniş zindanlarda yaşatılmasının en güzel örneklerinden biri verildi. Böylelikle tek tip elbise uygulamalarına karşı direniş başlatılmış oldu. Faşist idare işkencelerin yanı sıra, tutukluların yaşamalarını sürdürmeleri için gerekli olan bir dizi ihtiyacı ya tamamen kesti, veya kısıtladı. Havalandırma, kantinden alış veriş yasaklandı, koğuş kapıları kapatıldı. 20 kişilik koğuşlara 30 kişi doldurularak yemek ve tuvalet ihtiyacının bir arada görüldüğü koğuşlarda bir atlet ve kilotla kişi dondurucu soğuk günde hastalığa ve ölüme terk edildik. Birinci operasyondan yeniliği alan generaler çetesи, 21 Şubat 1984 tarihinde komandolarını göndererek aynı işkence ve vahşetlerini tekrar sürdürdüler. Elbise giyenler bir noluya götürüldüler. Direnenler ise iki noluda toplandılar. İki nolu ve üç noluda direnen devrimciler bütün uygulamalara karşılık elbise giymediler. İki üç ay böyle devam etti. Bu defa yeni ve daha değişik bir yıldırma ve imha politikasını gündeme getirdiler. Cezaevleri arasında ayarlaması adı altında iki noluda 15 kişi (8 kişi TKP/ML'den, 5 kişi Dev-Sol'dan, birer kişide PKK, Kawa, ve Dev-Yol'dan) bir noluya faşistlerin içerisinde götürüldü, savunmasız, çaresiz bir biçimde zora konuldu. Amaçları faşistlerle alde arıda, kuzenin işkanasına ve başba-

**AJAN CEMAL ERTÜRK'ÜN
ÖLÜMLE CEZALANDIRILMASINDAN SONRA;**

faşist Türk ordusunun Mazgirt halkına uyguladığı zulüm

Faşist cunta genel olarak Türkiye çapında, gerekse Kürdistan'ın bir parçası olan Dersim'de baskı, işkence ve katillerlarına devam etmektedir. Faşist cuntanın başı olan Kenan Evren başa geldiğinin ilk günlerinde verdiği beyanatlarında "anarşî ve terör" odaklanının kökünil kaziyacağını", "yurta huzur ve süküneti" sağlayacağını, başı olan emperyalistlere ve özellikle de ABD'ye söz vermektedir. Yani Türkiye'de, Türkiye-Kürdistan'ındaki sınıf mücadeleini durdurup, doğazlayacağını ve halka önderlik eden devrimci-demokrat, komünist gibi "yok" edeceğini, çeşitli konuşmalarında dile getirmektedir. Buńu başaramayan faşist cunta, sınıf mücadeleşinin yalnız Türkiye'ye has olmadığını anladı. Çeşitli konuşmalarda bu gerçeki dile getirerek, kendisini ve babalarını teselli etmeye çalışmaktadır.

Faşist cunta, 4 yıla yaklaşık bir icraat sürdürmesine rağmen, Dersim'deki sınıf mücadeleşini istediği biçimde bastıramadı. Yöre halkın yoksal ve Kürt olması, sınıfal ve milli bir baskıyı katmerli olarak görmesine rağmen, devrimciliere ve partimize verdiği destegi kesmedi ve kesmeyecek. Halkınıza iyi tanıyanlar, onların kolay kolay zafimlere, haksızlara teslim olmayacağı, boyun eğmeyeceğini çok iyi bilir.

Cunta generalleri! Dersim'e Bolu ve Kayseri komando alayı ve tugaylarını getirdiniz olsadı. Dersim'e komando alayıını ve birliklerini yerleştirdiniz olsadı. Yaptığınız yeni yeni işgallerle umduğunuzu bulamayınca, "kaleyi içten fethetme" taktığını geliştirerek, ajan ve muhibbör örgütlemesine hız verdiniz. Ve bu taktığınızda kılıçumsunmeyecek biçimde başarılı çıkmazna rağmen, umduğunuzu bulmadınız. Partimizin inatçı savasımı bu taktığınızda boş çıkararak, önemli darbelerle bu ağı ezdı. Ama bakalım faşist generaler çetesinin tıbbi tıbbi dahi daha çekti. TKP/ML-TİKKO savaşçıları ojan olan CEMAL ERTÜRK'ü defalarca uyardı, ajanlık ve devlete olan bağlı-

lığından vaz geçmediği için, sonunda imha ettiler. Gebertilmeden önce, tehlkeyi sezən CEMAL ERTÜRK, Partimize destek veren ailelerin listesini yaparak devlete vermişti. İmhasından sonra bunu fırsat bilen faşist ordu güçleri, Mazgirt halkına karşı azgınca saldırya geçtiler. Yörede en iyi ajanlarını kaybetmenin verdiği acıyla daha da saldırganlaşmıştır. Ajan CEMAL ERTÜRK'ün cenaze törenine Sıkıyönetim Komutanı, Tunceli Valisi, Alay Komutanı, Yerel Kuvvet Komutanlarının katılıması, onun devletle ilişkisinin niteliğinin en açık göstergesidir. Nitelikim, mezarı başında sıkıyönetim komutanının çeşitli demogojik açıklamalarla birlikte "üzüntüsünü" belirtmiştir. Göz yaşı döken binbaşilar, "Cemal Ağa'yı 30 askerme değiştirmem" diyen yüzbaşalar olmuştur. Ki bu Mazgirt Jandarma Bölük Komutanı Rasim Çelik Bilek'tir. Aynı yüzbaşı, İlçe içinde nara atarak, "Cemal Ağa'yı vuracaklarına beni vursunlar" demiştir.

Yöre ajanlarına yön veren, devrimcilerin işkencenelerde daha fazla işkence görmesine sebep olan CEMAL ERTÜRK'ün gebertilmesini elbette düşman kuvvetleri basit operasyonlarla geçistirmeyeceklerdi. Nitelikim imha sıyla birlikte, Mazgirt-Nazimiye-Karakoçan-Tunceli askeri kuvvetleri operasyonları koordinell olarak 30-12-1983'te başıdilar. 400'e yaklaşık gidişin katıldığı operasyonda, en stratejik yerler ele geçirildi. Savaşçılarımızın yakalanmasına ve imhasına çalışıldı. Ancak, savaşçılarımızın ustalıkları sonucu, gittikleri her yerde boş çıktılar, umduklarını bulamayınca azgınlaşan faşist kuvvetler köylüler olmadık hakaretler, baskular uyguladılar. Bu operasyon yaklaşık 2 ay sürdü.

Somut olarak, sunları özetleyebilidiz; Olay akşamı Mazgirt Xazmkeğ (Alanyazı) köyü çevrelerken, yaşlı amcalar falakaya çekiliyor. Genç bacı ve ahalere en aşağılık küfürler yapılmıyor. 13-14-18 yaşlarındaki çocuk ve gençler işkenceye alınsarak elektrik verili-

yor. Daha sonra, Tunceli Sıhenk İşkencehanesinde 10 gün göz altına alınıyor. Faşist Türk ordusu, Türk şəhərinizminin en bariz örneklerinden biri içinde bu köyde yaşayan Ermeni milliyetindeki yoksullara karşı göstermiştir. Her operasyonda, hemen hemen nasihi alan bu köy bu defada en keşbu baskılara maruz kalmıştır. Cumhur sözcüleri, İstanbul Ermeni Patriği sadık usaklılarının tıbbi yalan açıklamalarını tersine, Türkiye'nin diğer ajanlarını olduğu gibi, buradaki Ermeni emekçilerle en azlı milli baskı uyguluyor. Yine Demirkoruk ilanlı mezarlarında mezar halkın köy meydanına toplayıcı Mazgirt faşist yüzbaşısı, yaşlı amcaların falakaya çekmiş ve 65 yaşındaki bir amcayı soyundurarak, milliyet kontrollü yapmıştır. İhtiyaç amcaya hakaret ettiği gibi, gençleri falakaya çekerek hastahanelik etmiştir.

Gümüşgün (Geban)'de ise CEMAL ERTÜRK tarafından önceden listeye alınan aileler işkenceye alınsarak, 60 yaşındaki bir amcanın elleri patlatılmıştır.

Reş Mezra köyünün çeşitli mezarlarında, halktan insanlar işkenceye alınsarak, ihbarcılığa zorlanmıştır.

Önerici (Harsba) köyü ve mezarlarında birçok aileye işkence yapılmış, bazı ailelerin köpekleri vurulmuştur. Bereç (Dallibel) köy ve mezarlarında halktan insanlar dövülmüş, davar çobanları soyundurularak manyetoyla elektrik verilmiştir. Faşist cunta, artık yerlekik işkenceler yanında, sırında manyetosu köylerde işkenceye giden işkencelerde yetişmiştir. Aynı köyde 60 yaşında bir amcaya elektrik verilmiştir. Falakaya yatırılmış ve mezarına çop sokulmuştur. Bununla yetinemeyen faşist ordu mensupları, ev halkın köpeklerini kurşuna dizmiş, ve bu ailenin köpek beslemesi yasaklanmıştır. Gerekçe olarak ise, "köpekler devrimciliere haber veriyor" anlayışıdır.

Kuşhane köyünde, köy muhtarın ve genç bacılar dövüllüyor. Köy muhtarının mühipleri alımıyor. Ve köy muhtarı ihbarcılığa zorlanıyor.

Ataçınar (Veliyan) köy ve mezarlarında aktif görev alan Darikent (Mahundu) nahiyesi karakol komutanı Ast. Sb. Çavuş Salih Avcı en kötü biçimde köylileri ezerek, komutanlarının gözüne girmeye çalışmıştır. Derik mezarında 45-50 yaşlarındaki bir anayı döverek, hakaret etmiştir. Yine davat çobanlarını yakalayarak, elektrik verilmiş ve falakaya yatırılmıştır. Dere Ziyaret mezarlarında genç bacılar ve yaşlı amcalar yere çalınarak falakaya yatırılmış, qıgnenmiştir. En adire hakaret-

Demokratik Halk Devrimi ve Sınıfsız toplum yaratma mücadeleümüzde Şehit Düşen Yoldaşlarımızi Anıyoruz

Cemil Oka

27 Ağustos 1977'de düşman güçler, Partimiz TKP/ML'nin üyesi ve Ordumuz TİKKO'nun gözüpek, seçkin komutanı CEMİL OKA yoldaşın yaralı vaziyette tedavi olduğu İstanbul Gazi-tepe'deki evi kuşatmışlardı.

CEMİL OKA yoldaş, son olarak katıldığı Okmeydanı'ndaki bir kamulaştırma eylemi sonrasında polisle girdiği çatışmada yaralandı, fakat yaralı olmasına rağmen, polis çemberini yarışır ve paralarla birlikte izini kaybetmekten kaçmayı başarmıştı.

CEMİL yoldaşın kaldığı evi tespit eden ve başlığında Uğur Gür ve Mete Altan gibi faşistlerin bulunduğu hukum swif güçleri yoldaşa "tezur ol" çağrısında bulundu.

CEMİL yaralı olmasına rağmen, soğukkanlı bir şekilde silahını son bir kez daha kavrayarak, Partimizin genelkese direniş çizgisini hayatı geçirecek, düşmana ateşle cevap vermeye başladı. Uzerine çelik yeleklerle gelen düşmanın siren çatışmadı, Uğur Gür ihtişinde yaralamayı başaran CEMİL, kendiside tekrar yaralar aldı ve içeriye üşünen leş kargaları yoldaşımızı kahpece katlettiler.

CEMİL OKA yoldaş bir general çocuğu olup, 12 Eylül'le birlikte Elazığ, Malatya, Bingöl, Tunceli ve Muş illeri sıklıkla komutanlığı yapan, faşist MİT generali Nazif Oka'nın oğludur.

Daha genç yaşlarda Partimize sempatisi duyan yoldaş, ailesinin gerici zorlamalarına boyun eğmedi. O, babası gibi faşist devlete gönüllü hizmet yeri, haika, devrime hizmet olan Partimizin şerefli ve onurlu mücadele yolunu tercih etti.

O, ilk kez çevresini kuşatan burjuvazinin tüm "nimetlerini" elinin tersiyle bir yana itmiş, içinde bulunduğu yoz çemberi yararak, evini terkedip, can bedeli örnek bir mücadeleye atıldı. Bundan böyle CEMİL artık jandarma ve polis çemberlerini büyük bir ustalıkla tek tek yarmayı başaracaktı.

Üstün erdemleri ve kavrayılarıyla kısa sürede öne çıkan yoldaş, özellikle askeri konularda daha fazla yetkinleşmişti. Yiğit, cesur ve inançlı olan CEMİL yoldaş, Partimiz kararları doğrultusunda kamultraşturma eylemlerine ve yine ORHAN BAKIR yoldaşın kaçırılması dahil, birçok haik düşmanın cezalandırılması gibi askeri eylemlerde yer aldı ve bu eylemleri yönetti.

O, şimdi profeter kararlığının, millî tarihî kızıl bir meşalesi olarak Partimizin bayraklarında, Ordumuzun sancaklarında ilelibet parıldıyor ve gerilla yoldaşlara yol gösteriyor.

Şehit düşüşünün 7. yılında CEMİL OKA yoldaş anarken; O'nun kararlığının ve erdemlerini kandırımıza rehber olalım.

S. Bayoğlu

Tuzla'da bildiri dağıtmaya çıkan faşist bir grup, bir kahvede kendilerine karşı çıkan ve içerisinde SİRMA BAYOĞLU yoldaşımızda bulunduğu kitleye silahlı saldırıda bulundular. Partimizin bir同情者 olan Sırma yoldaş, ağabeyini kurtarmak için çalışırken 14 Ağustos 1978'de şehit düştü.

SİRMA BAYOĞLU yoldaşımız Partimizin Tuzla'da düzenlediği görkemli bir cenaze töreniyle aramızda aynıydı. Yoldaşın cenaze töreni kordonunun resmi ilter ve mavi berillerce çemberle alınması, düşmanın ölülenimizden ne kadar korktuğunu bir delaietiyydi. Ne var ki, korkunun eclef sayfası yoktur. Er geç Partimiz ve Ordumuz savaşçularının kızıl kurşunları onları yerle bir etmeye muzaffer olacaktır.

Yoldaş SİRMA BAYOĞLU, MERAL YAKAR'ın Önder İBRAHİM KAYPAKKAYA'ların şanlı mücadele yolunu seçerek, emekçi kadınlarla, genç kızlarına ve gelinlerine öncük olacak.

H. Kılıç

Partimiz TKP/ML'nin örgütSEL faaliyetlerini yürüten silahlı bir grubumuz, 20 Ağustos 1983 gecesi Pülümürün Sampaşa, Karaderbent köyüne girmiştir.

bu grup üyelerinden HÜSEYİN KILIĞ yoldaş, elindeki tambura silahla, kendisine saldıran köy köpeklerine karşı kendini savunmaya çabalarken, emniyet mandası açık olan silahını saldırdı; anda, silah ateş alınış ve tek kurşuna yaralanmıştır.

Olay haber edildikten sonra, Pülmür sağlık ocağına kaldırılan yoldaş, yaklaşık 15 saat sonra işkeneciyelikle kılledildi. O, genç ve tecrübesiz olmasına rağmen, Önder İBRAHİM'in açtığı "vip Sir vermeme" ilkesini kararlıca yerine getirdi.

1964 yılında Tunceli'nin Zağge köyünde yoksul bir köylü çocuğu olarak dünyaya gelen HÜSEYİN yoldaş, Partimizin dırırist, alçak gönüllü örgütü bir sempatizanydı. Yoksulluk yüzünden ancak ilkokulu bitirebilen yoldaş, Partimiz nezdinde devrimci mücadeleye attı.

O, bu mücadelede içerisinde faşist orduya görev yapmayı reddederek, Nisan 1983'de profesyonel olarak gezinci çalışmaya katıldı.

İkinci kısa onurlu yaşamının ve işkenecisi yarattığı kızıl direniş çizgisile kızıl bir fener gibi yanıyor, yaşıyor şimdilerde Partimizin mücadeledeinde.

K. Sultan

19 Ağustos 1980'de faşist köpeklere 27 bacak darbesiyle kılledilen KATİP SALTAN yoldaş, Almanya'da ilticacı olarak çalışıyordu.

O, yurtdışına çıkışından kısa bir süre sonra iltica etmenin kurtuluş olduğunu görerek, Partimizin yurtdışındaki faaliyetlerine katıldı.

O, bu mücadelede içerisinde yurtdışında bulunan işçilerle, emekçilere devrimin propagandasını yapıyor, kurtuluşun DHD'den geçeceğini israrla anlatıyordu. Elbette ki O'nun yürüttüğü mücadeledeye destek olanların yanında, sindsice tuzak hazırlama peşinde olan ilerdeydi. Nitelikle 19 Ağustos'ta KATİP SALTAN yoldaş alçakça katıldı. Olay, B. Alman emperyalistleri tarafından zamanla küflendirildi.

KATİP SALTAN yoldaş, Almanyanın Aachen kentinde yapılan görkemli bir yürüyüşle memleketine uğurlandı.

Partimiz ve uluslararası proletarya gönüllü kızıl mücadeleinin işğunda tüm haksaçılıklara son verecek, şehitlerinin anısını sürekli yaşatacaktır.

Mazgirt halkına uygulanan...

Başta狂 Syf: 23'de

lerde bulunmuştur. Bir teyzede bir bacının saçları birbirine bağlı olarak düşmüştür. Bumuna yetinemeyen faşist köpekler, köylülerin köpeğini vurmuşlardır. Arada bir tavuklu kekme etmişlerdir.

Akdeniz (Fats) köyünde yaşlı analar, genç bacılar, amcalar toplayarak, suakaya çekilmişler ve en aşağıda hakaretler etmişlerdir.

Gecitveren, Kirvi, Kavaklıpe, Lemik, ve şu an hatırlamadığımız köy ve mezarlarda operasyonlar yapılmış, halka kan kusturulmuştur.

Sutlanında Manyeto taşıyan faşist güçler, yoldan geçen yolcudan, Davay çobanına kadar elektrik vererek, işkenmeye maruz bırakılmışlardır.

Faşist komutanlar, operasyonda genç bacıları aynı odalara kapatıp, 1-2 saat sorgulama maskesiyle sarkuntulk etmişlerdir. Köylü bacılar utandıklarından çok acı bu durumu açıklamamaktadır. Ayrıca bu bacılar, tutuklanmamak için, faşist komutanlara aktif karşı çıkmıyorlar ya da çok az yapıyor. Diğer alanlarda olduğu gibi, burada da faşist güçler o eskimış politikalarını böl-parçala-yonet politikasını uygulamaya koymular. Oldırılan ajanın Xiran aşiretinden olmasından dolayı, bu aşiretin gericilerinde yanlarına alarak, aşiretçiliği körkulediler. Küsmi başarılar elde eden faşist güçler, amları varamadılar. Partimiz bu "aşiret" e mensup emekçilere destekini sırgemedi. Aşiret çelişkisini kullanarak faşist komutanlar, ajan örgütlemesine hız verdiler ve aşiret gericilerini, seferber ettiler. Ancak, emekçi köylülerden aldığı ters cevaplarla, durumları yere sürdü, sürülecektir.

Büyük bir biçimde aşiret çelişkisini kınamışlardan hesap sorulacağı bilinmemelidir. Çünkü, onlar bu tavsiyayla, devime karşı, karşı-devrim sahnesinde pozisyon atıyorlardı. Bunları burada bir kez daha uyardık. Cenazesine katılan sırıtlı.

Elazığ askeri

Başta狂 Syf: 25'de

larla yıkırma ve batta kekme etmekti. Arkadaşlarının abnasına karşılık direniş geçti. Komandolar koğuşlarını basarak, zorda alıp götürdüler. Faşistlerin koğuşuna götürülen arkadaşlar oraya varınca açlık grevine başlamışlar. Açlık grevinin talebi olurken, halkın kanına elini boyayan faşistler bir arada kalamayacaklarını açıklamışlardır. Biz, yanı İki nolu açlık grevi haberini ancak 6. gün alabili-

netim komutanı, vali, alay komutanı, Cemal Ağa'nın suçsuz olduğunu, İhbarcı olsaydı, ona pasaport verip, yurdunu yoldanıksı, bu ve benzeri sözlerle İhbarcılara güven vermeye çahırmıştır. Cemal Ağa değişikliği, kendi önerisi Üçüncü konuşmaya giden yakalatmaya çahıran? Cemal Ağa değişimi diye evinin etrafında asker bekleten? Cemal Ağa değişimi diye Tunçeli alayına gidiip, siyah isteyen ve kaldı ki, siz faşist ordu meşrupları, şimdide kadar kimi koruyabildiniz. Bakır Ağayı koruya bildiniz mi? Ali Ekber Ağayı koruyabildiniz mi? Yine İsmail Dinçer'i koruya bildiniz mi Cemal Ağayı koruyabilesiniz. Amaç İhbarcılara güven vererek, faydalananmaktır. Ajanlar! Bundan vanççı Partimize teslim olun. Yaptığınız pişikleri açılayın, yoksa sizin sonunuz Cemal Ağanız sonu olacaktır. Bu böyle biline. Cemal ağa ilk değil, sonda olmayacağı. Sana gelince faşist yüzbaşı; Rasim Çelik Bilek; Bir gün senin de kapını çalacağız, Urfa'da devrimciler kurşunladılar ama kurtuldun. Bu sefer kurtulamayacaksın. Bu, halkın horozlarını kesip yemeye benzemez. Yine halkın ahn teriley biriktirdiği üç beş kuruşu alıp, keyfine bakmaya benzemez. Yine nişbet olarak adığınız kasıtları raka ya benzemez. Mutlak birgün senin de burunuzdan getireceğiz. Bunu böyle bilesin faşist yüzbaşı.

Dünyanın çeşitli ülkelerinde olduğu gibi, ülkemizin genelinde ve Dersim'in önde gelende uygulanan baskı ve terörle, halkın sindirme politikası boşu çıkaracaktır. Emekçi halkın zalimlere karşı baş kaldıracağı gün o kadar geç olmayacaktır.

-KAHROL SUN İŞKENCECI, TERÖRİST FAŞİST TÜRK ORDUSU!

-HİÇBİR İŞKENCECI VE ZALIM CEZASIZ KALMAYACAKTIR!

dik. Kitlevi olarak bizde arkadaşlarımızın faşistlerin koğusundan alınması ve eski ekonomik ve sosyal haklarını ve devletini, yaşamları koşullarının düzeltmesi, işkenecilerin kaldırılması talepleriyle açlık grevine başladık. 3 no.lu arkadaşılarında açlık grevinin haberini 4 gün sonra almışlar ve onlarda aynı taleplerle 26 Mayıs 1984 tarihinde açlık grevine başladilar. Bir no.lu Devamı Syf: 26'da

Devrimci - demokrat kamuoyuna

Faşist cuntanın iş başına gelmesiyle birlikte, Türkiye cezaevlerinde azınlıklaştıktan sonra baskı, zulüm ve teröri protesto etmek, tutukluların yaşamlarında kısmide olsa düzeltme sağlamak, tutuklulara siyasi tutuklu muamelesi yapılmasını, savunma hakkının kısıtlanmamasını ve genel bir affin çıkışını istemiyle İstanbul cezaevlerinde başlatılan açlık grevi ve ölüm orucu mücadelelerinde yığıt devrim savaşçısı TİKB önderlerinden MEHMET FATİH ÖKTULMUS, Dev-Sol önder kadrolarından HAYDAR BAŞBAĞ, Dev-Sol militanı ABDALLAH MERAL ve HALİL TELÇİ girişikleri opurlu kavgada şehit düştüler.

11 Nisan tarihinde başlayan bu direnişin amacını sizlere uzun uzun anlatmaya gereksiz bulunuyoruz. Çünkü Türkiye cezaevlerinde uygulanan ve uygulanmaya çalışılan insanlık dışı yaptırımlar artık herkes tarafından biliniyor ve faşist devlette bunu gizlemiyor. Nitelikle bu dört yığıt devrimcinin ölümü hakim siniflar tarafından kamuoyuna duyularak, onların amaçları sızalanmak zorunda kalılmıştır. Bütün çaplı malzemelere rağmen, açıklamak zorunda kaldıkları talepler uğrına, özellikle 12 Eylül Türkiye'sindeki bir dizi cezaevlerinde can bedeli mücadeleler veriliyor. İzmir Şirinyer ve Buca cezaevlerinde 5 Mayıs 1984 tarihinde başlayan açlık grevi, 39 gün sürmüştür. Gene Turgut Özal Elazığ cezaevlerinde yapılmakta olan açlık grevinden dolayı iki kişinin hastaneye kaldırıldığı açıkladı.

Faşist cunta bütün bu taleplerin kanun dışı ve kabul edilemez olduğunu söylüyor. İkinci yapımamasını söylemek kanun dışı mı? Savunma hakkının kısıtlanmamasını istemek kanun dışı mı? Avukatlarla görüşmenin dinlenmemesini savunmak kanun dışı mı? Piyasada yasal olarak satılan dergi, kitap ve gazeteleri okumak kanun dışı mı? Radyo dinlemek, televizyon seyretmek, kanun dışı mı? Aslında bu taleplerin hiç biri ne kanun dışı ne de kabul edilemez. Fakat faşist devlet bir çırıpta kendi koydukları kanunları çiğnerek, bu talepleri kanun dışı ilen edip göstermelik demokrasi maskesine pervasızca bir tekme daha vuruyor.

Aldığımız haberlere göre, ölüm orucuna giden devrimci tutukluların dördünün ölmesi ve 15 kişinin ölümle yüz yüze olması sonucu, İstanbul cezaevlerinde bulunan tutukluların büyük bir çoğunluğu açlık grevine başlamıştır. Gördinen olsun ki, devrimci tutuklular taleplerinin kabul edilmesi noktasında ne gerekiyorsa onu yapmadı kararlıdırlar. Bu durumda biz tutuklu yakınlarına ve bütün demokrat-devrimcilerle büyük görevler diliyor. Bu görevlerin başında gelense, ne paçavra olursa olsun, tüm halkın yararına kumak için gözlerini kırpmadan hayatlarını verebilen özgürlük savaşçılarını kavutsız şartsız desteklemektir. Fakat sadece istem temelinde

bir destek yetmez. Bu istemi somut eylemlerle dile getirmek sorumluluğumu varıdır. Bunun için tutuklu yakınları ve bütün devrimciler olarak cezaevlerinin önünden ayrılmayayım. Çeşitli biçimlerde protesto gösterileri düzenleyelim, aramızda komiteler ve heyetler oluşturarak, Millet Meclisi başkanlığına, Başbakanlığa ve Cumhurbaşkanlığına bizzat müraciatta bulunalım. Bütün mercilere protesto telgrafları, mektuplar yazalım. Greve desteklemek için imza kampanyaları sürdürülüm: unutmayayım ki, onların mücadeleleri bizlerin desteğini aldığı ölçüde başarıya ulaşabilir.

Yedinci Partimiz TKP/ML'nin ölüm orucu karşısında yaptığı tezahürde açıklamak istiyoruz. Sizlerinde yakından bildiğiniz gibi, Partimiz davasında yargılanan yoldaşlarımız, bugüne kadar cezaevlerinde yürütülen mücadelenin en başında yer almış, erişilmez kahramanlık örnekleri vermişlerdir. Bunu uzun uzun anlatmaya gerek yok. Fakat 11 Nisan'da yalnızca TİKB ve Dev-Sol tarafından başlatılan ölüm orucu karşısında Partimiz TKP/ML'nin tavrı şöyle olmuştur. Yoldaşlarımız ölüm orucuna karşı olmadıklarını, fakat bu mücadele biçimini için hem cezaevinde hem de dışarıda iyi bir örgütlenmeye ihtiyaç olduğunu: bundan hareketle gerekli hazırlıklar tamamlandıktan sonra ölüm orucuna başlanması gerektiğini savunmuşlardır. Buna karşılık Dev-Sol ve TİKB aceleci bir tavır grevi başlatmışlardır. Buna rağmen, yoldaşlarımız ve diğer devrimciler ölüm orucunu destekleme amacıyla bir haftalık süreyle açlık grevine gitmişlerdir.

Hal böyleyken, TİKB dağıttığı bildiride Partimiz ve diğer devrimciler bir lokma ekmeğin burjuvazinin önünde diz çökmekle, "domuz gibi tıkinmakla", "ihanetle" suçluyor. Bütün devrimciler arasında önce, böyle bir tavırın küçük-burjuvazının ruh halinin tipik bir örneği olduğunu belirtelim. Ayrıca, böyle bir dili devrimciler arasında kullanılmasına kesinlikle karşı çıkmıyoruz. Bu tavır, bütün devrimciler arasındaki eylem birliğine zarar veriyor. Ve tutuklular arasında çelişkiye yol açıyor. Arkadaşlara önerimiz, bu olumsuz tavırlarını bir an önce düzeltmeleri ve daha oigun hareket etmeleridir.

-ÖZGURLUK MAHKÜMLARI HER TÜRLÜ ENGELİ AŞARAK TALEPLERİNİ ELDE EDECEKLERDİR !

-BUTUN GÜCUMÜZLE ÖZGURLUK SAVAŞÇILARINI DESTEKLEYELİM !

-KIRIL SIN ZİNCİR, YIKIL SIN DUVAR, GENEL AF !

25.6.1984

TKP/ML İl Komitesi

ELAZIĞ ASKERİ....

Başta狂 Syf. 25'de

Faşistlerin içindeki arkadaşlarından 5 kişi elbise giyerek aşağıda elbise giyen devrimcilerin içine indiler. Bir noluğu açlık grevinin ölüm orucuna dönüştürüldüğü aşamada, yani açlık grevinin 21. gününde faşist idare dize geldi ve arkadaşlar tekrar faşistlerin içinden alınarak eski koğuşlarına getirildiler. Ve eski tüm haklar uzun mücadeler sonucu tekrar alındı.

Tüm direniş ve mücadeler, başta

zere, Dev-Sol, PKK ve diğer siyasi hizbelerin katıldığı.

Elazığ askeri cezaevlerindeki Öğrili Mahkumlarının aylarca siren direniş ve mücadeleri dışında da geniş yankı uyandırdı. Başta tutuklu siyasetçiler olmak üzere, geniş kesimlerin desteği aldı. Direniş ve mücadeleri ürün olarak gözlemevi çalışan faşist cunta ve Özal hukümeti, direniş ve mücadele geniş kamuoyuna mal olunca, hizmet başkanı Özal Elazığ askeri cezaevinde dire-

nin olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Elazığ askeri cezaevinde aylarca siren yüklüce mücadele bir kez daha göstermiştir ki, tüm olağanlıklar sahip olan, çok güçlü gibi gözüken düşman en zor şartlarda bile devrimci inançlarından başka hiç bir stithayı olmayan devrimciler tarafından yenilebilir. Elazığ askeri cezaevinde devrimci ortru koruma mücadeleri yürüten Özgürlik Mahkumları bu görevi bir kez daha ispatlamışlardır.

Yenilgi ve zafer

Baştafta Sayf: 13'de

uygun olarak yürüttükten sonra, yenmemesi için sebep yoktur; işte yenilgiler, halkın gerçeki kavramasına, ona uyduşluğunesine ve hareket etmesine iman eder." (Seçme Yazilar, sf. 374 475)

İçinde barındırdığı derin ve dialektik bilimsel anlamı hemiz yeterince kavrayamadığımız açık olan bu sözler, içinde bulunan yeniliği yıllarında, gerek Partimiz açısından gerekse proletер dünya devrimi açısından paha biçilemez bir hazine değerindedir. Biz ülkemiz devrimci ve komünist hareketinin bu 2. ağır yenilgisine bu bilimsel düşüşünden yaklaşmalı ve onun içeriği taşıdığı zafer tohumlarını görmeliyiz.

Türkiye devrimi, son 15-20 yıl içinde çok büyük gelişme ve değişimelere tanık oldu. Binlerce yurtsever, devrimci, demokrat, komünist, işçi, köylü, memur, genç kızın kanınan oluk oluk topraga aktığı; onlarcaının idam sehpalarında sallandırıldığı; yüzlercesinin işkence tezgahlarında katledildiği; onbinlercesinin zindanlara doldurulduğu; insanlık dışı en ağır baskı ve eziyetlere maruz bırakıldığı; Viranşehir, Maraş, M. v. gibi onlarca kanlı provakasyonun tezgahlandığı; 15-16 Haziran, Çorum, Tarsus v. gibi şanlı mücadele destanlarının yaşandığı; dahası, ideolo-

ji-siyasi saflaşmanın 50-60 grup ve parti doğuracak kadar derinlereindi bir ülkede, bütün bu olup bitenler elbetteki boş gidemez ve bir kalem darbesiyle silinmez.

Türkiye devrimi dalgalar halinde ve sıçramalar yaparak gelişiyor...

1960-70 arası yükselen 1. dalga ve ardından gelen 1971-73 geri çekilme ve yeniliği yılları, orta burjuva reformuzminin ve revizyonizminin Türkiye devrimi üzerindeki 50 yıllık saltanatını yaktı ve ülkemiz toprağında genç bir komünist hareketin filizlenmesinin yolunu açtı.

1974-79 arası yükselen ve ikinciini genişlik ve derinlik olarak geçen 2. dalga ve ardından gelen geri çekilme ve yeniliği yılları ise, küçük burjuva devrimciliğinin çemberinin kırılıp, Türkiye devrimi üzerinde sağlam ve süreklilığı sağlanmış bir komünist önderliği tesis etmenin şartlarını hazırlamış, onu vazgeçilmez bir zorunluluk haline getirmiştir.

Yeniliği yılarnın korkunc değişmeni, teori ve pratigiyle hayatın gerisinde kalan küçük burjuva devrimciliğini adeta öğütüyor.

Kan-can pahasına edinilmiş on yılın ırınrı bunca tecrübe, bunca birlik, bunca acı deney, şimdi için için komünist bilincin gürül gürül fışkırmaya-

sunan, öncekilerden çok daha derin ve geniş boyutlu 3. bir dalganın yükselmesinin ve ileriye doğru güçlü bir sıçrama yapılması objektif ve subjektif şartlarını hazırlıyor.

Biz, ülkemiz devriminin uluslararası bir önemine haiz bu özgül karakterini görmeli, öncekile kendi kendimizle amansız bir hesaplaşma içine girek, çocukların ve amatörlik dönemimizi geride bırakmalı, ileriye doğru güçlü bir sıçrama yapmanın mücadeleşine girişmeliyiz.

Gerek enternasyonalın Türkiye parçasını başarıyla inşa etmemiz, gerekse uluslararası düzeydeki enternasyonal görevlerimizi adımıza layık şekilde yerine getirebilmemiz, hatta kelimenin gerçek anlamıyla dünyaya komünizm tohumları ekmemiz buna bağlıdır.

Bu görevi yerine getirebilir miyiz? Evet getirebiliriz! Birincisi bunun için önemli bir tecrübe birliğimize sahibiz, ikincisi Marksizm-Leninizm gibi şartsız bir yol gösterici pusulamız var. Eğer tecrübelimizi doğru bir biçimde özetler, Marksizm-Leninizm silahını yaratıcı bir tarzda kullanabilirsek, çözümeyeceğimiz hiç bir sorun aşamaya eagueziz hiç bir engel olamaz!

NKP delegasyonu ile

Baştafta Sayf: 3'de

bizim üzerimizde de etkisi oldu ve silahlı mücadele yürütümedik. 1960'da tüm iktidar kralın elinde olduğu sırada,

Ali mücadeleyi başlatmayı düşünüyorduk, fakat tutuklanıp içeri düşüp, 4. kongreden sonra, bu sorun hakkındaki politikamızı formüle etmeye başladık. Sıradı bu konudaki ana politikamız, silahlı örgütümüzü güçlendirmek, savaşçı grupları kurmaktır. Bunu silahlı mücadele ilan etmek şekilde değil, kitle mücadeleşinin bir parçası olarak yapacağız. Sündan birkaç yıl önce, bir yere yürüttüğümüz silahlı mücadele açığa çıktı, 12 yolda öldürdildi ve bir il bölgemizi kaybettik.

Parti örgütlenmemiz illegaldır. Nepal'e yakın olan Hindistan köylerinden geniş ölçüde yararlanmaktadır. Gazelemiz Hindistan'da basılı Nepal'e gönderiliyor. Merkez Komitesi Nepal'dedir. Bazı yoldaşlar açıktan fasilitet yürütmektedirler. Kitle örgütlerimiz var,

çoğu yeritindadır. Kitle örgütlerimizin içinde, 40 senedir glicini koruyan ve Nepal'deki siyasi hayat içinde önemli bir rol oynayan öğrenci örgütümüz, nüfusun % 1'ini barınduran işçi örgütümüz, köylü örgütümüz ve kadınlar örgütümüz var. Kadın kadrolarımızın sayısı fazla yüksek değil. Hindistan'a nazarın bu konuda daha elverişli şartlara sahibiz (Hindistan'da kadınlar hep içerde kapalı tutulurlar), yine de saflarımızda kadınlar azdır. Ayrıca kültürel cephede de bir kitle örgütümüz var; tiyatro, şarkı vs. faaliyetleri yürüten kültür birlikleri, köylerde ve Hindistan'da doğasarak faaliyetlerini kitlelere sunmaktadır. Bizim doğrudan önderlik etmediğimiz fakat içinde etkinliğimiz olan kitle örgütleri de mevcuttur.

Nepal'illerin üçte biri Hindistan'da oturmaktadır. Onları örgütlemek için Hindistan'da da bir kitle örgütümüz bulunuyor. Bir Hindistan çapında or-

gitlenmesi ve kendi gazetesi de vardır.

Bu çeşitli örgütlenmelerden bazıları diğerlerinden daha önemli bir rol oynamakta, partije kadro çekmektelardır.

Bundan iki ay önce ise Nepal Solcu Gençlik Cephesi adlı bir kitle örgütü oluşturuldu. "Revolutionary Youth" (Devrimci Gençlik) adlı İngilizce bir gazete çıkartıyorlar. Ayrıca, iki yıl önce kurulan Enternasyonal Dayanışma İçin Nepal Halkının Forumu adlı bir örgütümüz var. Amacı, diğer ülkelerin devrimci haretleriyle dayanışma kurmak. Şimdiye dek oldukça tercit olmuş durumdaydık, diğer ülkelerle ilişkimiz fazla yoktu. Bu örgütümüzün de girişimleriyle diğer ülkelerle ilişkiye girdik; hem yardım aldık hem yardım ettik. Örneğin Humeyni'ye karşı ve Afganistan halkı için gösteriler örgütledik.

Son olarak şunu söylemek istiyoruz: Partinizle, sizlerle sürekli ve düzenli ilişkide bulunmak ve bunu devam ettirmek istiyoruz.

PARTİYİ ve ORDUYU GÜÇLENDİRME KAMpanyASI SONUÇLARI

Almanya

Merkez Komitesi-Siyasi Büromuzun aldığı "Partiyi ve Orduyu Güçlendirme Kampanyası" kararı ile birlikte, Yurtdışı Büro'muzun alanında kampanyanın nasıl ele alınacağı ve yürütüleceğine ilişkin talimatı çıkmıştı.

Konulan perspektifin hayatı geçirmesi için derhal harekete geçildi. İlk etapta; kampanyanın amacı, siyasi muhtevai ve nazi örgütlenecigi üzerinde Parti içinde sürdürülən tartışmalarla perspektifin kavranması, zenginleştirilmesi doğrultusunda önemli adımlar atıldı. Daha sonra, yerel alanlarda yapılan kitle toplantılarıyla, kampanyanın hazırlık aşaması başarıyla sonuçlandı.

İkinci aşamada varılan sonuçlar

doğrultusunda bir taarruzun başlatılmasıydı. Bu aşamanın gerekleri de esas olarak yerine getirildi. Militanlarımız, taraftarlarımız, örgülü, örgütsüz sempatizanlarımız, Parti kararını bir taarruz mesajı olarak kavramada başarılı örnekler sergilediler. Devrimci özveri, fedakarlık, atılınlık, insiyatife ciddi örnekler sundular. Yurttaşında olduğu gibi, yurtdışında da bugine kadar destekini esirgememiş olan emekçi kitleler, her zamanki gibi Partiye sahip çıktılar. Elbette ki bunun dentro bir anlamı vardı. Türkiye proletaryasının öncü örgütü Partimizin çeşitli milliyetlerden emekçi halkın gönüllünde yer ettiği, onların kurtuluş öznemlerinin simgesi olduğu bir kez daha

pratik olarak açığa çıkıyordu. Her zaman gücünü ML'e olan sansızın inancından ve onun üçünü üzerinden halka olan sonsuz giveninden alan Partimiz, bu kampanyada da aynı ruhla görevlerini başarıyla yerine getirdi.

Kampanyanın ele alındı ve yürütüldüğünde bazı siyasi, örgütSEL, pratik hatalarımız olmasına rağmen, bunlar ikinçildir. Ve bizzat olumsuzluklarda da önemli dersler çıkarttık. Esas olarak kampanya her alanda olduğu gibi, bölgemizde de zaferle sonuçlandı. Bu kendisini hem maddi alanda ve hem de diğer kesitlerde açıkça gösterdi. Bugüne kadar yürütülen kampanyalarla kıyaslandığında önemli mesafeler katettiğimizi söyleyebiliriz. Ancak bu yeter mi? Hayır yetmez. Başarmak zorunda olduğumuz, ancak gelişmeye çok çok gerisinde kaldığımız, yılınla görev var. ML silahlı kendimizi daha yoğun donatıp, görevlerimize daha da sıkı sarıldıkça üstesinden gelmeyeceğimiz engel kalmayacaktır. Bölgemizde kampanyanın mali sonuçları şöyledir.

Hessen: 41.606 DM, NRW: 49.704, Kuzey: 54.429, B.Württemberg: 52.842, Almanya'da toplam olarak kampanyanın mali sonuç 198.372 DM'dır. Tüm yurtdışı çapında kampanyanın mali sonucunda 700.000 DM'yi attığı gözönüne alınırsa, kampanyanın başarıyla sonuçlandığını söylemenin hiçte subjektif olmadığı açıklar. Beşarayıza sadece onun mali yanında gördüğümüz, diğer kesitlerde de aynı başınam sözkoşusu olduğunu bir kez daha vurguluyoruz.

